

II

(Акти вторинного права)

РЕГЛАМЕНТИ

ДЕЛЕГОВАНИЙ РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 231/2013

від 19 грудня 2012 р.,

який доповнює Директиву 2011/61/ЄС Європейського парламенту і Ради в частині звільнень (винятків), загальних умов діяльності, депозитаріїв, фінансового левериджу, прозорості операцій та нагляду

(Текст застосовується у ЄЕЗ)

ЄВРОПЕЙСЬКА КОМІСІЯ,

беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу,

беручи до уваги Директиву 2011/61/ЄС Європейського парламенту та Ради від 8 червня 2011 р. «Про управляючих фондами альтернативних інвестицій», якою вносяться поправки до Директив 2003/41/ЄС та 2009/65/ЄС і Регламентів (ЄС) № 1060/2009 та (ЄС) № 1095/2010 ⁽¹⁾ і, зокрема, до статті 3(6), статті 4(3), статті 9(9), статті 12(3), статті 14(4), статті 15(5), статті 16(3), статті 17, статті 18(2), статті 19(11), статті 20(7), статті 21(17), статті 22(4), статті 23(6), статті 24(6), статті 25(9), статті 34(2), статті 35(11), статті 36(3), статті 37(15), статті 40(11), статті 42(3) і статті 53(3),

беручи до уваги висновок Європейського центрального банку,

оскільки:

- (1) Директивою 2011/61/ЄС Комісія уповноважується укладати делеговані акти, в яких зазначено, зокрема, правила розрахунку порогу, леверидж, умови діяльності Управляючих фондами альтернативних інвестицій (надалі – «AIFM»), у тому числі моніторинг ризиків та ліквідності, оцінку і делегування, вимоги, що уточнюють функції та обов'язки депозитаріїв Фондів альтернативних інвестицій (надалі – «AIF»), правила прозорості та окремі вимоги до третіх країн. Важливо, щоб усі ці додаткові правила почали застосовуватися одночасно з Директивою 2011/61/ЄС так, щоб можна було ефективно ввести в дію нові вимоги до AIFM. Положення у цьому Регламенті тісно взаємопов'язані,

оскільки вони стосуються авторизації, поточної роботи і прозорості AIFM, які керують та, у відповідних випадках, або здійснюють маркетинг AIF у ЄС, що є нерозривно пов'язаними між собою аспектами, властивими для організації і здійснення діяльності з управління активами. Для забезпечення зв'язку між цими положеннями, які мають вступити в силу одночасно, а також для полегшення всебічного огляду та надійного доступу до них осіб, на яких поширюються ці зобов'язання, у тому числі інвесторів, що не є резидентами Європейського Союзу, бажано внести усі делеговані акти, що вимагаються Директивою 2011/61/ЄС, в один Регламент.

- (2) Важливо забезпечити, щоб цілі Директиви 2011/61/ЄС рівномірно досягалися в усіх Державах-членах, що посилять цілісність внутрішнього ринку та надасть юридичну визначеність учасникам, у тому числі інституційним інвесторам, компетентним органам та іншим акціонерам, шляхом прийняття Регламенту. Форма Регламенту забезпечує взаємопов'язану систему для всіх учасників ринку та є найбільш надійною гарантією для рівноправного партнерства, рівнозначних умов конкуренції та загального відповідного стандарту захисту інвесторів. Крім того, вона забезпечує безпосереднє застосування детальних єдиних правил стосовно діяльності AIFM, які, за своїм характером, є безпосередньо застосовними і, таким чином, не вимагають подальшого перенесення на національний рівень. Направлення на регламент дозволяє, окрім іншого, уникнути затримки у застосуванні Директиви 2011/61/ЄС у Державах-членах.

- (3) Оскільки Делегований регламент визначає завдання та відповідальність «керівного органу» та «управлінців вищого рівня», важливо роз'яснити значення цих термінів, зокрема той факт, що керівний орган може складатися з управлінців вищого рівня. Крім того, оскільки в Регламенті вводиться також термін «наглядової функції», при визначенні керівного органу слід зазначити, що він є органом, який виконує функції управління у разі розділення функцій нагляду та

(¹) OJ L 174, 1.7.2011, ст. 1.

управління згідно із національним законодавством про компанії. Директива 2011/61/ЄС вимагає від AIFM надавати компетентним органом певну інформацію, яка включає частку активів AIF, які є предметом особливих домовленостей, що впливають із їх неліквідної природи. Регламент роз'яснює значення особливих домовленостей таким чином, що AIFM точно знають, яку інформацію їм варто надавати компетентним органам.

- (4) Директива 2011/61/ЄС передбачає спрощений режим, застосовний до AIFM, які здійснюють управління портфоліо AIF, у яких загальна сума активів під управлінням не перевищує відповідні рівні. Необхідно чітко визначити метод розрахунку загальної суми активів під управлінням. У цьому контексті важливо встановити етапи, необхідні для розрахунку загальної суми активів, чітко визначити, які саме активи не вносяться до такого розрахунку, роз'яснити, яким чином мають оцінюватися активи, придбані шляхом використання левериджу, а також визначити правила регулювання випадків перехресного холдингу AIF, які знаходяться під управлінням AIFM.
- (5) Загальна сума активів під управлінням має розраховуватися щонайменше раз на рік із використанням найсвіжіших даних. Таким чином, вартість активів визначається протягом 12 місяців до дати розрахунку загальної суми активів під управлінням і якомога ближче до цієї дати.
- (6) Для гарантії того, що AIFM зберігає право отримувати вигоду від спрощеного режиму, передбаченого Директивою 2011/61/ЄС, слід здійснювати процедуру, яка надасть можливість на постійній основі спостерігати за загальною сумою активів під управлінням. AIFM може розглянути типи AIF під управлінням, а також різні класи активів, внесених для досягнення ймовірного подолання порогу або необхідності додаткового розрахунку.
- (7) Якщо AIFM перестає відповідати умовам, що стосуються порогових значень, він має повідомити про це компетентний орган і подати заявку на отримання дозволу протягом 30 календарних днів. Тим не менш, якщо перевищення або зниження порогових значень виникає епізодично протягом окремого календарного року, і такі ситуації вважаються тимчасовими, AIFM не зобов'язаний подавати заявку на отримання дозволу. В таких випадках AIFM має повідомити компетентний орган про подолання порогового значення і надати пояснення, чому він вважає, що таке подолання має тимчасовий характер. Ситуація, яка триває довше трьох місяців, не може вважатися тимчасовою. При оцінці ймовірності тимчасового характеру ситуації, AIFM має розглядати очікувану діяльність із підписки та викупу або, у відповідних випадках, зниження та розподіл капіталу. AIFM не може використовувати очікуваний стан кон'юнктури ринку в якості складової такої оцінки.
- (8) Дані, які AIFM використовує для розрахунку загальної суми активів під управлінням, не мають бути у відкритому доступі або в доступі для інвесторів. Однак, необхідно, щоб у компетентних органів була можливість перевіряти правильність розрахунку і контролю AIFM загальної суми активів під управлінням, у тому числі оцінку випадків, коли загальна сума активів під управлінням тимчасово перевищує відповідне порогове значення і, в такому разі, компетентним органам надається доступ до таких даних на вимогу.
- (9) Важливо, щоб AIFM, які отримують вигоду від спрощеного режиму за Директивою 2011/61/ЄС, надавали компетентним органам найсвіжіші дані в момент реєстрації. Не всі типи AIFM можуть мати оновлену документацію про пропозицію цінних паперів, яка відображає останні розробки стосовно AIF під їх управлінням, і для таких AIFM більш практичним буде зазначити необхідну інформацію в окремому документі, в якому буде описано інвестиційну стратегію фондів. Такі випадки можуть стосуватися фондів прямих інвестицій та венчурних фондів, які часто отримують кошти в результаті переговорів із потенційними інвесторами.
- (10) AIF, який володіє лише частками в капіталі перелічених компаній, не вважається таким, що має високий рівень позикових коштів, поки частки в капіталі не придбано шляхом позичання. Якщо такий AIF придбає опціони, що базуються на фондових індексах, він вважається таким, що має високий рівень позикових коштів, оскільки ризик AIF стосовно такої інвестиції збільшується.
- (11) Для забезпечення одночасного виконання зобов'язань AIFM із надання об'єктивного огляду використаного левериджу, необхідно розраховувати леверидж із застосуванням двох методів. Виходячи із досліджень ринку, найкращих результатів можна досягнути шляхом поєднання так званого «валового» методу і методу «зобов'язань».
- (12) Для отримання належної інформації для спостереження за системними ризиками та отримання повного відображення використання левериджу AIFM, компетентним органам та інвесторам необхідно надати інформацію стосовно схильності AIF до ризику, як на рівні валового методу, так і методу зобов'язань, і, відповідно до цього, всі AIFM мають розраховувати схильність до ризику за допомогою валового методу і методу зобов'язань. Валовий метод забезпечує загальний огляд ризиків AIF, а метод зобов'язань – огляд технік хеджування та взаємозаліку, які використовуює управлінець; таким чином, обидва методи слід розглядати спільно. Наприклад, ступінь, у якому загальний огляд ризиків відрізняється при валовому методі та методі зобов'язань, може мати велике інформаційне значення. Важливо забезпечити, щоб будь-яке підвищення ризику AIF було належним чином відображене, а Комісія може ухвалити додаткові делеговані акти щодо додаткового та альтернативного методу розрахунку левериджу.

- (13) До визначення ризиків слід спочатку включити всі позиції AIF, у тому числі короткострокові та довгострокові активи та зобов'язання, запозичення, похідні інструменти та будь-який інший метод, який збільшує ризик, при яких співвідношення ризику і прибутку від активів або зобов'язань належить AIF, а також усі інші позиції, які складають чисту вартість активів.
- (14) Угоди про запозичення, які укладаються AIF, слід виключати, якщо вони мають тимчасовий характер, стосуються капіталовкладень від інвесторів та повністю покриваються їх залученням. Джерела поновлюваного кредиту не можуть розглядатися як такі, що мають тимчасовий характер.
- (15) Окрім розрахунку схильності до ризику із використанням валового методу, всі AIFM мають розраховувати ризики також із використанням методу зобов'язань. Згідно із методом зобов'язань, похідні фінансові інструменти мають переходити в еквівалентні позиції в базовому активі. Однак, якщо AIF інвестує в певні деривативи для зведення до мінімуму ринкових ризиків інших активів, у які інвестує AIF, за певних умов, такі деривативи не можуть переходити в еквівалентну позицію в базових активах, оскільки ризики двох інвестицій врівноважують одна одну. Це випадок, коли, наприклад, портфель AIF інвестується в окремий індекс, і AIF утримує похідний інструмент, що змінює позицію такого індексу позицією іншого індексу, який має бути еквівалентним ризику холдингу до другого індексу в портфелі і, таким чином, чиста вартість активів AIF не буде залежати від впливу першого індексу.
- (16) При визначенні схильності до ризику із застосуванням методу зобов'язань, деривативи, які відповідають критеріям цього Регламенту, не забезпечують жодного постійного підвищення ризику. Таким чином, AIF інвестує у ф'ючерси на індекси та утримує позицію за грошовими коштами на рівні загальної базової ринкової вартості ф'ючерсів, і це буде прирівнюватися до прямого інвестування у частки індексу. Виходячи із цього, ф'ючерс на індекси не буде розглядатися при розрахунку ризиків AIF.
- (17) При визначенні схильності до ризику із застосуванням валового методу, AIFM дозволено залучати механізми хеджування та взаємозаліку за умови, що вони відповідають критерію методу зобов'язань.
- (18) Вимога, за якою угоди взаємозаліку відносяться до одного базового активу, повинна тлумачитися виключно таким чином, щоб активи, які AIFM розглядає як еквівалентні або безпосередньо пов'язані, як, наприклад, різні класи акцій або облігацій, випущених одним емітентом, не можуть вважатись однаковими в межах угод взаємозаліку. Визначення угод взаємозаліку спрямоване на гарантування того, що до уваги буде взято лише ті операції, які мінімізують ризики, пов'язані із іншими операціями, не залишаючи жодного остаточного матеріального ризику. Поєднання операцій, метою яких є створення прибутку, яким би невеликим він не був, шляхом зниження деяких ризиків, при цьому залишаючи інші, не вважається угодою взаємозаліку, як і стратегії арбітражних інвестицій, направлені на створення прибутку завдяки використанню переваги розбіжностей у цінах похідних інструментів із однією базою, але різними строками погашення.
- (19) Практика управління портфелем, метою якої є зменшення тривалого ризику шляхом поєднання інвестиції у довгостроковий облігації зі своєю відсотковими ставками або зменшення тривалості портфелю облігацій AIF шляхом встановлення короткої позиції за ф'ючерсами на облігації, що відображає ризик зміни відсоткової ставки портфеля (хеджування тривалості), повинна розглядатися як механізми хеджування за умови, що вона відповідає критеріям хеджування.
- (20) Практика управління портфелем, метою якої є мінімізація значного ризику, пов'язаного із інвестиціями у значно диверсифікований портфель акцій шляхом встановлення короткої позиції за ф'ючерсом на індекси фондового ринку, де зміст портфелю часток дуже схожий на індекс фондового ринку, а його прибуток безпосередньо пов'язаний із індексом фондового ринку, і якщо коротка позиція за ф'ючерсом на індекси фондового ринку дозволяє беззаперечно знизити загальний ринковий ризик, пов'язаний із портфелем часток, а окремий ризик є незначним, як, наприклад, бета-хеджування значно диверсифікованого портфеля часток, де окремий ризик є незначним, повинна вважатися такою, що відповідає критерію хеджування.
- (21) Практика управління портфелем, метою якої є мінімізація ризику, пов'язаного з інвестицією в облігацію з фіксованою відсотковою ставкою, шляхом поєднання довгої позиції за кредитним дефолтним свопом та своєю відсотковими ставками, яка змінює фіксовану відсоткову ставку відсотковою ставкою, що дорівнює відповідній базовій ставці на ринку короткострокових інструментів та спреда, повинна розглядатися як угода хеджування, якщо всі критерії хеджування методу зобов'язань є загалом дотриманими.
- (22) Практика управління портфелем, метою якої є мінімізація ризику окремої акції шляхом встановлення короткої позиції через похідний цінний папір, який відрізняється, але тісно пов'язаний із першою акцією, не вважається такою, що відповідає критерію хеджування. Незважаючи на те, що така стратегія полягає у встановленні протилежних позицій в одному класі основного засобу, вона не захищає від ризику, пов'язаного з інвестиціями в окрему акцію. Таким чином, вона не може вважатись угодою хеджування, оскільки базується на критерії, пов'язаному із методом зобов'язань.
- (23) Практика управління портфелем, метою якої є збереження альфа-пакету акцій (що складається із обмеженої кількості акцій) шляхом поєднання інвестицій у цьому пакеті акцій і з короткою позицією, скорегованою бетою, за ф'ючерсом на індекс фондового ринку, не вважається такою, що відповідає критерію хеджування. Така стратегія не має на меті мінімізацію значного ризику, пов'язаного з інвестицією в такий пакет акцій, а мінімізацію бета (ринкового ризику) такої інвестиції та збереження альфа. Альфа-компонент пакету акцій може переважати над бета-компонентом і, таким чином, призводить до втрат на рівні AIF. Тому його не слід розглядати як угоду хеджування.

- (24) Стратегія арбітражу за злиттям – це стратегія, яка поєднує в собі коротку позицію за однією акцією з довгою позицією за іншою акцією. Така стратегія направлена на захист від бета (ринкового ризику) позицій і на створення прибутку, пов'язаного з відносною динамікою обох акцій. Подібним чином, альфа-компонент пакету акцій може переважати над бета-компонентом і, таким чином, призводить до втрат на рівні AIF. Вона не може вважатись угодою хеджування, оскільки базується на критерії, пов'язаному з методом зобов'язань.
- (25) Стратегія, направлена на хеджування довгої позиції за акцією або облігацією із придбаною кредитною гарантією того ж емітента, відноситься до двох різних класів активів і, таким чином, не вважається угодою хеджування.
- (26) При використанні методів, які підвищують ризики AIF, AIFM має дотримуватись загальних принципів, таких як розгляд змісту операції, а не тільки її правової форми. Зокрема, стосовно операцій зворотної купівлі, AIFM має брати до уваги, чи ризики та прибутки від залучених активів передаються або утримуються AIF. AIFM має також переглянути похідні інструменти або інші контрактні домовленості щодо базових активів для визначення можливих майбутніх зобов'язань AIF, що виникають внаслідок таких операцій.
- (27) Оскільки метод зобов'язань призводить до того, що відсоткові ставки з різними строками погашення вважаються різними базовими активами, AIF, які, відповідно до своєї основної інвестиційної політики, спочатку інвестують у відсоткові деривативи, можуть використовувати особливі правила тривалості взаємозаліку для врахування відповідності між сегментами строку дії на кривій відсоткової ставки. При визначенні інвестиційної політики та профілю ризиків, AIF повинен бути в змозі визначити рівень ризику зміни відсоткової ставки і, отже, визначити його цільову тривалість. Приймаючи інвестиційні рішення, AIF має враховувати попередньо визначену цільову тривалість. Якщо тривалість портфелю відрізняється від цільової тривалості, стратегія не буде вважатись угодою тривалості взаємозаліку, оскільки вона базується на критерії методу зобов'язань.
- (28) Правила тривалості взаємозаліку дозволяють проводити взаємозалік довгих позицій із короткими позиціями, базові активи за якими мають різні відсоткові ставки. Строки погашення, які слугують пороговими значеннями діапазонів погашення, складають два роки, сім років та 15 років. Протягом кожного строку погашення необхідно передбачати позиції взаємозаліку.
- (29) Між двома різними строками погашення позиції взаємозаліку повинні передбачатись частково. До позицій взаємозаліку необхідно застосовувати штрафи, що передбачає лише частковий взаємозалік. Вони повинні бути виражені в процентному співвідношенні, яке базується на середніх співвідношеннях між строками погашення у два роки, п'ять років, 10 років та 30 років на кривій відсоткової ставки. Чим більшою є різниця між строками погашення позицій, тим більше взаємозаліків мають підлягати стягненню штрафу і, таким чином, процентні співвідношення повинні зрости.
- (30) Позиції, модифікований строк яких є набагато довшим, ніж модифікований строк усього портфелю, не відповідають інвестиційній стратегії AIF, а повне їх узгодження не дозволяється. Таким чином, не допускається зіставляти коротку позицію із строком у 18 місяців (встановлену в діапазоні погашення 1) із довгою позицією зі строком у 10 років (встановлену в діапазоні погашення 3), якщо цільова тривалість AIF складає приблизно два роки.
- (31) При розрахунку схильності до ризику, AIF може спочатку визначити механізми хеджування. Деривативи, залучені в такі механізми, згодом виключаються із розрахунку загальної схильності до ризику. В механізмах хеджування AIF повинні застосовувати точні розрахунки. При розрахунку хеджування AIF не можуть використовувати правила тривалості взаємозаліку. Правила тривалості взаємозаліку можуть використовуватись для перенесення відсоткових деривативів, які залишились, у їх еквівалентні позиції базового активу.
- (32) Згідно із Директивою 2011/61/ЄС, AIFM повинен забезпечити, щоб потенційні ризики професійної відповідальності в результаті його діяльності належним чином покривалися додатковими власними коштами або страхуванням відповідальності за професійну недбалість. Одночасне застосування цих положень вимагає загального розуміння потенційних ризиків професійної відповідальності, які необхідно покрити. Загальні умови ризиків, пов'язаних із професійною недбалістю AIFM, повинні визначати ознаки відповідних ризикових випадків та встановлювати обсяг потенційної професійної відповідальності, в тому числі шкоду або збитки, спричинені особами, які безпосередньо виконують діяльність, за яку AIFM несе юридичну відповідальність, такими як директори, посадові особи або персонал AIFM, а також особами, які виконують діяльність за угодою про делегування, укладеною з AIFM. Відповідно до положень Директиви 2011/61/ЄС, делегування або передоручення не можуть впливати на відповідальність AIFM, а AIFM має забезпечити належне покриття професійних ризиків, пов'язаних із третіми сторонами, за які він несе юридичну відповідальність.

- (33) Для забезпечення загального розуміння основних умов необхідно скласти перелік прикладів, який слугуватиме еталоном для визначення випадків потенційних ризиків професійної відповідальності. Такий перелік повинен містити широкий діапазон випадків, які виникають внаслідок недбалості, помилок або невиконань, таких як втрата документів, які затверджують право власності на інвестиції, спотворення інформації або порушення багатьох зобов'язань або обов'язків, покладених на AIFM. Він також має включати випадок бездіяльності при запобіганні, за допомогою систем внутрішнього контролю, шахрайства в організації AIFM. Шкода, спричинена в результаті невиконання достатньої комплексної перевірки інвестиції, яка виявилась фальсифікованою, буде підставою для виникнення професійної відповідальності AIFM, і її має бути належним чином компенсовано. Однак втрати, понесені внаслідок знецінення інвестиції в результаті несприятливих ринкових умов, не покриваються. Перелік повинен також містити неналежним чином проведені оцінки, які вважаються невиконанням оцінки в порушення статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та відповідних делегованих актів.
- (34) Відповідно до своїх зобов'язань із управління ризиками, AIFM повинен мати відповідні механізми внутрішнього контролю якості для запобігання або зменшення експлуатаційних збоїв, у тому числі ризиків професійної відповідальності. Таким чином, AIFM повинен ввести, в якості складової політики управління ризиками, належні методи і процедури для управління операційними ризиками, що відповідають характеру, масштабам і складності його діяльності. Такі процедури і методи в будь-якому разі мають забезпечити створення внутрішньої бази даних втрат, яка сприяє оцінці профілю операційних ризиків.
- (35) Для забезпечення того, що додаткові власні кошти і страхування професійної відповідальності належним чином покривають потенційні ризики професійної відповідальності, має бути встановлено мінімальні кількісні критерії для визначення належного рівня покриття. Такі кількісні критерії визначаються AIFM у вигляді певного відсотка від вартості портфелів AIF під управлінням, розрахованого як сума абсолютної вартості всіх активів усіх AIF під управлінням, незалежно від того, чи було їх придбано за рахунок використання левериджу або за кошти інвесторів. У цьому контексті похідні інструменти повинні оцінюватися за їх ринковою ціною, оскільки за цією ціною їх може бути замінено. Оскільки покриття шляхом страхування професійної відповідальності за своєю природою є більш невизначеним, ніж покриття за рахунок додаткових власних коштів, до двох різних інструментів, які використовуються для покриття ризиків професійної відповідальності, слід застосовувати різні відсотки.
- (36) Для гарантії того, що страхування професійної відповідальності ефективно покриває збитки, що виникають у результаті страхових випадків, його слід вилучити зі страхової організації, уповноваженої надавати страховку професійної відповідальності. До них входять страхові організації ЄС і організації, які не є членами ЄС тією мірою, якою їм дозволено надавати такі послуги страхування згідно із законодавством Союзу або національним законодавством.
- (37) Для забезпечення певної гнучкості при оформленні відповідного страхування професійної відповідальності, AIFM і страхова організація повинні мати можливість узгодити положення про те, що певна сума буде покриватися за рахунок AIFM у якості першої частини будь-яких втрат (визначений надлишок). Після узгодження такого визначеного залишку, AIFM має передати свої власні кошти, відповідно до визначеної суми втрат, які покриваються за рахунок AIFM. Такі власні кошти додаються до початкового капіталу AIFM і власних коштів, які надаються AIFM відповідно до статті 9(3) Директиви 2011/61/ЄС.
- (38) Загалом, достатність покриття за рахунок додаткових власних коштів або страхування професійної відповідальності повинна переглядатися не рідше одного разу на рік. Однак, AIFM повинен залучати процедури, які забезпечують постійний моніторинг загальної вартості портфелів AIF під управлінням і поточне коригування суми покриття ризиків професійної відповідальності за наявності виявлених суттєвих розбіжностей. Крім того, компетентний орган Держави-члена походження AIFM може знизити або підвищити мінімальні вимоги до додаткових власних коштів, необхідність чого виникає після вивчення профілю ризику AIFM, його статистики втрат і адекватності її достатності власних коштів або страхування професійної відповідальності.
- (39) Директива 2011/61/ЄС вимагає від AIFM максимально враховувати інтереси AIF, інвесторів AIF і цілісність ринку. Тому AIFM слід застосовувати відповідні методи і процедури, які дозволяють їм запобігти зловживань, таких як вибір часу для операцій на ринку або пізній трейдинг. Менеджери, які прогнозують ринок, у своїх інтересах користуються застарілими або недійсними цінами на портфель цінних паперів, які впливають на розрахунок вартості чистих активів AIF (ВЧА), або купують і викупляють паї AIF протягом декількох днів,

тим самим використовуючи спосіб, у який AIF розраховує свою ВЧА. Пізній трейдинг передбачає розміщення заявок на купівлю або викуп паїв AIF після визначення мінімально прийнятного рівня, але отримана ціна є однією з мінімально прийнятного рівня. Обидва зловживання шкодять інтересам довгострокових інвесторів, оскільки ослаблюють їх прибутковість, а також мають шкідливий вплив і на прибутковість AIF, збільшуючи операційні витрати і порушуючи процес управління портфелем. AIFM також повинні встановити належні процедури для забезпечення ефективного управління AIF і діяти таким чином, щоб запобігти невиправданим витратам, які відносяться на рахунок AIF і його інвесторів.

(40) Відповідно до підходу, що застосовується для управляючих UCITS, AIFM повинні підтримувати високий рівень обачності при виборі і моніторингу інвестицій. Вони повинні мати відповідний професійний досвід і знання активів, у які інвестовано AIF. Для забезпечення того, що інвестиційні рішення здійснюються відповідно до інвестиційної стратегії і, у відповідних випадках, згідно із лімітами ризику для AIF під управлінням, AIFM повинні розробити і впровадити письмові правила і процедури, які стосуються належної обачності. Такі правила і процедури мають регулярно переглядатись і оновлюватись. Якщо протягом тривалого строку AIFM інвестують у конкретні види активів, за винятком ліквідних активів, таких як нерухомість або пайова участь, вимоги обачності повинні також застосовуватись і для етапу переговорів. Діяльність, яку здійснював AIFM перед закриттям угоди, має бути належним чином задокументовано для того, щоб продемонструвати її відповідність економічному і фінансовому плану а, отже, і тривалості AIF. AIFM повинні вести протоколи відповідних зборів, підготовчу документацію та проводити економічний і фінансовий аналіз для оцінки здійсненності проекту і договірних зобов'язань.

(41) Вимога про те, що AIFM має діяти із належною компетентністю, увагою та обачністю, також застосовується у випадках, якщо AIFM призначає прайм-брокера або контрагента. AIFM повинен обирати і призначати лише тих прайм-брокерів і контрагентів, які підлягають постійному нагляду, мають стійке фінансове становище і необхідну організаційну структуру, що відповідає послугам, які будуть надаватися AIFM або AIF. Для гарантії того, що інтереси інвесторів належним чином захищено, важливо уточнити, що один із критеріїв, за яким слід оцінювати фінансову стійкість, полягає в тому, чи не регулюються прайм-брокери або контрагенти відповідним пруденційним регулюванням, у тому числі вимогами належного капіталу і ефективним надглядом.

(42) Відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, яка вимагає від AIFM діяти чесно та справедливо, застосовуючи належний рівень кваліфікації, особи, які ефективно керують діяльністю AIFM, що є членами керівного органу або управлінцями вищого рівня, у разі юридичних осіб без керівного органу, повинні володіти достатніми знаннями,

навичками і досвідом для здійснення своїх функцій, зокрема, для усвідомлення ризиків, пов'язаних із діяльністю AIFM. Згідно із Зеленою книгою Комісії з питань корпоративного управління у фінансовому секторі ⁽¹⁾, особи, які ефективно керують діяльністю AIFM, також повинні приділяти достатньо часу для виконання своїх функцій в AIFM і діяти з чесністю, порядністю і незалежністю для, крім іншого, ефективної оцінки і оскарження рішень управлінців вищого рівня.

(43) Для забезпечення належного виконання відповідних дій, AIFM повинні наймати персонал із необхідними навичками, знаннями та досвідом для виконання завдань, поставлених перед ними.

(44) AIFM, які надають послуги індивідуального управління портфелем, повинні відповідати стимулюючим правилам, викладеним у Директиві Комісії 2006/73/ЄС від 10 серпня 2006 року, що вводить у дію Директиву 2004/39/ЄС Європейського парламенту і Ради щодо організаційних вимог і операційних умов для інвестиційних фірм та визначених умов для цілей цієї Директиви ⁽²⁾. З міркувань послідовності, ці принципи повинні поширюватися на AIFM, які надають послуги колективного управління портфелем і маркетингу. Наявність, тип і розмір штрафу, комісії або збору, або, якщо суму неможливо встановити, метод розрахунку суми, має бути представлено в річному звіті AIFM.

(45) Інвестори в AIF повинні отримувати таку ж вигоду від захисту, як і клієнти AIFM, яким AIFM надають послуги індивідуального управління портфелем, оскільки в такому разі вони мають відповідати правилам виконання за найкращими умовами, викладеним у Директиві 2004/39/ЄС Європейського парламенту і Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів, яка вносить поправки до Директив Ради 85/611/ЄЕС і 93/6/ЄЕС і Директиви 2000/12/ЄС Європейського парламенту і Ради і скасовує Директиву Ради 93/22/ЄЕС ⁽³⁾ і Директиву 2006/73/ЄС. Однак, слід враховувати відмінності між різними видами активів, у які інвестують AIF, оскільки виконання за найкращими умовами не є актуальним, наприклад, коли AIFM інвестує в нерухомість або пайову участь, а інвестування виконується після тривалих переговорів про умови договору. У разі, якщо немає вибору різних виконавців угод, AIFM повинен бути в змозі продемонструвати компетентним органам і аудиторам, що він не має вибору різних виконавців угод.

⁽¹⁾ COM(2010) 284.

⁽²⁾ OJ L 241, 02.09.2006, стор. 26.

⁽³⁾ OJ L 145, 30.04.2004, стор. 1.

- (46) Для забезпечення відповідності вимогам, які застосовуються до управлінців UCITS, правила стосовно обробки замовлень та агрегації і розподілу торгових розпоряджень повинні застосовуватися до AIFM при наданні послуг колективного управління портфелем. Однак такі правила не застосовуються, якщо інвестиції в активи виконуються після тривалих переговорів про умови договорів, такі як інвестиції в нерухомість, пайова участь або компанії, акції яких не котируються на біржі, оскільки в таких випадках жодне замовлення не виконується.
- (47) Важливо вказати ситуації, при яких можливе настання конфлікту інтересів, зокрема, при яких є перспектива фінансової вигоди або уникнення фінансових втрат, або при яких забезпечуються фінансові або інші стимули для регулювання поведінки AIFM таким чином, що особливим інтересам надається перевага за рахунок інтересів інших сторін, таких як інший AIF, його клієнти, організації, які займаються колективними інвестиціями в оборотні цінні папери (UCITS) або інші клієнти AIFM.
- (48) Правила стосовно конфліктів інтересів, які встановлює AIFM, повинні визначати ситуації, в яких діяльність, що здійснюється AIFM, могла б виявитися конфліктом інтересів, що призводить або не призводить до виникнення потенційних ризиків шкоди інтересам AIF або інтересам його інвесторів. Для їх визначення AIFM повинен враховувати не лише діяльність із колективного управління портфелем, а й інші види діяльності, які він уповноважений здійснювати, в тому числі діяльність своїх делегатів, субделегатів, зовнішніх оцінювачів або контрагентів.
- (49) Відповідно до підходу Директиви 2009/65/ЄС Європейського парламенту та Ради від 13 липня 2009 року про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються підприємств колективного інвестування в оборотні цінні папери (UCITS) ⁽¹⁾ для управління компаній UCITS і Директиви 2004/39/ЄС про інвестиційні фірми, AIFM має прийняти процедури і заходи для забезпечення того, щоб відповідні особи, залучені в різні типи підприємницької діяльності, які можуть привести до конфлікту інтересів, виконували таку діяльність на незалежному рівні, згідно із розміром і діяльністю AIFM.
- (50) Такі правила необхідні для забезпечення загальної структури, згідно із якою мають управлятися і повідомлятися конфлікти інтересів, при їх виникненні. Докладні заходи та процедури, яких необхідно дотримуватися в таких ситуаціях, має бути визначено в правилах стосовно конфліктів інтересів, які встановлює AIFM.
- (51) Одним із центральних компонентів системи управління ризиками є функція постійного управління ризиками. В інтересах послідовності, завдання і обов'язки, викладені в цій системі, повинні відповідати за своїм характером тим, які визначені Директивою 2010/43/ЄС від 1 липня 2010 року, що вводить у дію Директиву 2009/65/ЄС Європейського парламенту і Ради щодо організаційних вимог, конфлікту інтересів, ведення бізнесу, управління ризиками та змісту угоди між депозитарієм і управляючою компанією ⁽²⁾ про функцію постійного управління ризиками в UCITS керуючих компаній. Ця функція повинна мати першочергове значення у формуванні політики ризику AIF, моніторингу ризиків і оцінки ступеня ризику для того, щоб гарантувати безперервну відповідність рівня ризику профілю ризиків AIF. Функція постійного управління ризиками повинна передбачати необхідні повноваження, доступ до всієї необхідної інформації і регулярний зв'язок із управліннями вищого рівня і керівним органом AIFM для того, щоб забезпечувати їх оновленими даними, завдяки чому, за необхідності, вони можуть вжити негайних заходів із виправлення.
- (52) Політика управління ризиками є однією з основних складових системи управління ризиками. Цю політику має бути належним чином задокументовано, і вона має пояснювати, зокрема, заходи і процедури, які застосовуються для встановлення ризиків та управління ними, гарантій для самостійного виконання функції управління ризиками, методи, які використовуються для управління ризиками, та дані про розподіл обов'язків серед AIFM для управління ризиками та порядку діяльності. Для забезпечення її ефективності, політика управління ризиками повинна переглядатися управліннями вищого рівня не рідше одного разу на рік.
- (53) Відповідно до вимог Директиви 2011/61/ЄС, функція управління ризиками повинна функціонально і ієрархічно відокремлюватися від операційних підрозділів. Таким чином, слід зазначити, що таке відокремлення має бути забезпечено до керівного органу AIFM, і що особи, які здійснюють функції управління ризиками, не повинні виконувати будь-які суперечливі завдання або контролюватися будь-ким, хто відповідає за суперечливі функції.
- (54) Важливо зазначити, що гарантії в будь-якому разі будуть використовуватись AIFM для забезпечення незалежного виконання функції управління ризиками, та, зокрема, що особам, які виконують функцію управління ризиками, не слід доручати суперечливі обов'язки, та що вони повинні приймати рішення на основі даних, які вони можуть належним чином оцінити, і що процес прийняття рішень може бути переглянуто.

⁽¹⁾ OJ L 302, 17.11.2009, стор. 32.

⁽²⁾ OJ L 176, 10.07.2010, стор. 42.

- (55) Незважаючи на те, що Директива 2011/61/ЄС не накладає жодних інвестиційних обмежень на AIF, ризики, яким піддається кожен AIF, не можуть ефективно управлятися, якщо AIFM заздалегідь не встановили ліміти ризику. Ліміти ризику повинні відповідати профілю ризику AIF, і повідомляються інвесторам згідно із Директивою 2011/61/ЄС.
- (56) Для забезпечення відповідності, вимоги щодо встановлення, вимірювання та контролю ризику, засновані на аналогічних положеннях Директиви 2010/43/ЄС. AIFM повинні належним чином вирішувати проблему можливої вразливості їх методів і моделей вимірювання ризику шляхом проведення стрес-тестів, бек-тестів і аналізу сценаріїв. Якщо стрес-тести і аналіз сценаріїв виявляють особливу вразливість до окремого ряду обставин, AIFM повинні вжити негайних заходів і здійснити коригуючі дії.
- (57) Директива 2011/61/ЄС вимагає від Комісії визначати системи і процедури управління ліквідністю, що дозволить AIFM контролювати ризик ліквідності AIF, окрім випадків, якщо це AIF закритого типу без леввериджу, а також запевнитись, що профіль ліквідності інвестиції AIF відповідає його основним зобов'язанням. Тому важливо встановити основні загальні вимоги, які стосуються всіх AIFM, і застосування яких має бути адаптоване до розміру, структури і характеру AIF під управлінням визначеного AIFM.
- (58) AIFM повинні бути в змозі продемонструвати компетентним органам наявність доцільних і ефективних правил і процедур управління ліквідністю. Для цього необхідно приділяти належну увагу характеру AIF, включаючи тип базових активів і величини ризику ліквідності, впливу якого може зазнати AIF, масштабу і складності AIF або складності процесу ліквідації або продажу активів.
- (59) Системи і процедури управління ліквідністю можуть дозволити AIFM застосовувати засоби і механізми, необхідні для вирішення питань неліквідних активів і пов'язаних із ними проблем оцінки для того, щоб відповідати на вимоги щодо погашення. Такі засоби і механізми можуть включати, якщо це дозволено національним законодавством, прибутки, часткові погашення, тимчасові запозичення, строки повідомлення і пули ліквідних активів. «Кишені» та інші механізми, в яких певні активи AIF керуються аналогічними домовленостями між AIF і його інвесторами, вважаються «спеціальними механізмами», оскільки вони впливають на особливі права викупу інвесторів AIF. Призупинення AIF не може вважатися спеціальним механізмом, тому що воно стосується всіх активів AIF і всіх інвесторів AIF. Використання засобів і спеціальних механізмів для управління ліквідністю має залежати від конкретних обставин і змінюється залежно від характеру, масштабу та інвестиційної стратегії AIF.
- (60) Вимога контролювати управління ліквідністю основних підприємств колективного інвестування, в які інвестує AIF, разом із вимогами впровадження засобів і механізмів для управління ризиком ліквідності, а також встановлення, управління і моніторинг конфліктів інтересів між інвесторами не застосовуються до AIFM, які управляють AIF закритого типу, незалежно від того, чи вважаються вони такими, які використовують левверидж. Звільнення від таких вимог управління ліквідністю, пов'язаних із викупом, відображає відмінності загальних умов викупу інвесторів у AIF закритого типу порівняно з умовами для AIF відкритого типу.
- (61) Використання мінімальних обмежень щодо ліквідності або неліквідності AIF може забезпечити ефективний інструмент моніторингу для певних типів AIFM. Перевищення будь-якого обмеження саме по собі не вимагає дій з боку AIFM, оскільки залежить від фактів і обставин, а також від допустимих меж, встановлених AIFM. Таким чином, обмеження можуть застосовуватися на практиці для моніторингу середньодобових погашень у порівнянні з ліквідністю фонду протягом одного періоду. Вони також можуть застосовуватися для контролю концентрації інвесторів з метою підтримки сценаріїв стрес-тестування. Ці обмеження можуть сприяти безперервному моніторингу та застосуванню коригувальних дій залежно від обставин.
- (62) За необхідності, стрес-тести імітують нестачу ліквідності активів, а також нетипові вимоги щодо погашення. Останні і очікувані майбутні підписки і погашення слід враховувати разом із впливом очікуваної продуктивності AIF щодо аналогічних організацій, які виконують подібну діяльність. AIFM проводить аналіз періоду, необхідного для задоволення вимог щодо погашення у змодельованих стресових сценаріях. AIFM також проводять стрес-тести ринкових факторів, як, наприклад, коливання валютного курсу, які можуть істотно вплинути на кредитний профіль AIFM або AIF і, як результат, на вимоги до забезпечення. У своєму підході до стрес-тестування або аналізу сценаріїв, AIFM має враховувати чутливість оцінки в стресових умовах.

- (63) Частота проведення стрес-тестів залежить від характеру AIF, інвестиційної стратегії, профілю ліквідності, типу інвестора і політики викупу AIF. Проте, очікується, що такі тести будуть проводитися не рідше одного разу на рік. Якщо стрес-тести припускають значно вищий ризик ліквідності, ніж очікувалось, AIFM повинен діяти в інтересах усіх інвесторів AIF із урахуванням профілю ліквідності активів AIF, рівня вимог щодо погашення і, якщо це доречно, доцільності правил і процедур управління ліквідністю.
- (64) Директива 2011/61/ЄС вимагає від Комісії визначати, яким чином слід узгоджувати інвестиційну стратегію, профіль ліквідності і політику викупу. Узгодженість цих трьох елементів забезпечується, якщо інвестори можуть викупити свої інвестиції згідно із політикою викупу AIF, яка передбачає умови погашення, як за звичайних, так і за виняткових обставин, і, таким чином, відповідає справедливому ставленню до інвесторів.
- (65) Директива 2011/61/ЄС вимагає міжгалузевої узгодженості та усунення розбіжностей між інтересами ініціаторів, які переводять кредити в торгові цінні папери, і AIFM, які інвестують у ці цінні папери або в інші фінансові інструменти від імені AIF. Для досягнення цієї мети, слід враховувати відповідні положення Директиви 2006/48/ЄС Європейського парламенту та Ради від 14 червня 2006 року щодо організації та виконання діяльності кредитних організацій ⁽¹⁾, у яких містяться кількісні та якісні вимоги, що пред'являються до інвесторів, які підпадають під вплив кредитного ризику сек'юритизації, ініціаторів і спонсорів. Оскільки така мета узгодження інтересів ініціатора або спонсора з інтересами інвесторів міститься в цьому Регламенті і у відповідних положеннях Директиви 2006/48/ЄС, важливо, щоб термінологія в обох правових актах застосовувалася послідовно, і для цього визначення, наведені в Директиві 2006/48/ЄС, приймаються в якості посилання. З огляду на те, що Комітет європейських органів банківського нагляду, попередник Європейської служби банківського нагляду, надав докладні Керівні принципи для тлумачення відповідних положень Директиви 2006/48/ЄС ⁽²⁾, досягнення міжгалузевої узгодженості вимагає, щоб існуючі положення, направлені на узгодження інтересів ініціаторів, спонсорів і AIFM, тлумачилися на основі цих Керівних принципів.
- (66) Важливо, щоб угоди, які переводять кредити в торгові цінні папери, не було структуровано таким чином, щоб уникати застосування вимог щодо інвестицій у позиції сек'юритизації. Таким чином, посилання на будь-яку інвестицію в торгові цінні папери або інші фінансові інструменти на основі реструктурованих кредитів не можуть тлумачитися виключно як юридично дійсна і обов'язкова передача права власності щодо таких інструментів, але як інвестиція, що виконується в матеріально-економічному сенсі таким чином, що будь-які інші форми синтетичних інвестицій повинні передбачатися і регулюватися особливими вимогами. Для уникнення непорозумінь і узгодження мови із мовою, що використовується в банківському законодавстві, терміни «можливість схильності до кредитного ризику сек'юритизації» має використовуватися замість «інвестиція в торгові цінні папери або інші фінансові інструменти на основі реструктурованих кредитів».
- (67) Вимоги, які повинні бути виконані установами, що діють як ініціатори, спонсори або початкові кредитори сек'юритизації, безпосередньо накладаються на них Директивою 2006/48/ЄС. Тому важливо передбачити відповідні обов'язки AIFM, у яких є можлива схильність до сек'юритизації. Отже, AIFM слід припускати схильність до сек'юритизації лише якщо ініціатор, спонсор або початковий кредитор прямо повідомив AIFM про збереження значної економічної частки базового активу, відомої як вимога про збереження. Крім того, AIFM має забезпечити виконання різних якісних вимог, які пред'являються спонсору та ініціатору на підставі Директиви 2006/48/ЄС. Також, AIFM має самостійно виконувати якісні вимоги для того, щоб отримати всебічне і глибоке розуміння інвестицій сек'юритизації та їх основних ризиків. Для досягнення цього, AIFM приймають інвестиційне рішення лише після проведення ретельної комплексної перевірки, в результаті якої вони отримують необхідну інформацію і розуміння вказаної сек'юритизації.
- (68) Існують обставини, за яких організації відповідають визначенню ініціатора або спонсора, або виконують роль початкового кредитора; однак, інша організація, яка не відповідає визначенню спонсора або ініціатора і не виконує роль початкового кредитора – але інтереси якої найбільш оптимально відповідають інтересам інвесторів – може прагнути виконати вимогу про збереження. Для забезпечення юридичної визначеності, від такої іншої організації не вимагається виконувати вимогу про збереження, якщо вимога про збереження виконується ініціатором, спонсором або початковим кредитором.
- ⁽¹⁾ OJ L 177, 30.06.2006, стор. 1.
- ⁽²⁾ Комітет європейських органів банківського нагляду, Керівні принципи до статті 122а Директиви про вимоги до капіталу від 31 грудня 2010 р., <http://www.eba.europa.eu/cebs/media/Publications/Standards%20and%20Guidelines/2010/Application%20of%20Art.%20122a%20of%20the%20CRD/Guidelines.pdf>

- (69) У разі порушення вимоги про збереження або якісних вимог, AIFM слід розглянути можливість прийняття деяких коригувальних дій, таких як хеджування, продаж або зменшення ризику, або наближення до сторони, яка порушила вимогу про збереження для відновлення виконання. Така коригувальна дія завжди повинні бути в інтересах інвесторів, і не може залучати будь-яке пряме зобов'язання продажу активів одразу після того, як порушення стало відомим, таким чином уникаючи «продажу за викидними цінами». AIFM має враховувати порушення при розгляді можливості внесення ще однієї інвестиції в подальшій операції, у якій бере участь сторона, яка порушила вимогу.
- (70) Для того, щоб відповідати вимогам Директиви 2011/61/ЄС про встановлення внутрішніх процедур та організаційних заходів, які має застосовувати кожен AIFM, від AIFM вимагається створення належним чином задокументованої організаційної структури, яка чітко встановлює відповідальності, визначає механізми управління і забезпечує належний потік інформації між усіма залученими сторонами. AIFM також повинні створювати системи для захисту інформації та забезпечення безперервності бізнесу. При встановленні цих процедур і структур, AIFM слід враховувати принцип пропорційності, який дозволяє зіставити процедури, механізми та організаційну структуру із характером, масштабом та складністю діяльності AIFM, і з характером та спектром діяльності, що ведеться в ході здійснення бізнесу.
- (71) Розкриття інформації інвесторам має першочергове значення для захисту цих інвесторів, тому AIFM повинні приймати відповідні правила і процедури для забезпечення того, щоб умови викупу, які застосовуються до певного AIF, розкривались інвесторам із достатньою докладністю і наочністю, перш ніж їх буде інвестовано та у разі істотних змін. Це може включати розкриття строків повідомлення стосовно викупу, подробиці щодо строків заборони продажу, повідомлення обставин, за яких нормальні механізми викупу не можуть застосовуватися або можуть бути припинені, і докладну інформацію про будь-які заходи, які може бути розглянуто керівним органом, такі як прибутки або кишені, оскільки вони впливають на особливі права викупу інвесторів, зокрема, AIF.
- (72) Для забезпечення належного виконання відповідних дій, AIFM, зокрема, повинні використовувати відповідні електронні системи для того, щоб виконувати вимоги до реєстрації операцій за портфелем або підписки та вимог щодо погашення, а також для встановлення, впровадження та підтримки облікової політики і процедур для гарантії того, що розрахунок вартості чистих активів здійснюється відповідно до вимог Директиви 2011/61/ЄС і цього Регламенту.
- (73) Для забезпечення відповідності до вимог, які пред'являються до управлінців UCITS за Директивою 2009/65/ЄС, керівному органу, управлінцям вищого рівня, або, у відповідних випадках, AIFM із наглядовою функцією доручаються подібні типи завдань, для виконання яких повинні розподілятися відповідні обов'язки. Однак, такий розподіл обов'язків має відповідати функціям і обов'язкам керівного органу, управлінців вищого рівня та наглядовій функції згідно із чинним національним законодавством. До складу управлінців вищого рівня можуть належати всі або деякі з членів керівного органу.
- (74) Вимога про створення постійної і ефективної функції відповідності завжди повинна виконуватись AIFM, незалежно від розміру та складності його діяльності. Проте, деталі технічної та кадрової організації функції відповідності повинні відповідати характеру, масштабам та складності бізнесу AIFM, а також характеру і спектру його послуг і видів діяльності. Від AIFM не вимагається засновувати незалежний відділ із забезпечення відповідності, якщо така вимога не відповідає розміру AIFM або характеру, масштабам і складності його бізнесу.
- (75) В різних юрисдикціях і класах активів стандарти оцінки відрізняються. Цей Регламент доповнює загальні стандартні правила і встановлює критерії для AIFM при розробці та впровадженні відповідних і послідовних правил та процедур для належної і незалежної оцінки активів AIF. Правила і процедури описують зобов'язання, функції і обов'язки, що стосуються всіх сторін, які беруть участь у оцінці, в тому числі зовнішніх оцінювачів.
- (76) Вартість активів може бути визначено різними способами, наприклад, шляхом посилення на спостережувані ціни на активному ринку або шляхом оцінки з використанням інших методів згідно із національним законодавством, правилами AIF або його установчими документами. Оскільки вартість окремих активів та зобов'язань може бути визначено за допомогою різних методів і з різних джерел, AIFM слід визначити і описати методи оцінки, які він використовує.
- (77) Якщо модель використовується для оцінки активів, процедури і правила оцінки повинні визначати основні характеристики такої моделі. Перед застосуванням така модель повинна пройти процес перевірки, яка виконується внутрішнім або зовнішнім спеціалістом, не залученим у процес побудови моделі. Особа вважається кваліфікованою для проведення перевірки моделі, що застосовується для оцінки вартості активів, якщо вона має належну компетентність та досвід оцінки активів із використанням таких моделей; така особа може бути аудитором.

- (78) Оскільки AIF працюють у динамічному середовищі, в якому інвестиційні стратегії час від часу можуть змінюватися, правила і процедури оцінки повинні переглядатися принаймні раз на рік, і в будь-якому разі, до того, як AIF будуть залучати нову інвестиційну стратегію або новий тип активу. Будь-яка зміна правил і процедур оцінки, в тому числі методів оцінки, має відповідати заздалегідь визначеному процесу.
- (79) AIFM повинен забезпечувати проведення належної оцінки окремих активів AIF відповідно до правил та процедур оцінки. Для деяких активів, особливо складних і неліквідних фінансових інструментів, існує підвищений ризик неналежної оцінки. Для вирішення такої ситуації AIFM залучає достатню кількість контрольних заходів, щоб забезпечити відповідний ступінь об'єктивності при оцінці вартості активів AIF.
- (80) Розрахунок вартості чистих активів у розрахунку на частку або акцію відповідає національному законодавству і, залежно від обставин, правилам фонду або установчим документам. Цей Регламент поширюється лише на процедуру розрахунку, а не на його методи. AIFM може самостійно здійснювати розрахунок вартості чистих активів у розрахунку на частку або акцію в якості складової адміністративних функцій, які він виконує для AIF. Як варіант, для виконання адміністративних функцій, у тому числі для розрахунку вартості чистих активів, може бути призначено третю сторону. Третя сторона, яка здійснює розрахунок вартості чистих активів для AIF, не може вважатися зовнішнім оцінювачем для цілей Директиви 2011/61/ЄС, оскільки вона не проводить оцінку окремих активів, у тому числі тих, які вимагають суб'єктивного судження, а включає в процес розрахунку показники, отримані від AIFM, джерел ціноутворення або зовнішнього оцінювача.
- (81) Існують процедури оцінки, які можуть виконуватися щоденно, як, наприклад, оцінка фінансових інструментів, але також є і процедури оцінки, які не можуть виконуватися настільки ж часто, як відбуваються випуски, підписки, викупи і скасування, наприклад, такі як оцінка нерухомості. Частота оцінки активів, що знаходяться у фонді відкритого типу, повинна враховувати відмінності в процедурах оцінки щодо типів активів, які знаходяться у AIF.
- (82) Суворі вимоги і обмеження, яких необхідно дотримуватися, якщо AIFM має намір передати завдання із виконання функцій, викладено в Директиві 2011/61/ЄС. AIFM у будь-який час зберігає відповідальність за належне виконання делегованих завдань, їх відповідність Директиві 2011/61/ЄС та реалізацію заходів.
- Таким чином, AIFM повинен гарантувати, що його представник здійснює і застосовує ті стандарти якості, які б застосовував сам AIFM. Крім того, якщо необхідно забезпечити відповідність виконання делегованих функцій стабільно високому стандарту, AIFM повинен бути в змозі припинити делегування, і внаслідок розподілу делегованих функцій AIFM надаються гнучкі права припинення. Обмеження і вимоги делегування застосовуються до функцій управління, вказаних у Додатку I до Директиви 2011/61/ЄС, а завдання із підтримки, як адміністративні або технічні функції, які сприяють здійсненню управління, як, наприклад, матеріально-технічне забезпечення у вигляді клінінгу, харчування і закупівлі основних послуг або продуктів, не вважаються делегованими функціями AIFM. Інші приклади технічних або адміністративних функцій – купівля стандартного готового програмного забезпечення і залучення постачальників програмного забезпечення для спеціальної оперативної допомоги стосовно готових систем або надання кадрової підтримки, такої як пошук тимчасових працівників або обробка даних фонду заробітної плати.
- (83) Для забезпечення високого рівня захисту інвесторів, окрім підвищення ефективності ведення бізнесу AIFM, увесь процес делегування має ґрунтуватися на об'єктивних причинах. При оцінці цих причин, компетентні органи розглядають структуру делегування, його вплив на структуру AIFM, а також взаємодію делегованої діяльності з діяльністю, яку веде AIFM.
- (84) Для оцінки того, чи має особа, яка ефективно виконує діяльність представника, достатньо хорошу репутацію, слід перевірити ведення діяльності такої особи, а також чи не скоїла вона правопорушень, які стосуються фінансової діяльності. Будь-яку іншу відповідну інформацію стосовно особистих якостей, які можуть негативно вплинути на ведення такою особою діяльності, як, наприклад, сумніви щодо її чесності та порядності, має бути враховано при оцінці вимоги достатньо хорошої репутації.
- (85) Інвестиційні компанії, уповноважені згідно із Директивою 2009/65/ЄС, не вважаються організаціями, уповноваженими або зареєстрованими для управління активами, і підлягають перевірці, тому що вони не мають права брати участь у іншій діяльності, окрім колективного управління портфелем відповідно до цієї Директиви. Подібним чином, AIF під внутрішнім управлінням не класифікується як така організація, тому що він не бере участі в іншій діяльності, окрім внутрішнього управління AIF.

- (86) Якщо делегування стосується управління портфелем або управління ризиками, які входять до основної діяльності AIFM і, таким чином, мають велике значення для захисту інвесторів та системного ризику, окрім вимог статті 20(1)(c) Директиви 2011/61/ЄС, компетентний орган Держави-члена походження AIFM і наглядовий орган підприємства третьої країни повинні укласти письмову угоду про співпрацю. Таку угоду має бути укладено до делегування. Деталі цієї угоди повинні враховувати міжнародні стандарти.
- (87) Письмові угоди наділяють компетентні органи правом проводити інспекції на місці, включаючи випадки, коли вони запитують від наглядового органу організації третьої країни, якому було делеговано функції, проводити інспекції на місці, і коли вони запитують від наглядового органу організації третьої країни отримання дозволу для самостійного проведення інспекції, або для супроводу співробітників наглядового органу третьої країни для того, щоб допомогти їм у проведенні інспекцій на місці.
- (88) Виходячи із зобов'язань, викладених у Директиві 2011/61/ЄС, AIFM завжди повинні діяти в найкращих інтересах AIF або інвесторів AIF під їх управлінням. Таким чином, делегування допускається, лише якщо воно не заважає AIFM діяти або управляти AIF в інтересах інвесторів.
- (89) Для підтримки високого рівня захисту інвесторів при будь-якому делегуванні слід враховувати можливий конфлікт інтересів. Для визначення ситуацій, які призводять до значного конфлікту інтересів, декілька критеріїв слугують еталонами для порівняння. Такі критерії не вважаються вичерпними і означають, що незначні конфлікти інтересів також відповідають цілям Директиви 2011/61/ЄС. Таким чином, виконання функцій відповідності або аудиту слід розглядати як таке, що суперечить завданням управління портфелем, у той час як створення ринку або андеррайтинг слід розглядати як такі, що суперечать портфелю або управлінню ризиками. Таке зобов'язання не порушує зобов'язання делегата функціонально і ієрархічно відокремлювати завдання портфеля та управління ризиками згідно із положеннями статті 15 Директиви 2011/61/ЄС.
- (90) Вимоги, що застосовуються до делегування завдань із виконання функцій від імені AIFM, повинні застосовуватися *mutatis mutandis*, якщо делегат передоручає будь-яку із функцій, покладених на нього, а також у разі будь-якого подальшого передоручення.
- (91) Для забезпечення того, що AIFM у будь-якому разі виконує функції з управління інвестиціями, AIFM не може делегувати свої функції тією мірою, якою, по суті, він більше не може вважатись управлінцем AIF, і тією мірою, якою він перетворюється на «поштову скриньку». AIFM повинен завжди утримувати достатню кількість ресурсів для того, щоб ефективно контролювати делеговані функції. AIFM має самостійно виконувати функції з управління інвестиціями, мати необхідний досвід і ресурси, зберігати за собою право приймати рішення, які підпадають під відповідальність управлінців вищого рівня, і виконувати функції вищого управління, які можуть включати впровадження загальної інвестиційної політики та інвестиційних стратегій.
- (92) Оцінка структури делегування є комплексом дій, які мають ґрунтуватися на серії критеріїв для того, щоб компетентні органи могли сформулювати своє судження. Таке поєднання має враховувати різноманітність структур фондів та інвестиційних стратегій по всьому Союзу. ЕСМА може розробляти керівні принципи для забезпечення послідовної оцінки структури делегування по всьому Союзу.
- (93) Комісія контролює способи застосування критеріїв та їх вплив на ринки. Після двох років Комісія розглядає ситуацію, і, якщо це виявиться необхідним, вживає відповідних заходів для точнішого визначення умов, за яких вважається, що AIFM делегував свої функції такою мірою, що він перетворюється на «поштову скриньку» і не може більше вважатись управлінцем AIF.
- (94) Директива 2011/61/ЄС встановлює велику кількість вимог, що стосуються депозитарію AIF, та які направлені на забезпечення високого рівня захисту інвесторів. Тому відповідні конкретні права і обов'язки депозитарію та AIFM і, залежно від обставин, або AIF і третіх сторін має бути чітко визначено. Письмова угода повинна містити всі дані, необхідні для відповідного безпечного зберігання всіх активів AIF депозитарієм або третьою особою, яким делегується функція безпечного зберігання згідно з Директивою 2011/61/ЄС, та для депозитарію з метою належного виконання ним функцій нагляду та контролю. Для того, щоб дозволити депозитарію проводити оцінку і моніторинг ризиків зберігання, в угоді повинна міститись досить докладна інформація про категорії активів, у які може інвестувати AIF, і вона має охоплювати географічні регіони, в яких AIF планує проводити інвестиційну діяльність. Угода повинна також містити детальну інформацію про процедуру врегулювання проблем. Таким чином, депозитарій повинен попередити AIFM про будь-який значний ризик, виявлений у системі розрахунків певного ринку. Щодо розірвання угоди, то в ній має бути відображено той факт, що розірвання угоди є крайнім заходом депозитарію у разі, якщо він не впевнений у достатньому захисті активів. Вона також має запобігати моральній шкоді, в результаті чого AIFM буде приймати інвестиційні рішення незалежно від ризиків зберігання, на підставі того, що у більшості випадків відповідальність буде нести депозитарій. Для підтримки високого рівня захисту інвесторів, вимога, що детально описує контроль третіх сторін, повинна застосовуватись до всього ланцюга зберігання.

- (95) Депозитарій, встановлений у третій країні, повинен керуватися державним пруденційним регулюванням і пруденційним наглядом, який виконується контролюючим органом із компетенцією для постійного нагляду, вивчення організацій і застосування санкцій. Якщо таке вивчення депозитарію включає декілька наглядових органів, один наглядовий орган повинен діяти в якості точки контакту для цілей Директиви 2011/61/ЄС та всіх делегованих і залучених заходів, прийнятих згідно з нею.
- (96) Оцінка законодавства третьої країни відповідно до останнього абзацу статті 21(6) Директиви 2011/61/ЄС, і здійснюється Європейською комісією шляхом порівняння критеріїв авторизації і діючих умов роботи, застосованих до депозитарію в третій країні, з відповідними вимогами, які діють згідно із законодавством Союзу щодо кредитних організацій і, залежно від обставин, або інвестиційних фірм для доступу до депозитарної діяльності і виконання функцій депозитарію, з метою встановлення того, що місцеві критерії мають той самий вплив, що і критерії, встановлені відповідно до законодавства Союзу. Депозитарій, який підлягає пруденційному нагляду і ліцензований у третій країні за місцевою категорією, за виключенням кредитних організацій або інвестиційних фірм, може проходити оцінку Європейської комісії з метою встановлення того, що відповідні положення законодавства третьої країни мають той самий вплив, що і положення, передбачені законодавством Союзу для кредитних організацій і, залежно від обставин, або для інвестиційних фірм.
- (97) Для того, щоб депозитарій мав чітке уявлення про всі вхідні і вихідні потоки грошових коштів AIF у всіх випадках, AIFM повинен забезпечити депозитарію отримання без невиправданої затримки точної інформації стосовно всіх потоків грошових коштів, у тому числі від будь-якої третьої сторони, в якій у AIF відкритий рахунок грошових коштів.
- (98) Для належного контролю потоків грошових коштів AIF, до обов'язків депозитарію входить забезпечення наявності процедур, які ефективно виконуються для належного контролю грошових потоків AIF, і що ці процедури періодично переглядаються. Зокрема, депозитарій переглядає процедуру узгодження, щоб переконатися в тому, що вона підходить для AIF і здійснюється через відповідні проміжки часу з урахуванням характеру, масштабу і складності AIF. Така процедура, наприклад, по одному порівнює кожен грошовий потік, який вказується в банківських виписках, із грошовими потоками, які містяться на рахунках AIF. Якщо узгодження здійснюється щоденно, як у разі більшості AIF відкритого типу, депозитарій також повинен проводити власне узгодження щоденно. Зокрема, депозитарій контролює розбіжності, виявлені в ході процедури узгодження, а також коригувальні заходи, вжиті для своєчасного повідомлення AIFM про будь-які відхилення, які не було виправлено, і провести повний огляд процедур узгодження. Такий огляд повинен проводитися не рідше одного разу на рік. Депозитарій також повинен своєчасно виявляти значні потоки грошових коштів і, зокрема, ті, які можуть бути несумісними з діяльністю AIF, такі як зміни позицій за активами AIF або підписки і викупи, а також періодично отримувати звіти про рух грошових коштів і перевіряти відповідність його власних звітів про позиції за грошовими коштами із звітами AIFM. Депозитарій веде поточну звітність відповідно до статті 21(8)(b) Директиви 2011/61/ЄС.
- (99) Депозитарій повинен упевнитися в тому, що всі платежі, які здійснюються інвесторами або від їх імені при підписці на акції або частки AIF, було отримано і внесено на один або декілька готівкових рахунків згідно із Директивою 2011/61/ЄС. Тому AIFM повинен забезпечити депозитарію надання відповідної інформації, необхідної для належного контролю за отриманням платежів інвесторів. AIFM має гарантувати, що депозитарій отримує таку інформацію без невиправданої затримки, одразу після отримання третьою стороною заявки на викуп або випуск акцій або часток AIF. Таким чином, інформацію має бути передано депозитарію в кінці робочого дня від особи, відповідальної за підписку і викуп акцій або часток AIF, для того, щоб уникнути будь-якого неналежного використання платежів інвесторів.
- (100) Залежно від типу активів, які необхідно зберігати, активи підлягають відповідальному зберіганню, як у випадку з фінансовими інструментами, які може бути зареєстровано на рахунку фінансових інструментів, або які може бути фізично передано депозитарію відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, або які підлягають перевірці власності і обліку. Депозитарій зберігає всі фінансові інструменти AIF або AIFM, що діє від імені AIF, які може бути зареєстровано або які знаходяться на рахунку прямо або опосередковано від імені депозитарію або третьої особи, якій передано функції зберігання, зокрема, на рівні центрального депозитарію. Окрім цих ситуацій, вказані фінансові інструменти, які повинні зберігатися, є лише безпосередньо зареєстрованими самим емітентом або його агентом від імені депозитарію або третьої особи, якій передано функції зберігання. Фінансові інструменти, які, відповідно до чинного національного законодавства, реєструються лише від

імені AIF емітентом або його агентом, такі як інвестиції в компанії, акції яких не котируються на біржі, фонди прямих інвестицій та венчурні фонди, не повинні зберігатись. Всі фінансові інструменти, які може бути фізично передані депозитарію, повинні зберігатись. При виконанні умов, за якими фінансові інструменти повинні зберігатись, фінансові інструменти, які надаються третій особі в якості застави або передаються третьою особою на користь AIF, повинні також зберігатись самим депозитарієм або третьою стороною, якій передано функції зберігання, допоки вони належать AIF або AIFM, який діє від імені AIF. Крім того, фінансові інструменти, що належать AIF або AIFM, який діє від імені AIF, стосовно яких AIF або AIFM, який діє від імені AIF, дав свою згоду на повторне використання депозитарієм, зберігаються, допоки не буде здійснено право повторного використання.

- (101) Фінансові інструменти, які зберігаються, завжди повинні перебувати під належним наглядом і захистом. Для забезпечення належної оцінки ризику зберігання, при належному нагляді, депозитарій повинен, зокрема, знати, які саме треті особи входять до ланцюга зберігання, забезпечити виконання зобов'язань належної відповідальності і розділення по всьому ланцюгу зберігання, забезпечити собі відповідне право доступу до звітів і записів третіх осіб, яким передано функції зберігання, забезпечити дотримання цих вимог, документальне оформлення всіх вказаних обов'язків і надання доступу до цих документів і представлення звітності AIFM.
- (102) Для того, щоб уникнути ухилення від вимог Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій повинен виконувати обов'язки із безпечного зберігання основних активів фінансових структур і, залежно від обставин, або правових структур, які прямо або опосередковано контролює AIF або AIFM, який діє від імені AIF. Таке положення не застосовується до засобів фондів або структур «Мастер-Фідер» за умови, що вони мають депозитарія, який належним чином зберігає активи фонду.
- (103) Депозитарій завжди повинен мати повний огляд всіх активів, які не є фінансовими інструментами, що підлягають зберіганню. Такі активи підлягатимуть дотриманню зобов'язань перевірки власності і ведення звітності відповідно до Директиви 2011/61/ЄС. Прикладом таких активів є фізичні активи, що не кваліфікуються як фінансові інструменти відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, або які не може бути фізично передано депозитарію, такі фінансові контракти, як деривативи, грошові вклади або інвестиції в приватні компанії і частки в партнерствах.
- (104) Для досягнення достатнього ступеня впевненості в тому, що AIF або AIFM, який діє від імені AIF, дійсно

є власником активів, депозитарій повинен переконатися, що він отримує всю необхідну йому інформацію, яка засвідчує те, що AIF або AIFM, який діє від імені AIF, має право власності на цей актив. Ця інформація може надаватись у формі копії офіційного документа, який підтверджує, що AIF або AIFM, який діє від імені AIF, є власником цього активу, або у вигляді будь-якого формального і достовірного доказу, який депозитарій вважає доцільним. За необхідності, депозитарій може запросити додаткові докази від AIF або AIFM, або, залежно від обставин, від третьої особи.

- (105) Депозитарій повинен вести облік усіх активів, якщо він упевнився, що AIF має право власності на них. Він може встановити процедуру для отримання інформації від третіх осіб, при цьому процедури, які забезпечують, щоб активи не передавалися без повідомлення про такі операції депозитарію або третім особам, яким передано функції безпечного зберігання, можуть бути можливими у випадку AIF із нечастими операціями і, залежно від обставин, або операціями, для прийняття яких необхідне проведення переговорів. Вимога доступу до документальних підтверджень кожної операції від третьої сторони може бути доцільною для AIF із частішими торговими операціями за портфелем, такими як інвестиції у вказані деривативи.
- (106) Для забезпечення депозитарію можливості здійснювати свої функції, необхідно роз'яснити завдання, передбачені в статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, і, зокрема, дотримання засоби контролю, прийняті депозитарієм. Такі завдання не повинні перешкоджати депозитарію проводити *попередню* перевірку, якщо вона вважається доцільною та узгодженою із AIFM. Для забезпечення здатності здійснювати свої обов'язки, депозитарій повинен встановити власну процедуру врегулювання для вирішення ситуацій, у яких було виявлено порушення. Ця процедура повинна гарантувати, що компетентні органи буде повідомлено про будь-які істотні порушення. Наглядові обов'язки депозитарію стосовно третіх осіб, передбачених цим Регламентом, не порушують відповідальність, накладену на AIFM згідно із Директивою 2011/61/ЄС.
- (107) Депозитарій повинен перевіряти відповідність між кількістю випущених часток або акцій і отриманих надходжень від підписки. Крім того, для гарантії того, що платежі, які здійснюються інвесторами за підпискою, було отримано, депозитарій повинен надалі забезпечувати проведення іншої зв'язки між вимогами підписки і надходжень від підписки. Така зв'язка має виконуватись і стосовно вимог викупу. Депозитарій повинен також переконатися в тому, що кількість часток або акцій на рахунках AIF відповідає кількості непогашених часток або акцій у реєстрі AIF. Депозитарій має адаптувати свої процедури відповідним чином, беручи до уваги частоту підписок і викупів.

- (108) Депозитарій повинен вжити всіх необхідних заходів для забезпечення ефективної реалізації відповідних правил і процедур оцінки активів AIF за допомогою проведення вибірових перевірок або шляхом порівняння послідовності зміни розрахунку ВЧА протягом тривалого часу з цим у якості критерію порівняння. При встановленні процедур, депозитарій повинен мати чітке розуміння методів оцінки, які використовуються AIFM або зовнішнім оцінювачем для оцінки активів AIF. Частота таких перевірок має відповідати частоті оцінки активів AIF.
- (109) На підставі свого зобов'язання щодо контролю згідно з Директивою 2011/61/ЄС, депозитарій повинен встановити процедуру фактичної перевірки дотримання AIF чинного законодавства і нормативних актів, а також його правил і установчих документів. Ця процедура охоплює такі сфери, як перевірка відповідності інвестицій AIF його інвестиційним стратегіям, як описано в правилах і документах про пропозицію цінних паперів AIF, а також гарантія того, що AIF не порушує свої інвестиційні обмеження, за їх наявності. Депозитарій повинен контролювати операції AIF і проводити аналіз будь-яких незвичних операцій. При порушенні лімітів або обмежень, встановлених чинним національним законодавством або нормативними актами або правилами та установчими документами AIF, депозитарій повинен, наприклад, отримати від AIFM вказівки про скасування угоди, яка виявилась порушенням і внаслідок якої він поніс витрати. Цей Регламент не перешкоджає депозитарію запроваджувати попередній підхід, якщо він буде вважати його доцільним і узгодженим із AIFM.
- (110) Депозитарій гарантує, що дохід ретельно розраховується відповідно до Директиви 2011/61/ЄС. Для досягнення цього депозитарій має забезпечити належну відповідність розподілу доходу і, при виявленні помилки, AIFM вживає відповідних заходів із виправлення. Після того, як депозитарій забезпечив наведене вище, він повинен перевірити повноту і точність розподілу доходів і, зокрема, виплати дивідендів.
- (111) При делегуванні функцій безпечного зберігання, пов'язаних з іншими активами відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, делегування, в більшості випадків, буде належати до адміністративних функцій. Якщо депозитарій делегує функції ведення звітності, йому необхідно залучати і застосовувати належну і задокументовану процедуру, яка забезпечує постійне виконання делегатом вимог статті 21(11)(d) Директиви 2011/61/ЄС. Для забезпечення достатнього рівня захисту активів необхідно встановити певні засади, які будуть застосовуватися до делегування функцій зберігання. Для делегування обов'язків зберігання важливо встановити деякі основні принципи, які повинні ефективно застосовуватися протягом усього процесу делегування. Такі принципи не вважаються вичерпними, як стосовно викладення всіх подробиць здійснення депозитарієм діяльності із належною компетентністю, увагою та обачністю, так і стосовно визначення всіх етапів, які повинен запровадити депозитарій щодо таких принципів. Зобов'язання постійного контролю третьої сторони, якій делегуються функції зберігання, включає перевірку того, що така третя сторона належно виконує всі делеговані функції та договору про делегування. Третя сторона повинна діяти чесно, сумлінно і в інтересах AIF і його інвесторів, відповідно до нормативних та наглядових вимог, і має діяти з компетентністю, увагою та обачністю, яких зазвичай очікують від дуже обачного представника подібної фінансової кваліфікації в порівнянних обставинах. Депозитарій повинен вивчати, окрім іншого, елементи, які оцінюються в процесі відбору та призначення, і представляти ці елементи в перспективі, порівнюючи їх із розвитком ринку. Форма регулярного огляду має відображати обставини таким чином, щоб депозитарій міг адекватно оцінювати ризики, пов'язані з рішенням довірити активи третій стороні. Частоту проведення огляду має бути адаптовано так, щоб вона завжди відповідала ринковим умовам і пов'язаним із ними ризикам. Для ефективного реагування депозитарію на можливу неспроможність третьої сторони, він повинен здійснити планування надзвичайних обставин, включаючи розробку альтернативних стратегій і можливого вибору альтернативних постачальників, у відповідних випадках. Незважаючи на те, що такі заходи можуть знизити ризик зберігання, із яким стикається депозитарій, вони не змінюють зобов'язання із повернення фінансових інструментів або сплати відповідної суми у разі їх втрати, що залежить від того, чи було виконано вимоги статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС.
- (112) Делегуючи функції зберігання, депозитарій повинен гарантувати виконання вимог статті 21(11)(d)(iii) Директиви 2011/61/ЄС і належний розподіл коштів клієнтів AIF депозитарію. Це зобов'язання особливим чином гарантує те, що активи AIF не буде втрачено через неспроможність третьої сторони, якій делеговано функції зберігання. Для мінімізації такого ризику в країнах, у яких наслідок сегрегації не регулюється законодавством про неспроможність, депозитарій повинен вжити подальших заходів. Депозитарій може повідомити AIF і AIFM, який діє від імені AIF, про те, що такі аспекти ризику зберігання буде належним чином враховано при прийнятті інвестиційного рішення, або буде вживати заходів, які є можливими

в місцевій юрисдикції, для якнайбільшого доказу неспроможності активів відповідно до місцевого законодавства. Крім того, депозитарій може заборонити тимчасову нестачу клієнтських активів, використовувати буфери або ввести в дію механізми, які забороняють використання дебетового сальдо для одного клієнта, щоб компенсувати кредитне сальдо для іншого. Незважаючи на те, що такі заходи можуть знизити ризик зберігання, із яким стикається депозитарій при делегуванні функцій зберігання, вони не змінюють зобов'язання із повернення фінансових інструментів або сплати відповідної суми у разі їх втрати, що залежить від того, чи було виконано вимоги Директиви 2011/61/ЄС.

- (113) Відповідальність депозитарію за другим абзацом статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС виникає в разі втрати фінансового інструменту, який зберігався депозитарієм або третьою стороною, якій було делеговано зберігання, за умови, що депозитарій не продемонстрував, що втрату було спричинено зовнішньою подією поза його розумним контролем, наслідки якої були б неминучими, незважаючи на всі розумні зусилля, прийняті для її подолання. Цю втрату слід відрізнити від втрати інвестицій для інвесторів, що виникає внаслідок зниження вартості активів у результаті прийняття інвестиційного рішення.
- (114) Для її визначення важливо, що така втрата є остаточною, і що немає жодної перспективи відновлення фінансового активу. Таким чином, ситуації, при яких фінансовий інструмент тимчасово недоступний або заморожений, не повинні вважатися втратами у розумінні статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС. І навпаки, можна встановити три типи ситуацій, при яких втрати будуть вважатися остаточними: коли фінансовий інструмент більше не існує, або ніколи не існував; коли фінансовий інструмент існує, але AIF остаточно втратив своє право власності на нього; і коли AIF має право власності, але вже не може передати право або створити обмежені права власності на фінансовий інструмент на постійній основі.
- (115) Фінансовий інструмент вважається неіснуючим, наприклад, якщо він зникнув після помилки в обліку, яку неможливо усунути, або якщо він ніколи не існував, коли право власності AIF було зареєстровано на підставі фальсифікованих документів. Ситуації, при яких втрата фінансових інструментів викликана шахрайськими діями, слід вважати втратами.
- (116) Втрату не може бути встановлено, якщо фінансовий інструмент було замінено або конвертовано в інший фінансовий інструмент, наприклад, у ситуаціях, коли акції погашаються і замінюються випуском нових акцій при реорганізації компанії. AIF не вважається постійно позбавленим права власності на фінансовий інструмент, якщо AIF або AIFM, який діє від імені AIF, законним

чином передається у власність третій особі. Якщо між законним правом власності і бенефіціарним правом власності на активи є відмінності, визначення втрати відноситься до втрати бенефіціарного права власності.

- (117) Тільки в разі зовнішньої події поза розумним контролем депозитарію, наслідків якої неможливо уникнути, незважаючи на всі розумні зусилля, прийняті для її подолання, депозитарій може уникнути відповідальності за статтею 21(12) Директиви 2011/61/ЄС. Сукупне виконання цих умов має затверджуватися депозитарієм для звільнення його від відповідальності.
- (118) Перш за все, слід визначити, чи була подія, яка призвела до втрати, зовнішньою. Делегування не впливає на відповідальність депозитарію і, отже, подію слід вважати зовнішньою, якщо вона не відбувається в результаті будь-якої дії або бездіяльності депозитарію або третіх осіб, яким делеговано зберігання фінансових інструментів. Потім необхідно оцінити, чи виходить подія за межі розумного контролю, шляхом перевірки, чи депозитарієм було вжито всіх розумних заходів для запобігання виникненню події. Відповідно до цих етапів, природні явища та дії державної влади можуть розглядатися як зовнішні події, що знаходяться поза розумним контролем. Таким чином, у контексті неспроможності третьої сторони, якій делеговано зберігання, законодавство країни, у якій зберігаються інструменти, що не визнає вплив належним чином залученої сегрегації, вважається зовнішньою подією поза розумним контролем. І навпаки, втрата, викликана недотриманням вимог до сегрегації, викладених у статті 21(11)(d) (iii) Директиви 2011/61/ЄС, або втрата активів унаслідок порушення діяльності третьої сторони у зв'язку з її неспроможністю не може вважатися зовнішньою подією поза розумним контролем.
- (119) Нарешті, депозитарій повинен довести, що втрати було неможливо уникнути, незважаючи на всі розумні зусилля, направлені на її запобігання. У цьому контексті, депозитарій повинен інформувати AIFM і вжити відповідних заходів залежно від обставин. Наприклад, у разі, коли депозитарій вважає, що єдиним належним заходом є продаж фінансових інструментів, він повинен своєчасно інформувати AIFM, який, у свою чергу, надає депозитарію письмові інструкції щодо доцільності подальшого зберігання фінансових інструментів або їх продажу. Будь-яку інструкцію, надану депозитарію щодо подальшого зберігання активів, має бути своєчасно направлено інвесторам AIF. AIFM або AIF повинні приділити належну увагу рекомендаціям депозитарію. Залежно від обставин, якщо депозитарій продовжує підозрювати, що рівень захисту фінансового інструменту є недостатнім, незважаючи на неодноразові попередження, він має розглянути питання про подальші можливі заходи, такі як припинення дії угоди, за умови, що AIF буде надано необхідну кількість часу на пошук іншого депозитарію відповідно до національного законодавства.

- (120) Для забезпечення одного стандарту захисту інвесторів, таку ж увагу слід приділяти делегату, якому за умовами договору депозитарій передав зобов'язання. Таким чином, для звільнення від за статтею 21(12) Директиви 2011/61/ЄС делегат повинен довести, що він у комплексі виконує одні і ті ж умови.
- (121) За певних обставин депозитарій має право звільнятися від відповідальності за втрату фінансових інструментів, які зберігаються третьою стороною, якій було делеговано зберігання. Для дозволу такого звільнення від відповідальності повинна бути об'єктивна причина її затвердження, прийнята як депозитарієм, так і AIF або AIFM, що діє від імені AIF. Об'єктивну причину має бути встановлено для кожного випадку звільнення від відповідальності з урахуванням конкретних обставин, за яких було делеговано зберігання.
- (122) При розгляді об'єктивної причини, необхідно встановити правильний баланс, який буде гарантувати, що за необхідності можна буде ефективно звернутися до звільнення за договором, і що існує достатньо гарантій для уникнення неналежного звільнення від відповідальності депозитарієм за договором. Звільнення від відповідальності депозитарію за договором за жодних обставин не може використовуватися для того, щоб обійти вимоги щодо відповідальності депозитарію згідно з Директивою 2011/61/ЄС. Депозитарій повинен продемонструвати, що певні обставини змусили його делегувати зберігання третій особі. Затвердження звільнення повинно завжди відповідати інтересам AIF або його інвесторів, а AIF або AIFM, який діє від імені AIF, повинні чітко визначити, що вони діють у таких інтересах. Приклади сценаріїв мають містити ситуації, в яких можна вважати, що депозитарій не має інших варіантів, окрім як делегувати зберігання третім особам.
- (123) Компетентним органам важливо отримати відповідну і достатню інформацію для того, щоб належно і стабільно контролювати діяльність AIFM і ризики, пов'язані з нею. Крім того, оскільки діяльність AIFM може мати вплив за кордоном і на фінансових ринках, компетентні органи повинні ретельно стежити за діяльністю AIFM і AIF, щоб вжити відповідних заходів для уникнення накопичення системних ризиків. Підвищення прозорості та послідовності завдяки введенню положень про повідомлення і розкриття відповідної інформації, як зазначено в реалізації заходів, забезпечують компетентним органам можливість виявлення і реагування на ризики на фінансових ринках.
- (124) Інвесторам важливо отримати мінімум інформації, необхідної стосовно певних AIFM і AIF та їх структури, щоб мати можливість прийняти правильне інвестиційне рішення, яке відповідає їхній готовності до ризику. Ця інформація повинна бути зрозумілою і ясно представленою, тоді як корисність інформації посилюється з порівнянням різних AIFM і різних AIF між собою і в різні періоди. AIFM не може брати участь у діяльності, яка може зашкодити об'єктивному розумінню і практичному використанню інформації для інвесторів до її розкриття, як, наприклад, «причислення» балансу.
- (125) Необхідно затвердити структуру, яка забезпечує мінімальні стандарти щодо вимог щорічної звітності, включаючи основні елементи і перелік пунктів, що не є вичерпним. Істотні зміни інформації, вказані в статті 22(2)(d) Директиви 2011/61/ЄС, має бути внесено до річної фінансової звітності. Окрім невичерпного переліку основних позицій, може бути включено додаткові позиції, заголовки та проміжні підсумки, якщо представлення таких пунктів стосується розуміння загального фінансового становища або діяльності AIF. Пункти, характер яких відрізняється, або функції може бути об'єднано за умови, що окремо такі пункти не мають істотної важливості. Ці пункти можуть об'єднуватися під «іншою категорією», такою як «інші активи» або «інші зобов'язання». Якщо позиції жодним чином не належать до конкретного AIF, їх не має бути представлено. Незалежно від стандартів бухгалтерського обліку, передбачених Директивою 2011/61/ЄС, усі активи повинні проходити оцінку не рідше одного разу на рік. Баланс або звітність про активи і зобов'язання за Директивою 2011/61/ЄС повинні включати, окрім іншого, грошові кошти та їх еквіваленти. Таким чином, для розрахунку схильності AIF до ризику, еквіваленти грошових коштів вважаються високоліквідними інвестиціями.
- (126) Що стосується змісту і формату звіту про діяльність за фінансовий рік, який за Директивою 2011/61/ЄС складає частину річного звіту, такий звіт має включати сумлінний і збалансований огляд діяльності AIF із описом основних ризиків і інвестицій або економічної невизначеності, з якими він стикається. Розкриття такої інформації не повинно призводити до публікації службової інформації AIF, яка зашкодила б інтересам AIF і його інвесторів. Тому, якщо публікація певної службової інформації матиме такий вплив, її може бути узагальнено до того рівня, який дозволить уникнути шкідливого впливу, і при якому не потрібно буде повідомляти, наприклад, про діяльність або статистику окремого портфеля компанії або інвестиції, які могли б призвести до розкриття службової інформації AIF. Ця інформація складає частину управлінського звіту, оскільки його зазвичай надають разом із фінансовою звітністю.

- (127) Щодо змісту і формату розкриття даних про винагороду, якщо інформація надається на рівні AIFM, додаткову інформацію має бути надано шляхом розкриття даних про розподіл загальної винагороди, оскільки вони стосуються відповідного AIF. Це може бути досягнуто шляхом розкриття повного поділу даних AIFM про винагороду на фіксовані і змінні складові, звіту про те, що такі дані стосуються всього AIFM, а не AIF, кількості фондів AIF і UCITS під управлінням AIFM і загальних активів під управлінням таких AIF і UCITS з оглядом політики винагороди і посиланнями на доступ до повної політики винагороди AIFM, на вимогу інвесторів. Детальнішу інформацію може бути надано шляхом розкриття даних про загальну змінну частину винагороди, яка фінансується AIF шляхом виплати заохочувальних премій або нарахованих відсотків, залежно від обставин. Окрім розкриття даних про винагороду, для AIFM може бути доцільним надавати інформацію стосовно фінансових і нефінансових критеріїв політики та практики винагороди для відповідних категорій персоналу, що дозволить інвесторам оцінити існуючі створені стимули.
- (128) Якщо AIF випускає частки, слід провести розрахунок передачі будь-яких активів у кишені на момент такої передачі на основі кількості розподілених або переданих часток із активів, помноженої на ціну за частку. Основу оцінки має бути чітко розкрито у всіх обставинах із зазначенням дати виконання оцінки.
- (129) Для управління ліквідністю AIFM дозволено укладати угоди запозичення від імені AIF, якими вони керують. Такі угоди можуть бути короткочасними або більш постійними. В останньому разі цілком ймовірно, що така угода буде спеціальною з метою управління неліквідними активами.
- (130) Згідно із принципами диференціації та встановлення різноманітних типів AIF, розкриття інвесторів, що вимагаються AIFM, повинно відрізнятися відповідно до типу AIF і буде залежати від інших факторів, таких як інвестиційна стратегія і склад портфелю.
- (131) Директива 2011/61/ЄС вимагає від AIFM регулярно надавати певну інформацію компетентному органу Держави-члена їх походження для кожного AIF ЄС під їх управлінням і для кожного AIF, який вони виводять на ринок Союзу. Тому важливо додатково вказати інформацію, яку буде надано, і частоту звітності, що залежить від вартості активів під управлінням у портфелях AIF, яким управляє конкретний AIFM. Шаблони прогнозової звітності розробляє і заповнює AIFM для AIF, якими він управляє. Якщо особа, уповноважена в якості AIFM, виводить на ринок AIF, якими управляють інші AIFM, вона не діє в якості керуючого цих AIF, а в якості посередника, як будь-яка інвестиційна компанія, відповідно до Директиви 2004/39/ЄС. Тому вона не повинна складати звітність про такі AIF, оскільки це призведе до подвійної або багаторазової звітності. Тим не менш, ця вимога звітності повинна застосовуватись до AIFM, що не є членами ЄС, які управляють AIF, представленими на ринку Союзу.
- (132) Поріг, передбачений у цьому Регламенті, є підставою для виникнення лише вимог до звітності, викладених у статті 24(4) Директиви 2011/61/ЄС. AIF із відношенням левериджу, який, відповідно до методу зобов'язань, розраховано у три рази менше, ніж вартість його чистих активів, не буде розглядатися як такий, що суттєво залучає леверидж. Однак компетентні органи можуть запитати додаткову інформацію, якщо вона є необхідною для ефективного моніторингу системних ризиків. Встановлення порогу звітності також гарантує, що інформація, яка стосується накопичення системного ризику, послідовно збирається по всьому Союзу і забезпечує впевненість AIFM.
- (133) Наглядові повноваження компетентного органу за статтею 25(3) Директиви 2011/61/ЄС виконуються у складі нової наглядової системи, яка є частиною постійних наглядових процесів і систематичного оцінювання ризику AIFM, що здійснюється компетентними органами і Європейськими наглядовими органами, з оглядом на стабільність та цілісність фінансової системи. Компетентні органи можуть залучати відповідне використання інформації, яку вони отримують, та мають накладати обмеження на леверидж, здійснений AIFM, або інші обмеження управління AIF стосовно AIF під управлінням, якщо вони для забезпечення стабільності та системи. Оцінка системних ризиків залежить від економічного становища, тому будь-який AIFM стосовно AIF, якими він керує, потенційно є систематично відповідними. Таким чином, це основна вимога для того, щоб компетентні органи отримали всю інформацію, необхідну для належної оцінки таких ситуацій для уникнення накопичення системного ризику. Потім компетентні органи повинні проводити всебічну оцінку інформації і вжити відповідних заходів.

(134) Для того, щоб дозволити AIFM з ЄС управляти і виставляти на ринок AIF не з ЄС, і для того, щоб дозволити AIFM не з ЄС управляти і виставляти на ринок AIF у Союзі, Директива 2011/61/ЄС вимагає залучення відповідних механізмів співпраці з відповідними наглядовими органами третьої країни, в якій заснований AIF не з ЄС і, залежно від обставин, або AIFM не з ЄС. Такі механізми співпраці повинні забезпечити принаймні ефективний обмін інформацією, що дозволить компетентним органам Союзу виконувати свої обов'язки відповідно до Директиви 2011/61/ЄС.

(135) Механізми співпраці повинні дозволити компетентним органам виконувати їх наглядові та правоохоронні обов'язки щодо організацій третіх країн. Тому механізми співпраці повинні визначати чітку конкретну основу для доступу до інформації, для проведення інспекцій на місцях, а також для допомоги, яка надається органами третіх країн. Механізми співпраці повинні забезпечити можливість використання отриманої інформації спільно з іншими зацікавленими компетентними органами, а також із ЕСМА та ESRB.

(136) Для того щоб дозволити компетентним органам, AIFM і депозитаріям адаптуватися до нових вимог, що містяться в цьому Регламенті таким чином, щоб їх можна було ефективно і активно застосовувати, дата початку дії цього Регламенту має відповідати даті внесення змін до Директиви 2011/61/ЄС,

контролем AIFM, і який бере участь у наданні послуг колективного управління портфелем AIFM;

(с) фізична або юридична особа, безпосередню залучена в надання послуг AIFM у межах угоди про делегування третім особам для здійснення колективного управління портфелем AIFM;

(3) «управлінець вищого рівня» – особа або особи, які ефективно виконують діяльність AIFM згідно із статтею 8(1)(с) Директиви 2011/61/ЄС і, залежно від обставин, член виконавчого комітету або члени органу управління;

(4) «орган управління» – орган, який має повноваження приймати кінцеві рішення в AIFM, до яких належать наглядові і управлінські функції, або лише управлінська функція, якщо ці дві функції розділені;

(5) «спеціальний механізм» – механізм, який виникає як прямий наслідок неліквідного характеру активів AIF, що впливає на особливі права викупу інвесторів у типі часток або акцій AIF, і який є спеціальним або окремим механізмом, що відрізняється від загальних прав викупу інвесторів.

ПРИЙНЯЛИ ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

РОЗДІЛ I
ВИЗНАЧЕННЯ
Стаття 1
Визначення

Окрім визначень, викладених у статті 2 Директиви 2011/61/ЄС, для цілей цього Регламенту застосовуються такі визначення:

(1) «інвестиційні зобов'язання» – договірні зобов'язання інвестора із заснування альтернативного інвестиційного фонду (AIF) з обумовленою кількістю інвестицій за запитом AIFM;

(2) «відповідна особа» щодо AIFM означає будь-яку із зазначених нижче:

(a) директор, партнер або аналогічна особа, або управлінець AIFM;

(b) співробітник AIFM або будь-яка інша фізична особа, чиї послуги знаходяться в розпорядженні і під

РОЗДІЛ II ЗАГАЛЬНІ

ПОЛОЖЕННЯ

ЧАСТИНА I

Розрахунок активів під управлінням

(Стаття 3(2) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 2

Розрахунок загальної вартості активів під управлінням

1. Для того, щоб надати підстави для звільнення, передбаченого у статті 3(2) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM повинен:

(a) визначити всі AIF, для яких він призначений у якості зовнішнього AIFM або AIF, для яких він є AIFM, якщо правова форма AIF дозволяє внутрішнє управління, відповідно до статті 5 Директиви 2011/61/ЄС;

(b) для кожного AIF під управлінням визначати портфель активів і призначати, згідно із правилами оцінки, встановленими законодавством країни, у якій засновано AIF і, залежно від обставин, або з правилами чи установчими документами AIF, відповідну вартість активів під управлінням, включаючи всі активи, придбані за рахунок використання позикових коштів;

(с) узагальнювати встановлені вартості активів під управлінням для всіх AIF, і порівнювати отриману загальну вартість активів під управлінням із відповідним порогом, передбаченим статтею 3(2) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Для цілей пункту 1, підприємства колективного інвестування в оборотні цінні папери (UCITS), для яких AIFM виступає в якості призначеної керуючої компанії за Директивою 2009/65/ЄС, не має бути включено до розрахунку.

Для цілей пункту 1, AIF під управлінням AIFM, для яких AIFM делегував функції відповідно до статті 20 Директиви 2011/61/ЄС, має бути включено до розрахунку. Однак, портфелі AIF, якими управляє AIFM за делегуванням, має бути виключено з розрахунку.

3. Для цілей розрахунку загальної вартості активів під управлінням, кожен позицію за похідним інструментом, у тому числі за будь-яким похідним інструментом, що входить до оборотних цінних паперів, має бути переведено в її еквівалентну позицію за базовими активами такого похідного інструменту з використанням методик конверсії, викладених у статті 10. Абсолютне значення такої еквівалентної позиції згодом використовується для розрахунку загальної вартості активів під управлінням.

4. Якщо AIF інвестує в інші AIF, які знаходяться під управлінням одного призначеного зовнішнього AIFM, таке інвестування може бути виключено з розрахунку активів AIFM під управлінням.

5. Якщо один відділ AIF під внутрішнім або зовнішнім управлінням інвестує в інший відділ цього AIF, таке інвестування може бути виключено з розрахунку активів AIFM під управлінням.

6. Загальна вартість активів під управлінням розраховуються відповідно до пунктів 1 – 4 не рідше одного разу на рік із використанням останніх доступних вартостей активів. Остання доступна вартість активу для кожного AIF проводиться протягом 12 місяців до дати розрахунку порога відповідно до першого речення цього пункту. AIFM визначає порогову дату розрахунку і застосовує її в узгодженому порядку. Будь-яку подальшу зміну встановленої дати має бути затверджено компетентним органом. При виборі порогової дати розрахунку, AIFM враховує час і частоту оцінки активів під управлінням.

Стаття 3

Постійний контроль активів під управлінням

AIFM постійно встановлюють, впроваджують і застосовують процедури контролю загальної вартості активів під управлінням. Контроль відображає поточний огляд активів під управлінням і включає спостереження за діяльністю

підписки і викупу або, у відповідних випадках, зниженням капіталу, розподілом капіталу і вартістю активів, інвестованих у кожному AIF.

Наближеність загальної вартості активів під управлінням до порогового значення, встановленого статтею 3(2) Директиви 2011/61/ЄС, а також очікувана діяльність із підписки і викупу, повинні враховуватися для оцінки необхідності частіших розрахунків загальної вартості активів під управлінням.

Стаття 4

Випадкове подолання порогового значення

1. AIFM проводить оцінку ситуації, в якій загальна вартість активів під управлінням перевищує відповідне порогове значення, для визначення того, чи носять вони тимчасовий характер.

2. У разі, якщо загальна вартість активів під управлінням перевищує відповідний поріг, і AIFM вважає, що така ситуація не носить тимчасовий характер, AIFM негайно повідомляє компетентний орган про те, що така ситуація вважається такою, що не несе тимчасовий характер, і запитує отримання дозволу протягом 30 календарних днів відповідно до статті 7 Директиви 2011/61/ЄС.

3. Якщо загальна вартість активів під управлінням перевищує відповідний поріг, і AIFM вважає, що така ситуація носить тимчасовий характер, AIFM негайно повідомляє компетентний орган про те, що така ситуація вважається такою, що несе тимчасовий характер. Повідомлення має включати додаткову інформацію, яка обґрунтовує оцінку AIFM тимчасового характеру ситуації, в тому числі опис ситуації і пояснення причин вважати її тимчасовою.

4. Ситуація не вважається такою, що несе тимчасовий характер, якщо очікується, що вона буде тривати протягом періоду, що перевищує три місяці.

5. Через три місяці після дати, в яку загальна вартість активів під управлінням перевищувала відповідний поріг, AIFM перераховує загальну вартість активів під управлінням для того, щоб продемонструвати, що вона знаходиться нижче відповідного порогу, або продемонструвати компетентному органу, що ситуацію, яка призвела до перевищення порогу вартості активів під управлінням, було вирішено, а заява на отримання дозволу для AIFM не вимагається.

Стаття 5

Інформація, що надається як частина реєстрації

1. В межах вимог за статтею 3(3)(b) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM повідомляють компетентні органи про загальну вартість активів під управлінням, розраховану згідно із процедурою, викладеною в статті 2.

2. В межах вимог за статтею 3(3)(с) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM для кожного AIF складають документ про пропозицію цінних паперів або відповідний витяг із документа про пропозицію цінних паперів, або загальний опис інвестиційної стратегії. Відповідний витяг із документа про пропозицію цінних паперів і опис інвестиційної стратегії повинні містити, принаймні, таку інформацію:

- (a) основні категорії активів, у які може інвестувати AIF;
- (b) будь-які промислові, географічні або інші сектори ринку або окремі класи активів, які є предметом інвестиційної стратегії;
- (c) опис політики запозичень або левериджу AIF.

3. Інформацію, яка надається AIFM за пунктом (d) статті 3(3) Директиви 2011/61/ЄС, вказано в статті 110(1) цього Регламенту. Її має бути надано відповідно до шаблону прогнозової звітності, як зазначено в Додатку IV.

4. Інформація, зібрана згідно зі статтею 3(3)(d) Директиви 2011/61/ЄС, розподіляється між компетентними органами в Союзі, Європейським управлінням із нагляду за ринком цінних паперів (ESMA) і Європейською радою з системних ризиків (ESRB), якщо це необхідно для виконання зобов'язань.

5. Інформація, необхідна для реєстрації, повинна оновлюватись і надаватися щорічно. Для виконання своїх повноважень відповідно до статті 46 Директиви 2011/61/ЄС, компетентні органи можуть вимагати від AIFM частіше надавати інформацію, зазначену в статті 3 Директиви 2011/61/ЄС.

ЧАСТИНА 2

Розрахунок левериджу

(Стаття 4(3) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 6

Загальні положення розрахунку левериджу

1. Леверидж AIF виражається як відношення між ризиком AIF і вартістю його чистих активів.
2. AIFM розраховує схильність до ризику AIF під управлінням за валовим методом, викладеним у статті 7, і за методом зобов'язань, викладеним у статті 8.

Спираючись на тенденції ринку і не пізніше 21 липня 2015 року, Комісія розглядає методи розрахунку, зазначені в першому абзаці, для встановлення того, чи є ці методи достатніми і належними для всіх типів AIF, або чи необхідно розробити додатковий і допоміжний метод розрахунку левериджу.

3. Схильність до ризику, притаманна будь-яким фінансовим або правовим структурам за участю третіх осіб, які контролюються відповідним AIF, включається до розрахунку ризиків, якщо вказані структури спеціально створено для прямого або побічного збільшення ризику на рівні AIF. Для AIF, основна інвестиційна політика яких полягає в набутті контролю над компаніями або емітентами, акції яких не котируються на біржі, AIFM не вносить до розрахунку левериджу будь-які ризики, які існують на рівні таких компаній та емітентів, акції яких не котируються на біржі, за умови, що AIF або AIFM, який діє від імені AIF, не повинен нести потенційні збитки, що перевищують його інвестиції у відповідній компанії або емітенті.

4. AIFM виключають введені механізми запозичення, якщо вони носять тимчасовий характер і повністю покриваються за рахунок договірних інвестиційних зобов'язань інвесторів AIF.

5. AIFM повинен мати належним чином задокументовані процедури для розрахунку ризиків кожного AIF під його управлінням відповідно до валового методу і методу зобов'язань. Розрахунок повинен застосовуватися послідовно і постійно.

Стаття 7

Валовий метод розрахунку ризиків AIF

Схильність AIF до ризику, розрахована згідно із валовим методом, являє собою суму абсолютних значень усіх позицій, встановлену відповідно до статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та всіх делегованих актів, прийнятих згідно з нею.

Для розрахунку ризиків AIF за валовим методом AIFM повинен:

- (a) виключити вартість будь-яких грошових коштів та їх еквівалентів, які є високоліквідними інвестиціями, що зберігаються в базовій валюті AIF, які легко конвертуються у зазначену суму грошових коштів, підпадають під незначний ризик зміни вартості і забезпечують прибуток, що не перевищує показник високоякісної державної облігації за три місяці;

- (b) конвертувати похідні інструменти в еквівалентну позицію за їх базовими активами, використовуючи методи конверсії, вказані в статті 10, та методи, вказані в пунктах (4) – (9) і (14) Додатка I;
- (c) виключити грошові запозичення, які залишаються у готівковій формі або грошовому еквіваленті, як зазначено в пункті (a), і якщо відомі суми, які виплачуються;
- (d) включати ризики, що виникають у результаті реінвестування грошових запозичень, виражених вище ринкової вартості реалізованої інвестиції або загальної суми грошового запозичення, як зазначено в пунктах (1) і (2) Додатка I;
- (e) включати позиції за згодою про зворотну купівлю та за кредитуванням або запозиченням цінних паперів або за іншими механізмами, відповідно до пунктів (3) і (10) – (13) Додатка I.

Стаття 8

Метод зобов'язання розрахунку ризиків AIF

1. Схильність AIF до ризику, розрахована згідно із методом зобов'язання, являє собою суму абсолютних значень усіх позицій, встановлену відповідно до статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та відповідних делегованих актів, згідно із критеріями, вказаними в пунктах 2 – 9.

2. Для розрахунку ризиків AIF за методом зобов'язання AIFM повинен:

- (a) конвертувати кожен позицію за похідним інструментом у еквівалентну позицію за базовим активом такого похідного інструменту з використанням методів конверсії, викладених у статті 10 і пунктах (4) – (9) і (14) Додатка II;
- (b) застосовувати механізми взаємозаліку та хеджування;
- (c) розрахувати ризики, що виникли внаслідок реінвестування позикових коштів, якщо таке реінвестування збільшує схильність AIF до ризику, як це визначено в пунктах (1) і (2) Додатка I;
- (d) залучати в розрахунок інші механізми згідно із пунктами (3) і (10) – (13) Додатка I.

3. Для розрахунку ризиків AIF за методом зобов'язань:

- (a) механізми взаємозаліку повинні включати поєднання операцій за похідними інструментами або торгівлею цінними паперами, які відносяться до одного базового

активу, незалежно – у разі похідних фінансових інструментів – від дати погашення похідних інструментів, і якщо такі операції за похідними інструментами або торгівлею цінними паперами укладено з єдиною метою усунення ризиків, пов'язаних із позиціями за іншими похідними інструментами або торгівлею цінними паперами;

- (b) механізми хеджування включають поєднання операцій за похідними інструментами або торгівлею цінними паперами, які не обов'язково відносяться до одного базового активу, і якщо такі операції за похідними інструментами або торгівлею цінними паперами укладено з єдиною метою зниження ризиків, пов'язаних із позиціями за іншими похідними інструментами або торгівлею цінними паперами.

4. В порядку відступу від пункту 2, похідний інструмент не може конвертуватися в еквівалентну позицію в базовому активі, якщо він має всі зазначені нижче характеристики:

- (a) він змінює характеристики фінансових активів, які зберігаються в портфелі AIF для виконання інших базових фінансових активів;
- (b) він повністю компенсує ризики обмінюваних активів, які зберігаються в портфелі AIF, так що ефективність AIF не залежить від ефективності обмінюваних активів;
- (c) він не включає додаткові допоміжні функції, умови левериджу та інші додаткові ризики порівняно з прямим зберіганням базових фінансових активів.

5. У порядку відступу від пункту 2, похідний інструмент не може конвертуватися в еквівалентну позицію в базовому активі при розрахунку ризиків за методом зобов'язань, якщо він має всі зазначені нижче характеристики:

- (a) об'єднане володіння AIF похідним інструментом, який відноситься до фінансового активу і коштів, які інвестуються в грошовому еквіваленті, як це визначено в статті 7(a), відповідає збереженню довгої позиції за таким фінансовим активом;
- (b) похідний інструмент не створює жодного постійного підвищення ризику і левериджу або ризику.

6. При розрахунку ризиків AIF механізми хеджування враховуються, лише якщо вони відповідають усім наведеним нижче умовам:

- (a) позиції, залучені у зв'язки хеджування, не спрямовані на створення відшкодування, а загальні та особливі ризики знижено;

- (b) на рівні AIF є зниження ринкового ризику, яке можна підтвердити;
- (c) ризики, пов'язані з похідними інструментами, як загальні, так і особливі, знижено;
- (d) механізми хеджування відносяться до одного класу активів;
- (e) вони є ефективними в несприятливих ринкових умовах.

7. Відповідно до пункту 6, похідні інструменти, які використовуються для цілей валютного хеджування і не створюють постійного підвищення ризику, левериджу і інших ризиків, не включаються до розрахунку.

8. AIFM проводить взаємозалік позицій у будь-якому з таких випадків:

- (a) між похідними інструментами, за умови, що вони відносяться до одного базового активу, навіть якщо дата погашення похідних інструментів є іншою;
- (b) між похідним інструментом, базовим активом якого є оборотний цінний папір, інструмент грошового ринку або частки в підприємствах колективного інвестування, як зазначено в пунктах 1 – 3 Розділу С Додатка I до Директиви 2004/39/EC, і тим же відповідним базовим активом.

9. AIFM, які управляють AIF, які, згідно з їх основною інвестиційною політикою, в першу чергу інвестують у відсоткові деривативи, повинні використовувати спеціальні правила тривалості взаємозаліку для врахування співвідношення між сегментами строку дії на кривій відсоткової ставки, як зазначено в статті 11.

Стаття 9

Методи збільшення ступеня ризику AIF

Розраховуючи ризики, у вказаних тут ситуаціях AIFM використовують методи, викладені в Додатку I.

Стаття 10

Методи конверсії для похідних інструментів

Для похідних інструментів, зазначених тут, AIFM використовують методи конверсії, викладені в Додатку II.

Стаття 11

Правила тривалості взаємозаліку

1. Правила тривалості взаємозаліку застосовуються AIFM при розрахунку ризиків AIF відповідно до статті 8(9).

2. Правила тривалості взаємозаліку не повинні застосовуватись, якщо вони можуть призвести до спотворення профілю ризику AIF. AIFM, які користуються такими правилами взаємозаліку, не можуть задіювати інші джерела ризику, такі як волатильність їх стратегії відсоткових ставок. Таким чином, стратегії відсоткового арбітражу не можуть залучати ці правила взаємозаліку.

3. Застосування цих правил тривалості взаємозаліку не повинні створювати будь-який необґрунтований рівень левериджу за рахунок інвестицій у короткострокових позиціях. Короткострокові відсоткові деривативи не можуть бути основним джерелом ефективності AIF із середньою тривалістю, який використовує правила тривалості взаємозаліку.

4. Відсоткові деривативи конвертуються в еквівалентну позицію за основним активом і проходять взаємозалік згідно із Додатком III.

5. AIF, який користується правилами тривалості взаємозаліку, може в той же час використовувати і концепцію хеджування. Правила тривалості взаємозаліку можуть застосовуватись лише до відсоткових деривативів, не включених у механізми хеджування.

ЧАСТИНА 3

Додаткові власні кошти і страхування професійної відповідальності

(Стаття 9(7) і стаття 15 Директиви 2011/61/ЄС) *Стаття 12*

Ризики професійної відповідальності

1. Ризики професійної відповідальності, у значенні статті 9 (7) Директиви 2011/61/ЄС, – це ризики втрати або збитку, завдані відповідною особою через недбале виконання дій, за що AIFM несе правову відповідальність.

2. Ризики професійної відповідальності, як визначено в пункті 1, включають, окрім іншого, ризики:

- (a) втрати документів, що підтверджують право власності AIF на активи;
- (b) спотворення даних або заяв, що вводять в оману, зроблених на адресу AIF або інвесторів;
- (c) дій, помилок або упущень у результаті порушення:
 - (i) правових та нормативних зобов'язань;
 - (ii) обов'язку AIF і його інвесторів діяти професійно і з обачністю;
 - (iii) фідучіарних обов'язків;
 - (iv) зобов'язань про нерозголошення конфіденційної інформації;

- (v) правил або установчих документів AIF;
- (vi) умов призначення AIFM AIF;
- (d) неможливості встановити, впровадити та підтримувати виконання відповідних процедур для запобігання недобросовісних, шахрайських або зловмисних дій;
- (e) неналежним чином виконаної оцінки активів або розрахунку цін часток/акцій;
- (f) збитків, що виникають у результаті дестабілізації бізнесу, системних помилок, відсутності обробки операцій або управління процесом.

3. Ризики професійної відповідальності завжди покриваються за допомогою відповідних додаткових власних коштів, визначених відповідно до статті 14, або за допомогою відповідного покриття страхування професійної відповідальності, визначеного відповідно до статті 15.

Стаття 13

Якісні вимоги стосовно ризиків професійної відповідальності

1. AIFM залучає ефективні внутрішні правила і процедури управління операційними ризиками з метою виявлення, вимірювання, управління і контролю відповідних операційних ризиків, включаючи ризики професійної відповідальності, до яких AIFM обґрунтовано може бути схильним. Діяльність із управління операційними ризиками виконується незалежно як складова політики управління ризиками.
2. AIFM створює базу даних втрат за минулі періоди, в яку будуть записуватися будь-які встановлені операційні помилки, втрати і збитки. В цю базу даних вносять, окрім іншого, будь-які ризики професійної відповідальності, вказані в статті 12(2), які вже виникли.
3. В межах концепції управління ризиками AIFM використовує свої внутрішні дані про втрати за минулі періоди і, у відповідних випадках, зовнішні дані, аналіз сценаріїв і факторів, що відображає ринкове становище та системи внутрішнього контролю.
4. Схильність до операційних ризиків і статистика втрат контролюються на постійній основі і вносяться до регулярної внутрішньої звітності.
5. Правила і процедури управління операційними ризиками AIFM має бути належним чином документально затверджено. AIFM залучає механізми для забезпечення дотримання правил і процедур управління операційними ризиками та

прийняття ефективних заходів для усунення недотримання таких правил. AIFM залучає процедури прийняття відповідних коригувальних дій.

6. Правила і процедури управління операційними ризиками і системи вимірювання підлягають регулярному перегляду, не рідше одного разу на рік.

7. AIFM зберігає фінансові ресурси, достатні для оціненого профілю ризику.

Стаття 14

Додаткові власні кошти

1. Ця стаття застосовується до AIFM, які вирішують покривати ризики професійної відповідальності за рахунок додаткових власних коштів.

2. AIFM забезпечують наявність додаткових власних коштів для покриття ризиків відповідальності, що виникають внаслідок професійної недбалості, які становлять не менше 0,01 % від вартості портфелів AIF під управлінням.

Вартість портфелів AIF під управлінням – це сума абсолютної вартості всіх активів усіх AIF під управлінням AIFM, у тому числі активів, придбаних за рахунок використання позикових коштів, у результаті чого похідні інструменти оцінюються за їх ринковою вартістю.

3. Вимога додаткових власних коштів, зазначена в пункті 2, переглядається в кінці кожного фінансового року, а сума додаткових власних коштів відповідним чином коригується.

AIFM встановлює, впроваджує і застосовує процедури постійного контролю вартості портфелів AIF під управлінням, що розраховується згідно із другим абзацом пункту 2. Якщо до проведення річного перерахунку, зазначеного в першому абзаці, вартість портфелів AIF під управлінням значно збільшується, AIFM має негайно переглянути вимогу додаткових власних коштів і відповідним чином скоригувати додаткові власні кошти.

4. Компетентний орган Держави-члена походження AIFM може дозволити AIFM забезпечувати додаткові власні кошти нижче суми, зазначеної в пункті 2, лише якщо AIFM доведе – на підставі даних про збитки AIFM за минулі періоди, встановлених протягом періоду спостереження, що складає не менше трьох років до проведення оцінки – що він має достатні додаткові власні кошти для належного покриття ризиків професійної відповідальності. Мінімальна дозволена кількість додаткових власних коштів складає не менше 0,008 % від вартості портфелів AIF під управлінням AIFM.

5. Компетентний орган Держави-члена походження AIFM може вимагати від AIFM забезпечувати додаткові власні кошти вище суми, зазначеної в пункті 2, якщо не було доведено, що AIFM має достатні додаткові власні кошти для належного покриття ризиків професійної відповідальності. Компетентний орган повинен обґрунтувати причини, чому він вважає, що додаткових власних коштів AIFM недостатньо.

Стаття 15

Страховання професійної відповідальності

1. Ця стаття застосовується до AIFM, які вирішують покривати ризики професійної відповідальності за рахунок страхування професійної відповідальності.

2. AIFM завжди приймає і підтримує страхування професійної відповідальності, яке:

- (a) має початковий строк не менше одного року;
- (b) має строк повідомлення про скасування не менше 90 днів;
- (c) покриває ризики професійної відповідальності, як це визначено в статті 12(1) і (2);
- (d) надається організаціями з ЄС, або які не входять до ЄС, уповноваженими надавати страхування професійної відповідальності згідно із законодавством Союзу або національним законодавством;
- (e) надається організацією третьої сторони.

Будь-який узгоджений певний надлишок повністю покривається за рахунок власних коштів, які додаються до власних коштів, що забезпечуються відповідно до статті 9(1) і (3) Директиви 2011/61/ЄС.

3. Покриття страхування за окремою претензією складає не менше 0,7 % від вартості портфелів AIF під управлінням AIFM, що вираховується згідно із другим абзацом статті 14(2).

4. Покриття страхування за загальними претензіями за рік складає не менше 0,9 % від вартості портфелів AIF під управлінням AIFM, що вираховується згідно із другим абзацом статті 14(2).

5. AIFM проводить огляд політики страхування професійної відповідальності і відповідності її вимогам, викладеним у цій

статті, не менше одного разу на рік і у разі будь-яких змін, які впливають на відповідність політики вимогам цієї статті.

РОЗДІЛ III

УМОВИ РОБОТИ AIFM

ЧАСТИНА I

Загальні принципи

(Стаття 12(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 16

Загальні зобов'язання компетентних органів

При оцінці дотримання AIFM статті 12(1) Директиви 2011/61/ЄС, компетентні органи застосовують принаймні критерії, викладені в цій частині.

Стаття 17

Обов'язок максимально враховувати інтереси AIF або інвесторів AIF, а також цілісності ринку

1. AIFM застосовують правила і процедури для запобігання зловживань, у тому числі і тих, які з достатньою вірогідністю можуть негативно вплинути на стабільність і цілісність ринку.

2. AIFM гарантують, що з AIF під їх управлінням або з інвесторів цих AIF не буде стягнуто невинуватених витрат.

Стаття 18

Належна обачність

1. При виборі і постійному моніторингу інвестицій AIFM застосовують високі стандарти обачності.

2. AIFM гарантують, що вони володіють достатніми знаннями і розумінням активів, у які інвестується AIF.

3. AIFM встановлюють, впроваджують і застосовують письмові правила і процедури належної обачності, і залучають ефективні механізми для забезпечення відповідності інвестиційних рішень, прийнятих від імені AIF, цілям, інвестиційній стратегії і, у відповідних випадках, лімітам ризиків AIF.

4. Правила і процедури належної обачності, зазначені в пункті 3, регулярно переглядаються і оновлюються.

*Стаття 19***Належна обачність при інвестуванні в активи з обмеженою ліквідністю**

1. Якщо AIFM інвестують в активи з обмеженою ліквідністю, і якщо таким інвестиціям передусє етап переговорів, то вони, стосовно етапу переговорів, окрім вимог, викладених у статті 18:

- (a) встановлюють і регулярно оновлюють бізнес-план відповідно до тривалості AIF і ринкових умов;
- (b) шукають і обирають можливі операції, що відповідають бізнес-плану, вказаному в пункті (a);
- (c) проводять оцінку обраних операцій з урахуванням можливостей, за їх наявності, і загальних пов'язаних ризиків, усіх відповідних правових, податкових, фінансових або інших факторів, що впливають на вартість, людських і матеріальних ресурсів, а також стратегій, включаючи стратегії виходу;
- (d) виконують комплексну перевірку, пов'язану з операціями перед підготовкою виконання;
- (e) контролюють діяльність AIF щодо бізнес-плану, зазначеного в пункті (a).

2. AIFM зберігають звіти про діяльність, що виконується відповідно до пункту 1, протягом не менше п'яти років.

*Стаття 20***Належна обачність при виборі та призначенні контрагентів та прайм-брокерів**

1. При виборі і призначенні контрагентів і прайм-брокерів, AIFM повинні діяти із належною компетентністю, увагою та обачністю перед укладанням договору і на постійній основі в подальшому, враховуючи весь спектр і якість їх послуг.

2. При виборі прайм-брокерів або контрагентів AIFM або AIF у операціях із позабіржовими похідними інструментами, при кредитуванні цінних паперів або при укладенні угоди про зворотну купівлю, AIFM гарантують, що такі прайм-брокери і контрагенти виконують усі наведені нижче умови:

- (a) вони підлягають постійному контролю з боку державних органів;

- (b) вони мають стійке фінансове становище;

- (c) вони мають необхідну організаційну структуру і ресурси для виконання послуг, які вони повинні надавати AIFM або AIF.

3. При оцінці фінансової стійкості, зазначеної в пункті 2(b), AIFM враховують, чи підлягає прайм-брокер або контрагент пруденційному регулюванню, включаючи вимоги достатності капіталу та ефективного контролю.

4. Перелік обраних прайм-брокерів затверджується управліннями вищого рівня AIFM. У виняткових випадках може бути призначено прайм-брокерів, не включених у перелік, за умови, що вони відповідають вимогам, викладеним у пункті 2 і затверджені управліннями вищого рівня. AIFM повинен бути в змозі продемонструвати причини такого вибору і належну обачність, яку він застосував при виборі і контролі прайм-брокерів, що не входять до переліку.

*Стаття 21***Діяти чесно та справедливо, застосовуючи належний рівень кваліфікації**

Для встановлення того, чи виконує AIFM свою діяльність чесно, справедливо і з належним рівнем кваліфікації, компетентні органи оцінюють, принаймні, дотримання таких умов:

- (a) керівний орган AIFM володіє належними колективними знаннями, навичками і досвідом для розуміння діяльності AIFM, зокрема, основних ризиків, пов'язаних із цією діяльністю, і активів, у які інвестується AIF;
- (b) члени керівного органу приділяють достатню кількість часу для того, щоб належним чином виконувати свої функції в AIFM;
- (c) кожен член керівного органу діє з чесністю, цілісністю і незалежністю;
- (d) AIFM виділяє достатню кількість ресурсів для введення на посади і навчання членів керівного органу.

*Стаття 22***Ресурси**

1. AIFM залучає достатню кількість персоналу з навичками, знаннями та досвідом, необхідними для розподілу обов'язків, доручених їм.

2. З метою виконання пункту 1, AIFM враховують характер, масштаб і складність їх діяльності, а також характер і спектр послуг та заходів, що здійснюються в ході цієї діяльності.

Стаття 23

Справедливе ставлення до інвесторів AIF

1. AIFM забезпечує, що його процедури прийняття рішень і організаційна структура, вказані у статті 57, гарантують справедливе ставлення до інвесторів.

2. Будь-яке преференційне ставлення, узгоджене AIFM для одного або декількох інвесторів, не повинне призводити до загального значного збитку іншим інвесторам.

Стаття 24

Заохочення

1. AIFM не вважаються такими, що діють чесно, справедливо і в кращих інтересах AIF під їх управлінням або інвесторів цих AIF, якщо, у зв'язку з діями, які здійснюються при виконанні функцій, зазначених у Додатку I до Директиви 2011/61/ЄС, вони виплачують або їм сплачують будь-яку винагороду або комісію, або вони надають чи отримують будь-яку негрошову вигоду, за винятком таких:

(a) винагорода, комісія або негрошова вигода, сплачена AIF або надана йому або особі від імені AIF;

(b) винагорода, комісія або негрошова вигода, сплачена AIF або надана йому або третій особі чи особі, що діє від імені третьої особи, якщо AIFM може довести виконання таких умов:

(i) наявність, характер і розмір винагороди, комісії або вигоди, або, якщо суму не може бути встановлено, метод розрахунку цієї суми, чітко роз'яснені інвесторам AIF у спосіб, який є всебічним, точним і зрозумілим, до надання відповідних послуг;

(ii) виплата винагороди або комісії, або надання негрошової вигоди призначені для підвищення якості відповідних послуг і не порушують виконання обов'язків AIFM діяти в найкращих інтересах AIF під його управлінням або інвесторів AIF;

(c) відповідні виплати, які забезпечують надання послуг або є необхідними для нього, включаючи витрати за зберігання, операційні платежі та комісійні збори за обмін валюти, державні збори або сплату юридичних послуг, і які, за своєю природою, не призводять до порушення обов'язків AIFM діяти чесно, справедливо і в кращих інтересах AIF під його управлінням або інвесторів AIF.

3. Короткий опис суттєвих умов домовленостей, що стосуються винагороди, комісії або негрошової вигоди, вважається достатнім для цілей підпункту (i) пункту 1(b), за умови, що AIFM зобов'язується надати детальнішу інформацію на вимогу інвестора AIF під його управлінням, і за умови, що він виконує це зобов'язання.

Стаття 25

Ефективне застосування засобів і процедур – обробка замовлень

1. AIFM встановлюють, впроваджують і застосовують процедури та механізми, які забезпечують своєчасне, належне і оперативне виконання замовлень від імені AIF.

2. Процедури і механізми, вказані в пункті 1, повинні задовольняти такі вимоги:

(a) вони повинні забезпечувати оперативне виконання замовлень від імені AIF, а також їх чітке фіксування і розподіл;

(b) вони повинні послідовно і оперативно виконувати інші порівнянні замовлення AIF, якщо характеристики замовлення або переважні ринкові умови роблять це неможливим, або якщо це вимагається інтересами AIF або інвесторів AIF.

3. Фінансові інструменти, суми грошових коштів або інші активи, отримані за рахунок виплат виконаних замовлень, має бути своєчасно і належним чином внесено або зареєстровано на рахунок відповідного AIF.

4. AIFM не повинні зловживати інформацією, пов'язаною з відкладеними замовленнями AIF, і повинні вживати всіх розумних заходів для запобігання неправомірного використання такої інформації будь-якою з їх уповноважених осіб.

Стаття 26

Зобов'язання звітності стосовно виконання замовлень підписки і викупу

1. Якщо AIFM виконали замовлення підписки або, у відповідних випадках, викупу від інвестора, вони повинні негайно надати інвестору, за допомогою довговічних засобів передачі інформації, необхідні дані стосовно виконання цього замовлення або прийняття заяви підписки, залежно від обставин.

2. Пункт 1 не застосовується, якщо третя особа зобов'язана надати інвестору підтвердження щодо виконання замовлення, і якщо таке підтвердження містить необхідну інформацію.

AIFM гарантують, що третя особа виконує свої зобов'язання.

3. Суттєва інформація, зазначена в пунктах 1 і 2, містить такі відомості:

- (a) ідентифікація AIFM;
- (b) ідентифікація інвестора;
- (c) дата і час отримання замовлення;
- (d) дата виконання;
- (e) ідентифікація AIF;
- (f) загальна вартість замовлення, включаючи плату за підписку або чисту суму після виплати викупів.

4. За запитом, AIFM надають інвестору інформацію про статус замовлення або прийняття заявки про підписку, або і про те, і про те одночасно, залежно від обставин.

Стаття 27

Виконання рішень про діяльність від імені AIF під управлінням

1. AIFM діють у найкращих інтересах AIF або інвесторів AIF під їх управлінням при виконанні рішень про діяльність від імені AIF під управлінням у контексті управління їх портфелем.

2. Якщо AIFM купують або продають фінансові інструменти або інші активи, для яких є актуальним виконання за найкращими умовами для цілей пункту 1, вони повинні вживати всіх розумних заходів для отримання найкращого можливого результату для AIF під їх управлінням або інвесторів таких AIF, враховуючи при цьому ціну, витрати, швидкість, ймовірність виконання і улагодження, а також розмір, характер або будь-які показники, пов'язані з виконанням замовлення. Відносна значущість таких факторів визначається за такими критеріями:

- (a) цілі, інвестиційна політика та ризики, притаманні для AIF, як зазначено в правилах або статуті AIF, проспекті та документах про пропозицію цінних паперів AIF;
- (b) характеристики замовлення;

(c) характеристики фінансових інструментів або інших активів, які є предметом цього замовлення;

(d) характеристики місць виконання, до яких може бути направлено це замовлення.

5. AIFM розробляють і впроваджують ефективні механізми для виконання зобов'язань, зазначених у пунктах 1 і 2. Зокрема, AIFM у письмовій формі встановлює і здійснює політику виконання, яка дозволяє AIF і їх інвесторам отримати для замовлень AIF найкращий результат відповідно до пункту 2.

3. AIFM регулярно здійснюють контроль ефективності їх механізмів і політики виконання замовлень для виявлення і, за необхідності, виправлення будь-яких недоліків.

4. AIFM щорічно переглядає свою політику виконання. Огляд також проводиться у разі значної зміни, яка впливає на здатність AIFM продовжувати досягати найкращих результатів для AIF під управлінням.

5. AIFM повинні бути в змозі продемонструвати, що вони виконали замовлення від імені AIF згідно з їх політикою виконання.

6. У разі, коли немає вибору різних місць виконання, пункти 2 – 5 не застосовуються. Однак, AIFM повинні бути в змозі довести таку відсутність вибору різних місць виконання.

Стаття 28

Розміщення заявок для діяльності від імені AIF з іншими організаціями для виконання

1. Коли AIFM купує або продає фінансові інструменти або інші активи, для яких є актуальним виконання за найкращими умовами, він діє в найкращих інтересах AIF під його управлінням або інвесторів AIF при розміщенні заявок для діяльності від імені AIF під керівництвом з іншими організаціями для виконання, в контексті управління їх портфелем.

2. AIFM вживають усіх розумних заходів для отримання найкращого результату для AIF або інвесторів AIF з урахуванням ціни, витрат, швидкості, ймовірності виконання і врегулювання, розміру, характеру або будь-яких інших факторів, пов'язаних із виконанням замовлення. Відносна значущість таких факторів визначається за критеріями, вказаними в статті 27(2).

AIFM встановлюють, впроваджують і застосовують політику, яка забезпечує їм виконання зобов'язань, зазначених у першому абзаці. Стосовно кожного класу інструментів, ця політика повинна визначати організації, у яких може бути розміщено заявки. AIFM укладає лише ті угоди, які відповідають зобов'язанням, викладеним у цій статті. AIFM надає інвесторам в AIF під його управлінням відповідну інформацію про політику, встановлену згідно із цим пунктом, а також про будь-які істотні зміни в цій політиці.

3. AIFM здійснюють регулярний контроль ефективності політики, встановленої згідно із пунктом 2 і, зокрема, якості виконання підприємствами, зазначеними в цій політиці та, за необхідності, виправлень будь-яких недоліків.

Крім того, AIFM щорічно переглядають таку політику. Такий огляд також проводиться у разі значної зміни, яка впливає на здатність AIFM продовжувати досягати найкращих результатів для AIF під управлінням.

4. AIFM повинні бути в змозі продемонструвати, що вони розмістили заявки від імені AIF згідно із політикою, встановленою відповідно до пункту 2.

5. У разі, коли немає вибору різних місць виконання, пункти 2 – 5 не застосовуються. Однак, AIFM повинні бути в змозі довести таку відсутність вибору різних місць виконання.

Стаття 29

Агрегація і розподіл торгових розпоряджень

1. AIFM можуть виконувати розпорядження AIF лише в сукупності із розпорядженням іншого AIF, UCITS або клієнта, або із розпорядженням, виставленим при інвестуванні власних коштів, якщо:

- (a) з достатньою вірогідністю можна очікувати, що агрегація розпоряджень у цілому не призведе до збитку будь-якого AIF, UCITS або клієнтів, розпорядження яких має бути агреговане;
- (b) встановлюється і реалізується політика розподілу розпоряджень, яка в достатньо короткі строки забезпечує

справедливий розподіл агрегованих розпоряджень, у тому числі стосовно того, як обсяг і вартість розпоряджень визначають розподіл і обробку поетапного виконання.

2. Якщо AIFM агрегує розпорядження AIF із одним або декількома розпорядженнями інших AIF, UCITS або клієнтів, і агреговане розпорядження виконується поетапно, він розподіляє відповідні торгові розпорядження відповідно до його політики розподілу розпоряджень.

3. Якщо AIFM агрегує операції за свій власний рахунок з одним або декількома розпорядженнями AIF, UCITS або клієнтів, він не може розподіляти відповідні торгові розпорядження таким чином, щоб це зашкодило AIF, UCITS або клієнту.

4. Якщо AIFM агрегує розпорядження AIF, UCITS або іншого клієнта з операцією за власний рахунок, і агреговане розпорядження виконується поетапно, розподіл відповідних торгових розпоряджень AIF, UCITS або клієнтам має для нього більш пріоритетне значення, ніж операції за власний рахунок.

Однак, якщо AIFM на розумних підставах може продемонструвати AIF або клієнту, що він не зміг би виконати розпорядження на таких вигідних умовах без агрегації, або взагалі, він може розподілити операцію за власний рахунок пропорційно, відповідно до політики, зазначеної в підпункті (b) пункту 1.

ЧАСТИНА 2

Конфлікти інтересів

(Стаття 14 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 30

Типи конфліктів інтересів

Для визначення типів конфліктів інтересів, які виникають у процесі управління AIF, AIFM враховують, зокрема, чи AIFM, відповідна особа або особа, прямо або опосередковано пов'язана з AIFM шляхом управління:

- (a) ймовірно виносить фінансову вигоду або уникає фінансових втрат, за рахунок AIF або його інвесторів;
- (b) зацікавлена в результаті обслуговування або діяльності, передбаченої для AIF, інвесторів або клієнта, або операції, проведеної від імені AIF або клієнта, який відрізняється від зацікавленості AIF у такому результаті;

(с) має фінансовий або інший стимул, який сприяє:

— інтересу UCITS, клієнта або групи клієнтів або іншого AIF над інтересом AIF,

— інтересу одного інвестора над інтересом іншого інвестора або групи інвесторів у тому ж AIF;

(d) виконує однакові дії для AIF і для іншого AIF, UCITS або клієнта; або

(e) отримує або буде отримувати від особи, яка не є AIF або інвестором, заохочення щодо діяльності з колективного управління портфелем, які надаються AIF, у вигляді грошових коштів, товарів або послуг, окрім стандартної комісії або оплати за таку послугу.

Стаття 31

Політика конфліктів інтересів

1. AIFM встановлює, впроваджує і застосовує ефективну політику конфліктів інтересів. Така політика повинна бути викладена в письмовій формі та відповідати розміру і організації AIFM, а також характеру, масштабам і складності його діяльності.

Якщо AIFM є членом групи, політика повинна також враховувати будь-які обставини, з яких AIFM дізнається або повинен дізнаватися про причини, які можуть призвести до конфлікту інтересів у результаті структурної і господарської діяльності інших членів групи.

2. Політика конфліктів інтересів, встановлена відповідно до пункту 1, включає таке:

(a) на підставі діяльності, що виконується AIFM або від його імені, в тому числі діяльності, що виконується делегатом, субделегатом, зовнішнім оцінювачем або контрагентом, визначення обставин, які являють собою або можуть призвести до виникнення конфлікту інтересів, в результаті чого з'являється значний ризик шкоди інтересам AIF або його інвесторів;

(b) процедури, яких необхідно дотримуватися, і заходи, які повинні бути прийняті для запобігання, управління та контролю таких конфліктів.

Стаття 32

Конфлікти інтересів, що стосуються викупу інвестицій

AIFM, який управляє AIF відкритого типу, встановлює, управляє і контролює конфлікти інтересів, що виникають між інвесторами, які бажають викупити свої інвестиції, та інвесторами, які бажають зберегти свої інвестиції в AIF, а також будь-які

конфлікти між стимулом AIFM інвестувати в неліквідні активи і політикою викупу AIF відповідно до його зобов'язань за статтею 14(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 33

Процедури і заходи із запобігання або урегулювання конфліктів інтересів

1. Процедури і заходи, встановлені для запобігання або урегулювання конфліктів інтересів, спрямовані забезпечення того, щоб відповідні особи, залучені в різну економічну діяльність, пов'язану з ризиком виникнення конфлікту інтересів, виконували таку діяльність із необхідним ступенем незалежності, який відповідає розміру і діяльності AIFM і групи, до якої він належить, і суттєвості ризику шкоди інтересам AIF або його інвесторів.

2. Якщо AIFM необхідно і доцільно забезпечити необхідний ступінь незалежності, процедури, яких потрібно дотримуватися, і заходи, які має бути прийнято відповідно до пункту (b) статті 31 (2), включають таке:

(a) ефективні процедури запобігання або контролю обміну інформацією між відповідними особами, залученими до діяльності з колективного управління портфелем або іншої діяльності відповідно до статті 6(2) і (4) Директиви 2011/61/ЄС, що має ризик конфлікту інтересів, якщо обмін інформацією може зашкодити інтересам одного або декількох AIF або їх інвесторів;

(b) окремий контроль відповідних осіб, до основних функцій яких належить виконання діяльності з колективного управління портфелем від імені клієнтів або інвесторів, стосовно інтересів яких може виникати конфлікт, або які іншим чином представляють різні інтереси, які можуть конфліктувати, в тому числі інтереси AIFM, або надання їм послуг;

(c) усунення будь-якого прямого зв'язку між винагородою відповідних осіб, яких головним чином залучено до одного виду діяльності, і винагородою або отриманими доходами різних відповідних осіб, які головним чином залучені до іншої діяльності, якщо у зв'язку з цією діяльністю може виникнути конфлікт інтересів;

(d) заходи щодо запобігання або стримання будь-якої особи від завдання неналежного впливу на спосіб, яким відповідна особа здійснює колективне управління портфелем;

(e) заходи щодо запобігання або контролю одночасної або послідовної участі відповідної особи в окремих діях із колективного управління портфелем або іншої діяльності відповідно до статті 6(2) і (4) Директиви 2011/61/ЄС, якщо така участь може негативно вплинути на управління конфліктами інтересів.

Якщо прийняття або застосування одного або декількох із цих заходів і процедур не забезпечує необхідний ступінь незалежності, AIFM приймає альтернативні або додаткові заходи і процедури, які є необхідними і належними для цих цілей.

Стаття 34

Управління конфліктами інтересів

Якщо організаційні або адміністративні заходи, прийняті AIFM, не є достатніми для запобігання, із достатньою впевненістю, ризиків шкоди інтересам AIF або інвесторів AIF, управлінців вищого рівня або інший компетентний внутрішній орган AIFM необхідно негайно проінформувати про це для прийняття всіх необхідних рішень або дій для гарантії того, що AIFM діє в інтересах AIF або інвесторів цього AIF.

Стаття 35

Контроль конфліктів інтересів

1. AIFM зберігає і регулярно оновлює звітність про види діяльності, що виконуються від імені AIFM, у якому виник конфлікт інтересів, що призводить до значного ризику шкоди інтересам одного або декількох AIF або його інвесторів, або який може виникнути у разі поточної діяльності.

2. Управлінці вищого рівня на регулярній основі і не рідше одного разу на рік отримують письмові звіти про діяльність, вказані в пункті 1.

Стаття 36

Розкриття конфліктів інтересів

1. Інформація, яка підлягає розкриттю інвесторам згідно із статтею 14(1) і (2) Директиви 2011/61/ЄС, надається інвесторам за допомогою довговічних засобів передачі інформації або через веб-сайт.

2. Якщо інформація, зазначена в пункті 1, надається через веб-сайт і не адресована інвестору особисто, необхідно виконати такі умови:

- (a) інвестору необхідно повідомити адресу веб-сайту, а також розділ на сайті, з якого можна отримати доступ до інформації, і він дає свою згоду на надання інформації такими засобами;
- (b) інформація повинна бути актуальною;
- (c) доступ до інформації повинен надаватися безперервно через такий веб-сайт протягом вказаного періоду часу, коли інвестору буде доцільно необхідно переглянути її.

Стаття 37

Стратегії здійснення права голосу

1. AIFM розробляє належні та ефективні стратегії визначення часу і способу здійснення будь-яких прав голосу,

передбачених стосовно портфелів AIF під його управлінням, виключно в інтересах зацікавленого AIF і його інвесторів.

2. Стратегія, зазначена в пункті 1, визначає заходи і процедури для:

- (a) моніторингу відповідних корпоративних дій;
- (b) забезпечення здійснення права голосу згідно з інвестиційними цілями і політикою відповідного AIF;
- (c) запобігання або управління будь-якими конфліктами інтересів, що виникають внаслідок здійснення прав голосу.

3. Стислий опис стратегій і подробиці заходів, вжитих на підставі цих стратегій, доступний для інвесторів на їх запит.

ЧАСТИНА 3

Управління ризиками

(Стаття 15 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 38

Системи управління ризиками

Для цілей цього Розділу, системи управління ризиками розуміють як системи, що складаються з відповідних елементів організаційної структури AIFM, основною діяльністю якої є функція постійного управління ризиками, правила і процедури, пов'язані з управлінням ризиками, які стосуються інвестиційної стратегії кожного AIF, а також механізми, процеси і технічні заходи, пов'язані з вимірюванням і управлінням, які використовує AIFM стосовно ризику кожного AIF під його управлінням.

Стаття 39

Функція постійного управління ризиками

1. AIFM встановлює і підтримує функцію постійного управління ризиками, що включає:

- (a) впровадження ефективних правил і процедур управління ризиками з метою постійного виявлення, вимірювання, управління та моніторингу всіх ризиків, які стосуються кожної інвестиційної стратегії AIF, впливу яких може зазнати будь-який AIF;
- (b) забезпечення того, що профіль ризику AIF, який розкривається інвесторам відповідно до пункту (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, відповідає лімітам ризику, встановленим згідно зі статтею 44 цього Регламенту;

- (c) контроль за дотриманням лімітів ризику, встановлених відповідно до статті 44, та своєчасне повідомлення керівного органу AIFM і, за наявності, наглядової функції AIFM, якщо вважається, що профіль ризику AIF несумісний із цими лімітами, або є можливість матеріального ризику того, що профіль ризику буде несумісним із такими лімітами;
- (d) надання подальших регулярних оновлень керівному органу AIFM, і, за наявності, наглядової функції AIFM, із частотою, що відповідає характеру, масштабам і складності діяльності AIF або AIFM:
- (i) узгодженість і дотримання лімітів ризику, встановлених відповідно до статті 44 та профілю ризику AIF, що повідомляється інвесторам згідно із статтею 23(4)(c) Директиви 2011/61/ЄС;
- (ii) доцільність і ефективність процесу управління ризиками, зокрема, із зазначенням того, чи були або будуть прийняті відповідні заходи із виправлення у разі будь-яких фактичних або очікуваних недоліків;
- (e) надання управлінням вищого рівня даних про регулярне оновлення, в якому встановлюється поточний рівень ризику, понесеного кожним AIF під управлінням, і будь-яке фактичне або прогнозоване порушення будь-яких лімітів ризику, встановлених відповідно до статті 44, з метою забезпечення прийняття швидких і належних заходів.
2. Функція управління ризиками має необхідні повноваження і доступ до всієї необхідної інформації, необхідної для виконання завдань, викладених у пункті 1.
- (b) методи, інструменти і механізми, що дозволяють оцінити і контролювати ризик ліквідності AIF в нормальних і виняткових умовах ліквідності, в тому числі шляхом застосування регулярних стрес-тестів відповідно до статті 48;
- (c) розподіл обов'язків AIFM, що відносяться до управління ризиками;
- (d) ліміти, встановлені відповідно до статті 44 цього Регламенту, і обґрунтування того, яким чином вони відповідають профілю ризику AIF, що повідомляється інвесторам згідно зі статтею 23(4)(c) Директиви 2011/61/ЄС;
- (e) умови, зміст, частота і адресати звітності за функцією постійного управління ризиками, як зазначено в статті 39.
4. Політика управління ризиками включає опис гарантій, вказаних у статті 43, зокрема:
- (a) характер потенційних конфліктів інтересів;
- (b) прийняті заходи із виправлення;
- (c) причини, чому такі заходи із належною вірогідністю можуть призвести до самостійного виконання функції управління ризиками;
- (d) спосіб, у який AIFM планує забезпечувати постійну ефективність гарантій.

Стаття 40

Політика управління ризиками

1. AIFM встановлює, впроваджує та підтримує належну і задокументовану політику управління ризиками, яка визначає всі відповідні ризики, до яких можуть бути схильні AIF під його управлінням.
2. Політика управління ризиками складається із процедур, необхідних для оцінки кожного AIF під управлінням AIFM, схильності такого AIF до ринкових, ліквідних і партнерських ризиків, а також схильності AIF до всіх інших відповідних ризиків, включаючи операційні ризики, які можуть бути суттєвими для кожного AIF під його управлінням.
3. AIFM залучає принаймні такі елементи політики управління ризиками:
- (a) методи, інструменти та механізми, що дозволяють йому відповідати вимогам статті 45;

5. Політика управління ризиками, вказана в пункті 1, відповідає характеру, масштабам і складності діяльності AIFM і AIF під його управлінням.

Стаття 41

Оцінка, моніторинг і огляд систем управління ризиками

1. AIFM проводять оцінку, контроль і періодично, не рідше одного разу на рік, огляд:
- (a) доцільності і ефективності політики управління ризиками, а також механізмів, процесів і методів, вказаних у статті 45;
- (b) ступеню виконання AIFM політики управління ризиками, а також механізмів, процесів і методів, вказаних у статті 45;

- (с) доцільності і ефективності заходів, які вживаються для усунення будь-яких недоліків у виконанні процесу управління ризиками;
- (d) виконання функції управління ризиками;
- (е) доцільності і ефективності заходів, спрямованих на забезпечення функціонального та ієрархічного поділу функції управління ризиками відповідно до статті 42.

Частота періодичного огляду, вказаного в першому абзаці, визначається управліннями вищого рівня за принципом пропорційності з урахуванням характеру, масштабів і складності діяльності AIFM і AIF під його управлінням.

2. Окрім періодичного огляду, вказаного в пункті 1, системи управління ризиками повинні бути переглянуті у разі:

- (a) суттєвих змін до правил і процедур управління ризиками, а також до механізмів, процесів і методів, вказаних у статті 45;
- (b) якщо внутрішні або зовнішні події свідчать про те, що є потреба у додатковому огляді;
- (с) суттєвих змін до інвестиційної стратегії і цілей AIF під управлінням AIFM.

3. AIFM оновлює системи управління ризиками на основі результатів огляду, вказаного в пунктах 1 і 2.

4. AIFM повідомляє компетентний орган Держави-члена його походження про будь-які суттєві зміни в політиці управління ризиками та її механізмах, процесах і методах, зазначених у статті 45.

Стаття 42

Функціональний та ієрархічний поділ функції управління ризиками

1. Функція управління ризиками вважається функціонально і ієрархічно відокремленою від операційних підрозділів, включаючи функцію управління портфелем, лише в разі виконання всіх умов, зазначених нижче:

- (a) особи, залучені до виконання функції управління ризиками, не контролюються особами, відповідальними за діяльність операційних підрозділів, у тому числі за функції управління портфелем AIFM;
- (b) особи, залучені до виконання функції управління ризиками, не залучені до виконання діяльності операційних підрозділів, у тому числі за функції управління портфелем;
- (с) особи, залучені до виконання функції управління ризиками, отримують компенсації відповідно до досягненням цілей, пов'язаних із цією функцією,

незалежно від виконання діяльності операційних підрозділів, у тому числі функції управління портфелем;

- (d) винагорода старших посадових осіб у функції управління ризиками знаходиться безпосередньо під контролем комітету з винагород, якщо такий комітет було засновано.

2. Функціональний та ієрархічний поділ функції управління ризиками відповідно до пункту 1 забезпечується по всій ієрархічній структурі AIFM до його керівного органу. Він має переглядатися керівним органом і, за наявності, наглядовою функцією AIFM.

3. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM переглядають метод, яким AIFM застосував пункти 1 і 2 на основі критеріїв, викладених у другому абзаці статті 15(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 43

Гарантії запобігання конфліктів інтересів

1. Гарантії запобігання конфліктів інтересів, зазначених у статті 15(1) Директиви 2011/61/ЄС, повинні забезпечувати, принаймні, таке:

- (a) рішення, що приймаються функцією управління ризиками, засновані на достовірних даних, які підлягають контролю відповідного ступеня з боку функції управління ризиками;
- (b) винагороду осіб, що беруть участь у виконанні функції управління ризиками, відображає досягнення цілей, пов'язаних із функцією управління ризиками, незалежно від ефективності сфер бізнесу, до яких їх залучено;
- (с) функція управління ризиками підлягає відповідному незалежного огляду для забезпечення того, що рішення приймаються самостійно;
- (d) функцію управління ризиками представлено в керівному органі або наглядовій функції, якщо її було засновано принаймні з тими ж повноваженнями, що і функцію управління портфелем;
- (е) будь-які суперечливі обов'язки належним чином відокремлюються.

2. За відповідних обставин, зважаючи на характер, масштаб і складність AIFM, гарантії, вказані в пункті 1, повинні також забезпечувати таке:

- (a) виконання функції управління ризиками проходить регулярний огляд з боку функції внутрішнього аудиту, або, якщо останню не було засновано, зовнішньою стороною, призначеною керівним органом;
- (b) якщо було засновано комітет із ризику, він належним чином забезпечується ресурсами, а його залежні члени не мають надмірного впливу на виконання функції управління ризиками.

3. Керівний орган AIFM і, за наявності, наглядова функція визначають гарантії запобігання конфліктів інтересів, викладені в пунктах 1 і 2, регулярно перевіряють їх ефективність і вживають своєчасних заходів для усунення будь-яких недоліків.

Стаття 44

Ліміти ризику

1. AIFM встановлює і впроваджує кількісні або якісні ліміти ризику, або обидва з них, для кожного AIF під його управлінням, враховуючи всі відповідні ризики. Якщо встановлено лише якісні ліміти, AIFM повинен бути в змозі обґрунтувати такий підхід компетентному органу.

2. Якісні та кількісні ліміти ризику для кожного AIF мають, принаймні, покривати такі ризики:

- (a) ринкові ризики;
- (b) кредитні ризики;
- (c) ліквідні ризики;
- (d) ризики контрагента;
- (e) операційні ризики.

3. При встановленні лімітів ризику, AIFM враховує стратегії і засоби, що застосовуються щодо кожного AIF під його управлінням, а також національні правила, які застосовуються до кожного з цих AIF. Такі ліміти ризику повинні відповідати профілю ризику AIF, що повідомляється інвесторам відповідно до пункту (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС та затверджується керівним органом.

Стаття 45

Вимірювання та управління ризиками

1. AIFM залучає доцільні та ефективні механізми, процеси і методи для того, щоб:

- (a) у будь-який час визначати, виміряти, управляти і контролювати ризики, до яких схильні або можуть бути схильними AIF під їх управлінням;
- (b) забезпечити дотримання лімітів, встановлених відповідно до статті 44.

2. Механізми, процеси і методи, вказані в пункті 1, повинні відповідати характеру, масштабам і складності діяльності AIFM і кожного AIF під його управлінням, а також мають відповідати профілю ризику AIF, що повідомляється інвесторам відповідно до пункту (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС.

3. Для цілей пункту 1, для кожного AIF під його управлінням AIFM виконує такі дії:

- (a) встановлює механізми, процеси і методи вимірювання ризиків, які необхідні для забезпечення того, що ризики зайнятих позицій і їх внеску до загального профілю ризику точно вимірюються на підставі точних і надійних даних, і що механізми, процеси і методи вимірювання ризиків належним чином документуються;
- (b) проводить періодичні резервні тести для аналізу обґрунтованості механізмів вимірювання ризику, які включають прогнози і оцінки на основі моделі;
- (c) проводить періодичні відповідні стрес-тести і аналіз сценаріїв для усунення ризиків, що виникають внаслідок можливої зміни ринкових умов, які можуть негативно вплинути на AIF;
- (d) забезпечує відповідність поточного рівня ризику лімітам ризику, встановленим відповідно до статті 44;
- (e) встановлює, впроваджує та підтримує належні процедури, які, в разі реальних або передбачуваних порушень лімітів ризиків AIF, призведуть до прийняття своєчасних заходів із виправлення в інтересах інвесторів;
- (f) забезпечує наявність відповідних систем і процедур управління ліквідністю для кожного AIF відповідно до вимог, викладених у статті 46.

ЧАСТИНА 4

Управління ліквідністю

(Стаття 16 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 46

Система і процедури управління ліквідністю

AIFM повинні бути в змозі продемонструвати компетентним органам Держави-члена їх походження те, що вони встановили відповідну систему управління ліквідністю і ефективні процедури, вказані в статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС, враховуючи інвестиційні стратегії, профіль ліквідності і політику викупу кожного AIF.

Стаття 47

Контроль та управління ризиками ліквідності

1. Система і процедури управління ліквідністю, зазначені в статті 46, повинні, принаймні, забезпечувати таке:

- (a) AIFM підтримує рівень ліквідності AIF відповідно до своїх основних зобов'язань, на підставі оцінки відносної ліквідності активів AIF на ринку, з урахуванням часу, необхідного для ліквідації, і ціни або вартості, за яку такі активи може бути ліквідовано, а також їх чутливості до інших ринкових ризиків або факторів;

(b) AIFM контролює ліквідність портфеля активів AIF, з урахуванням граничного внеску окремих активів, які можуть мати істотний вплив на ліквідність, а також основні зобов'язання і відповідальність, як можливі, так і інші, які AIF може мати щодо своїх основних зобов'язань. Для цього AIFM враховує профіль бази інвесторів AIF, у тому числі тип інвесторів, відносний розмір інвестицій і умови викупу, якими ці інвестиції керуються;

(c) якщо AIF інвестує в інші підприємства колективного інвестування, AIFM контролює підхід, прийнятий управліннями таких інших підприємств колективного інвестування стосовно управління ліквідністю, в тому числі шляхом проведення періодичних оглядів для контролю змін умов викупу основного підприємства колективного інвестування, в яке інвестує AIF. Відповідно до статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС, це зобов'язання не застосовується, якщо інші підприємства колективного інвестування, в які інвестує AIF, активно представлені на регульованому ринку в значенні пункту (14) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС або еквівалентному ринку третьої країни;

(d) AIFM впроваджує та підтримує відповідні механізми і процедури вимірювання ліквідності для оцінки кількісних і якісних ризиків позицій і передбачуваних інвестицій, які мають істотний вплив на ліквідність портфеля активів AIF, для забезпечення належного вимірювання їх впливу на загальний профіль ліквідності. Залучені процедури повинні гарантувати, що AIFM має відповідні знання та розуміння ліквідності активів, у які інвестував або планує інвестувати AIF, у тому числі, у відповідних випадках, обсяг торгових угод і чутливість цін та, залежно від обставин, або спреди окремих активів у звичайних і виняткових умовах ліквідності;

(e) AIFM розглядає і вводить у дію інструменти і механізми, включаючи спеціальні заходи, необхідні для управління ризиком ліквідності кожного AIF під його управлінням. AIFM визначає типи випадків, коли такі інструменти і механізми може бути використано як у нормальних, так і у виняткових обставинах, враховуючи справедливе ставлення до всіх інвесторів AIF щодо кожного AIF під управлінням. AIFM може використовувати такі інструменти і механізми лише в таких обставинах, і якщо необхідну інформацію було розкрито відповідно до статті 108.

2. AIFM документують свою політику і процедури управління ліквідністю, як це зазначено в пункті 1, розглядають їх принаймні один раз на рік і оновлюють для внесення будь-яких змін або нових механізмів.

3. AIFM залучають відповідні заходи урегулювання системи і процедур управління ліквідністю, як це зазначено

в пункті 1, для усунення передбачуваного або фактичного дефіциту ліквідності або інших проблемних ситуацій AIF.

4. Якщо AIFM управляє AIF, який є AIF закритого типу з високим рівнем позикових коштів, підпункт (e) пункту 1 не застосовується.

Стаття 48

Межі управління ліквідністю і стрес-тести

1. У відповідних випадках, AIFM, враховуючи характер, масштаб і складність кожного AIF під їх управлінням, впроваджують і підтримують доцільні межі ліквідності або неліквідності AIF відповідно до його основних зобов'язань і політики викупу, і згідно з вимогами, викладеними в статті 44 щодо кількісних і якісних лімітів ризику.

AIFM контролюють дотримання цих меж і, у разі їх перевищення або можливого перевищення, вони визначають належний (або необхідний) курс дій. При визначенні належних заходів, AIFM враховують доцільність політики і процедур управління ліквідністю, відповідність профілю ліквідності активів AIF і вплив нетипових рівнів запитів викупу.

2. AIFM регулярно проводять стрес-тести за нормальних і виняткових умов ліквідності, які дозволяють оцінити ризик ліквідності кожного AIF під їх управлінням. Стрес-тести повинні:

(a) проводитись на основі достовірної та актуальної інформації в кількісному вираженні або, якщо такий спосіб недоцільний, у якісному вираженні;

(b) у відповідних випадках, моделювати дефіцит ліквідності активів AIF і нетипових заявок викупу;

(c) покривати ринкові ризики і будь-який їх вплив, у тому числі на маржеві вимоги до забезпечення, вимоги застави або кредитні лінії;

(d) враховувати оцінку чутливості при стресових умовах;

(e) проводитися з частотою, яка відповідає характеру AIF, враховуючи інвестиційну стратегію, ліквідність, тип інвестора і політику викупу AIF, принаймні один раз на рік.

3. AIFM діють в інтересах інвесторів стосовно результатів будь-яких стрес-тестів.

Стаття 49

Відповідність інвестиційної стратегії, ліквідності і політики викупу

1. Для цілей статті 16(2) Директиви 2011/61/ЄС, інвестиційна стратегія, ліквідність і політика викупу кожного AIF під управлінням AIFM вважаються відповідними, якщо інвестори мають можливість викупити свої інвестиції у спосіб, що відповідає справедливому ставленню до усіх інвесторів AIF і відповідно до політики викупу AIF і його зобов'язань.

2. При оцінці відповідності інвестиційної стратегії, ліквідності і політики викупу, AIFM також враховує вплив, який викуп можуть мати на основні ціни, або спреди окремих активів AIF.

ЧАСТИНА 5

Інвестування в позиції сек'юритизації

(Стаття 17 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 50

Визначення

Для цілей цього Розділу:

- (a) «сек'юритизація» означає сек'юритизацію згідно зі змістом статті 4(36) Директиви 2006/48/ЄС;
- (b) «позиція сек'юритизації» означає позицію сек'юритизації згідно зі змістом статті 4(40) Директиви 2006/48/ЄС;
- (c) «спонсор» означає спонсора згідно зі змістом статті 4(42) Директиви 2006/48/ЄС;
- (d) «транш» означає транш згідно зі змістом статті 4(39) Директиви 2006/48/ЄС.

Стаття 51

Вимоги до частки участі

1. AIFM приймають вплив кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або кількох AIF під його управлінням, лише якщо ініціатор, спонсор або початковий кредитор відкрито повідомили AIFM, що він на постійній основі зберігає матеріальну чисту економічну частку, яка в жодному разі не повинна бути менше 5 %.

Лише один із таких пунктів може кваліфікуватися як збереження матеріальної чистої економічної частки не менше 5 %:

- (a) збереження не менше 5 % від номінальної вартості кожного з траншів, проданого або переданого інвесторам;
- (b) при сек'юритизації револьверного впливу, утримання частки ініціатора не менше ніж 5 % від номінальної вартості сек'юритизованого ризику;
- (c) збереження випадково обраних ризиків, еквівалентне не менше ніж 5 % від номінальної вартості сек'юритизованого ризику, якщо такі ризики в іншому разі були б сек'юритизованими в сек'юритизації, за умови, що кількість потенційно сек'юритизованих ризиків складає не менше 100 при виникненні;
- (d) збереження першого траншу втрати і, за необхідності, інших траншів, які мають такий же або більш серйозний профіль ризику, ніж транші, передані або продані інвесторам, і строк яких не спливає раніше переданих або проданих інвесторам, так що збереження становить у цілому не менше 5 % від номінальної вартості сек'юритизованого ризику;
- (e) збереження ризику першої втрати не менше 5 % від кожного сек'юритизованого ризику в сек'юритизації.

Чиста економічна частка визначається при появі і підтримується на постійній основі. Чиста економічна частка, в тому числі утримувані позиції, інтерес або ризики, не підлягає будь-якому зниженню кредитного ризику, будь-яких коротких позицій або будь-якого іншого хеджування, і її не може бути продано. Чиста економічна частка визначається на підставі умовної вартості для позабалансових позицій.

Для будь-якої окремої сек'юритизації не можна застосувати кілька вимог зберігання.

2. Пункт 1 не застосовується, якщо сек'юритизовані ризики є фактичними або можливими претензіями, або повністю, безумовно і кінцево гарантовані установами, переліченими в першому абзаці статті 122a(3) Директиви 2006/48/ЄС, і не повинні застосовуватися до операцій, вказаних у другому абзаці статті 122a(3) Директиви 2006/48/ЄС.

Стаття 52

Якісні вимоги до спонсорів і ініціаторів

До прийняття AIFM схильності до кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або кількох AIF, він повинен гарантувати, що спонсор та ініціатор:

- (a) надають кредит на основі раціональних і чітко визначених критеріїв, і чітко визначають процес затвердження, внесення змін, оновлення та повторного фінансування кредитів для сек'юритизованих ризиків, оскільки вони відносяться до їх власних ризиків;

- (b) залучають і застосовують ефективні системи управління поточного адміністрування та моніторингу їх кредитних портфелів, що становлять ризик та схильності до ризиків, в тому числі для виявлення і управління проблемними кредитами і для прийняття належних коригувальних заходів і положень;
 - (c) належним чином диверсифікують кожен кредитний портфель на основі цільового ринку і загальної кредитної стратегії;
 - (d) складають письмову форму політики кредитного ризику, яка включає допустимі ліміти ризиків і політику резервування, а також описує методи вимірювання, моніторингу і контролю такого ризику;
 - (e) надають легкий доступ до всіх необхідних даних про кредитну якість і вплив окремих основних ризиків, грошових потоків і забезпечень, що підтримують сек'юритизацію, а також до інформації, яка необхідна для проведення комплексних і належним чином повідомлених стрес-тестів потоків грошових коштів і вартості забезпечень, що підтримують основні ризики. З цією метою, необхідні дані визначаються на момент сек'юритизації і, за необхідності, на підставі характеру майбутньої сек'юритизації;
 - (f) надають легкий доступ до всіх інших відповідних даних, які необхідні AIFM для виконання вимог, зазначених у статті 53;
 - (g) розкривають рівень їх нерозподіленої чистої економічної частки, як зазначено в статті 51, а також будь-які питання, які могли б зашкодити підтримці мінімальної необхідної чистої економічної частки, про яку йдеться в цій статті.
- (d) репутація і статистика втрат у минулих сек'юритизаціях ініціаторів та спонсорів у відповідних класах ризиків, що лежить в основі позиції сек'юритизації;
 - (e) заяви і розкриття, зроблені ініціаторами або спонсорами, або їх агентами або консультантами, стосовно належної обачності із сек'юритизованих ризиків і, у відповідних випадках, про якість забезпечення, що покриває сек'юритизовані ризики;
 - (f) у відповідних випадках, методи і концепція, на яких ґрунтується оцінка забезпечення, що покриває сек'юритизовані ризики, і політика, прийнята ініціатором або спонсором для забезпечення незалежності оцінювача;
 - (g) всі структурні особливості сек'юритизації, які можуть істотно вплинути на активність позиції сек'юритизації установи, такі як договірний порядок розподілу і фактори запуску порядку розподілу, механізми підвищення кредитної якості, підвищення ліквідності, механізми запуску ринкової вартості і договірні визначення щодо неплатежів.
2. Якщо AIFM прийняв ризики матеріальної цінності кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або кількох AIF, він повинен регулярно проводити стрес-тести, що відповідають конкретним позиціям сек'юритизації відповідно до пункту (b) статті 15(3) Директиви 2011/61/ЄС. Стрес-тест повинен бути співмірним із характером, масштабом і складністю ризиків, властивих позиціям сек'юритизації.

Стаття 53

Якісні вимоги, що стосуються AIFM із впливом сек'юритизації

1. Перед прийняттям кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або декількох AIF, і у відповідних випадках згодом, AIFM повинні бути в змозі продемонструвати компетентним органам по кожній зі своїх індивідуальних позицій сек'юритизації, що вони мають всебічне і глибоке розуміння таких позицій і впровадили офіційні правила і процедури, які відповідають профілю ризику відповідних інвестицій AIF у сек'юритизованих позиціях для аналізу і звітності:
- (a) інформація, що розкривається відповідно до статті 51, ініціаторами або спонсорами для визначення чистої економічної частки, яку вони на постійній основі підтримують, у сек'юритизації;
 - (b) характеристики ризиків окремої позиції сек'юритизації;
 - (c) характеристики ризику, що лежить в основі позиції сек'юритизації;
- AIFM встановлюють офіційні процедури моніторингу відповідно до принципів, викладених у статті 15 Директиви 2011/61/ЄС, співмірно з профілем ризику відповідного AIF щодо кредитного ризику позиції сек'юритизації для постійного контролю своєчасного надання інформації про ризики, що лежать в основі таких позицій сек'юритизації. Така інформація повинна включати (якщо вона відноситься до конкретного типу сек'юритизації і не обмежується типами інформації, вказаними далі в цьому документі) тип ризиків, відсоток кредитів, прострочених більш ніж на 30, 60 і 90 днів, рівень неплатежів, швидкість дострокового погашення, кредити до стягнення, тип і розміщення забезпечень, розподіл кредитних оцінок або інших заходів кредитоспроможності через основні ризики, промислову і географічну диверсифікацію і розподіл позик за коефіцієнтом вартості з шириною діапазону, який полегшує належний аналіз чутливості. Якщо основні ризики являють собою позиції сек'юритизації, AIFM забезпечують інформацію, викладену в цьому підпункті, не тільки щодо основних траншів сек'юритизації, таку як ім'я емітента та кредитна якість, але і щодо характеристик і продуктивності пулів, які лежать в основі цих траншів сек'юритизації.
- AIFM застосовують одні стандарти аналізу учасників або андеррайтингу в питаннях сек'юритизації, придбаної у третіх осіб.

3. З метою належного управління ризиками та ліквідністю, AIFM, приймаючи кредитний ризик сек'юритизації від імені одного або кількох AIF, належним чином визначають, вимірюють, спостерігають, управляють, контролюють і повідомляють про ризики, які виникають внаслідок невідповідності між активами і зобов'язаннями відповідного AIF, а також про ризики концентрації або інвестиційні ризики, які впливають із цих інструментів. AIFM забезпечують відповідність профілю ризику таких позицій сек'юритизації розміру та загальній структурі портфеля, інвестиційним стратегіям і цілям відповідного AIF, як це передбачено правилами або установчими документами, проспектом та документами про пропозицію цінних паперів AIF.

4. Відповідно до вимог, викладених у статті 18 Директиви 2011/61/ЄС, AIFM гарантують, що існує достатній ступінь внутрішньої звітності для управлінців вищого рівня, так що управлінці вищого рівня повністю обізнані про будь-яке суттєве припущення про вплив сек'юритизації і що ризики, пов'язані з такою схильністю, належним чином контролюються.

5. AIFM включають відповідну інформацію про їх схильність до кредитного ризику сек'юритизації і процедури управління ризиками в цій сфері в звітність і розкриття інформації, що надаються відповідно до пунктів 22, 23 і 24 Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 54

Коригувальні дії

1. AIFM вживають заходів із виправлення в інтересах інвесторів відповідного AIF, якщо вони виявляють, після припущення про ризики сек'юритизації, що визначення та розкриття частки участі не відповідає вимогам, викладеним у цьому Регламенті.

2. AIFM виконує коригувальні дії в інтересах інвесторів відповідного AIF, якщо частка участі стає нижчою ніж 5 % в певний момент після припущення про ризик, і це не пов'язано з механізмом звичайного платежу за угодою.

Стаття 55

Умови розподілу дозволів

Статті 51-54 застосовуються щодо нової сек'юритизації, виданої 1 січня 2011 року або після цієї дати. Після 31 грудня 2014 року статті 51-54 застосовуються щодо існуючої сек'юритизації, якщо після цієї дати додаються або замінюються нові базові ризики.

Стаття 56

Тлумачення

За відсутності конкретного тлумачення, визначеного ЕСМА або Об'єднаним комітетом європейських наглядових органів,

положення цього Розділу будуть тлумачитися згідно з відповідними положеннями Директиви 2006/48/ЄС та з Керівними принципами до статті 122а Директиви про вимоги до капіталу від 31 грудня 2010 року ⁽¹⁾, виданих Комітетом європейських органів банківського нагляду та їх подальшими змінами.

ЧАСТИНА 6

Організаційні вимоги – загальні принципи

(статті 12 і 18 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 57

Загальні вимоги

1. AIFM повинні:

- (a) встановлювати, впроваджувати та підтримувати процедури прийняття рішень і організаційну структуру, яка визначає лінії звітності і чітко та в документованій формі розподіляє функції та обов'язки;
- (b) забезпечити обізнаність їх відповідних осіб про процедури, яких слід дотримуватися для належного виконання ними своїх обов'язків;
- (c) встановлювати, впроваджувати та підтримувати належні механізми внутрішнього контролю для забезпечення дотримання рішень і процедур на всіх рівнях AIFM;
- (d) встановлювати, впроваджувати та підтримувати ефективну внутрішню звітність і передачу інформації на всіх відповідних рівнях AIFM, і ефективні інформаційні потоки з будь-якою залученою третьою стороною;
- (e) підтримувати належну і упорядковану звітність про їх діяльність і внутрішню організацію.

AIFM враховують характер, масштаб і складність їх діяльності, а також характер і спектр послуг та заходів, що здійснюються в ході цієї діяльності.

2. AIFM встановлюють, впроваджують та підтримують системи та процедури, які є належними для забезпечення безпеки, цілісності та конфіденційності інформації, враховуючи характер інформації, про яку йдеться.

⁽¹⁾ Комітет європейських органів банківського нагляду, Керівні принципи до статті 122а Директиви про вимоги до капіталу від 31 грудня 2010 р., <http://www.eba.europa.eu/cebs/media/Publications/Standards%20and%20Guidelines/2010/Application%20of%20Art.%20122a%20of%20the%20CRD/Guidelines.pdf>

3. AIFM встановлюють, впроваджують та підтримують належну політику забезпечення безперервності бізнесу, спрямовану на забезпечення, в разі збоїв в системі і процедурах, збереження основних даних і функцій, а також підтримки послуг та діяльності, або, якщо це можливо, своєчасного відновлення таких даних і функцій, а також послуг і діяльності.

4. AIFM встановлюють, впроваджують та підтримують облікову політику, а також процедури і правила оцінки, які дозволяють їм, на вимогу компетентного органу, своєчасно надавати компетентному органу фінансові звіти, які відображають достовірне і об'єктивне уявлення про їхнє фінансове становище, і які відповідають усім діючим стандартам і правилам бухгалтерського обліку.

5. AIFM впроваджують відповідні правила і процедури для забезпечення докладного розкриття політики викупу AIF інвесторам, перш ніж вони інвестують в AIF і в разі істотних змін.

6. AIFM здійснює моніторинг і регулярну оцінку доцільності і ефективності їх систем, механізмів внутрішнього контролю і механізмів, заснованих відповідно до пунктів 1 – 5, а також вживають відповідних заходів для усунення будь-яких недоліків.

Стаття 58

Електронна обробка даних

1. AIFM вживають належних і достатніх заходів для відповідних електронних систем, з тим, щоб забезпечити своєчасну і належну реєстрацію кожної операції за портфелем або підпискою або, у відповідних випадках, заявки викупу.

2. AIFM забезпечують високий рівень безпеки під час електронної обробки даних, а також цілісність і конфіденційність внесеної інформації, залежно від обставин.

Стаття 59

Процедури обліку

1. AIFM впроваджують облікову політику і процедури, вказані в статті 57(4), таким чином, щоб забезпечити захист інвесторів. Облікові записи зберігаються таким чином, що всі активи і зобов'язання AIF може в будь-який час бути безпосередньо визначено. Якщо AIF має різні інвестиційні відділи, для таких відділів складаються окремі звіти.

2. AIFM встановлюють, впроваджують та підтримують правила і процедури обліку і оцінки для гарантії того,

що вартість чистих активів кожного AIF точно розраховується на підставі діючих правил та стандартів бухгалтерського обліку.

Стаття 60

Контроль з боку керівного органу, управлінців вищого рівня та наглядової функції

1. При внутрішньому розподілі функцій, AIFM забезпечують, щоб керівний орган, управлінці вищого рівня і, в разі наявності, наглядова функція відповідали за виконання AIFM своїх зобов'язань згідно із Директивою 2011/61/ЄС.

2. AIFM гарантує, що його управлінці вищого рівня:

(a) несуть відповідальність за реалізацію загальної інвестиційної політики для кожного AIF під управлінням, як визначено, у відповідних випадках, у правилах фонду, установчими документами, проспектом та документами про пропозицію цінних паперів;

(b) здійснюють контроль затвердження інвестиційних стратегій для кожного AIF під управлінням;

(c) несуть відповідальність за забезпечення розробки та впровадження правил і процедур оцінки згідно зі статтею 19 Директиви 2011/61/ЄС;

(d) несуть відповідальність за забезпечення того, що AIFM має постійну та ефективну функцію відповідності, навіть якщо ця функція виконується третьою стороною;

(e) забезпечують і періодично перевіряють, що загальна інвестиційна політика, інвестиційні стратегії і ліміти ризику кожного AIF під управлінням належним чином і ефективно реалізуються і виконуються, навіть якщо функція управління ризиками здійснюється третіми особами;

(f) затверджують і періодично переглядають доцільність внутрішніх процедур здійснення інвестиційних рішень для кожного AIF під управлінням для гарантії того, що такі рішення відповідають затвердженим інвестиційним стратегіям;

(g) затверджують і періодично переглядають політику управління ризиками, а також заходи, процеси і методи здійснення цієї політики, в тому числі систему ліміту ризиків для кожного AIF під управлінням;

(h) несуть відповідальність за розробку і застосування політики винагороди відповідно до Додатка II до Директиви 2011/61/ЄС.

3. AIFM також забезпечує, щоб його управлінці вищого рівня і, за необхідності, керівний орган або наглядова функція:

(a) оцінювали і періодично переглядали ефективність політики, механізмів і процедур, прийнятих для виконання зобов'язань, викладених у Директиві 2011/61/ЄС;

(b) вживають відповідних заходів для усунення будь-яких недоліків.

4. AIFM гарантує, що його управлінці вищого рівня регулярно, і принаймні щорічно, отримують, письмові звіти з питань дотримання, внутрішнього аудиту та управління ризиками із зазначенням, зокрема, вжитих відповідних заходів із виправлення у разі будь-яких недоліків.

5. AIFM гарантує, що його управлінці вищого рівня регулярно отримують звіти про реалізацію інвестиційних стратегій і внутрішніх процедур для прийняття інвестиційних рішень, зазначених у підпунктах (b)-(e) пункту 2.

6. AIFM гарантує, що керівний орган або наглядова функція, за наявності, регулярно отримують письмові звіти з питань, зазначених у пункті 4.

Стаття 61

Функція постійного дотримання

1. AIFM встановлюють, впроваджують та підтримують відповідні правила і процедури, призначені для виявлення будь-якого ризику невиконання AIFM своїх зобов'язань відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, і пов'язаних ризиків, а також залучають відповідні заходи і процедури, розроблені для мінімізації такого ризику і забезпечення компетентним органам можливості ефективно здійснювати свої повноваження відповідно до цієї Директиви.

AIFM враховують характер, масштаб і складність їх діяльності, а також характер і спектр послуг та заходів, що здійснюються в ході цієї діяльності.

2. AIFM встановлює і підтримує постійну та ефективну функцію дотримання, яка працює незалежно і має такі обов'язки:

(a) моніторинг і регулярна оцінка доцільності та ефективності заходів, правил і процедур, залучених відповідно до пункту 1, а також дій, вжитих для усунення будь-якого недотримання AIFM своїх зобов'язань;

(b) консультування відповідних осіб, відповідальних за надання послуг і виконання діяльності, і надання їм допомоги у виконанні зобов'язань AIFM згідно із Директивою 2011/61/ЄС.

3. Для гарантування функції дотримання, вказаної в пункті 2, можливості належного і незалежного виконання своїх обов'язків, AIFM має забезпечити, щоб:

(a) функція дотримання мала необхідні повноваження, ресурси, досвід і доступ до всієї необхідної інформації;

(b) посадову особу із дотримання було призначено, і вона відповідала за функцію дотримання та регулярно, принаймні раз на рік, надання звітності управлінцям вищого рівня щодо дотримання, із зазначенням вжитих відповідних заходів із виправлення в разі будь-яких недоліків;

(c) особи, залучені до функції дотримання, не беруть участь у виконанні послуг або діяльності, які вони контролюють;

(d) метод визначення винагороди співробітнику із дотримання та іншим особам, які виконують функцію дотримання, не впливають на їх об'єктивність і, ймовірно, не будуть впливати.

Однак від AIFM не вимагається дотримуватися пункту (c) або (d) першого підпункту, якщо він може продемонструвати, з урахуванням характеру, масштабів і складності діяльності, а також характеру і спектру своїх послуг і діяльності, що така вимога не є пропорційною і що функція дотримання продовжує діяти.

Стаття 62

Функція постійного внутрішнього аудиту

1. В належних випадках і якщо це відповідає характеру, масштабам і складності діяльності, а також характеру і спектру діяльності з колективного управління портфелем, прийнятої в ході такої діяльності, AIFM встановлюють і підтримують функцію внутрішнього аудиту, яка є окремою і незалежною від інших функцій і діяльності AIFM.

2. Функція внутрішнього аудиту, вказана в пункті 1, має:

(a) розробляти, впроваджувати та підтримувати план аудиту для вивчення і оцінки належності та ефективності систем, засобів та механізмів внутрішнього контролю AIFM;

- (b) розробляти рекомендації, засновані на результатах роботи, проведеної відповідно до пункту (a);
- (c) перевіряти відповідність рекомендаціям, наведеним у пункті (b);
- (d) повідомляти про питання внутрішнього аудиту.

Стаття 63

Персональні операції

1. Для будь-якої відповідної особи, що бере участь у діяльності, яка може призвести до конфлікту інтересів, або яка має доступ до внутрішньої інформації за змістом статті 1(1) Директиви 2003/6/ЄС Європейського парламенту та Ради від 28 січня 2003 року про інсайдерські операції і маніпулювання ринком (зловживання ринком) ⁽¹⁾ або до іншої конфіденційної інформації, що стосується AIF або угод із ним, AIFM встановлює, впроваджує та підтримує належні заходи, спрямовані на запобігання таких відповідних осіб від:

- (a) здійснення персональних операцій за фінансовими інструментами або іншими активами, які відповідають одному з таких критеріїв:

- (i) операція відповідає статті 2(1) Директиви 2003/6/ЄС;

- (ii) операція включає зловживання або неналежне розкриття конфіденційної інформації;

- (iii) операція конфліктує або може конфліктувати із зобов'язанням AIFM за Директивою 2011/61/ЄС;

- (b) консультування або спонукання, за виключенням належного виконання його роботи або договору про надання послуг, будь-яка особа, яка виконує персональну операцію, зазначену в пункті (a)(i) та (ii), або, що в іншому разі призвело б до зловживання інформацією, що стосується відкладених замовлень;

- (c) розкриття, за виключенням належного виконання його роботи або договору про надання послуг, і без порушень статті 3(a) Директиви 2003/6/ЄС, будь-яка інформація або думка будь-якої іншої особи, якщо відповідна особа знає, чи обґрунтовано має знати, що в результаті цього розкриття інша особа виконає або ймовірно виконає одну з таких дій:

- (i) здійснить персональні операції, зазначені в пункті (a)(i) та (ii) фінансових інструментів або інших активів, або які могли б іншим чином являти собою зловживання інформацією, що стосується відкладених замовлень;

- (ii) консультування або спонукання іншої особи виконати таку персональну операцію.

- 2. Заходи, зазначені в пункті 1, зокрема, призначені для забезпечення вказаного нижче:

- (a) кожна відповідна особа обізнана про обмеження персональних операцій, зазначених у пункті 1, а також про заходи, прийняті AIFM у зв'язку з персональними операціями і розкриттям інформації відповідно до пункту 1;

- (b) AIFM проінформований про будь-яку персональну операцію, що виконується відповідною особою, зазначеною в пункті 1, шляхом надання відповідного повідомлення про таку операцію або завдяки іншим процедурам, що дозволяють AIFM виявляти такі операції;

- (c) зберігаються записи про персональні операції, повідомлені AIFM або виявлені ним, у тому числі про будь-який дозвіл або заборону щодо такої операції.

Для цілей пункту (b) першого підпункту, якщо певні види діяльності AIFM виконуються третіми сторонами, AIFM має забезпечити, щоб організація, яка виконує таку діяльність, веде облік персональних операцій, здійснених будь-якою відповідною особою, як зазначено в пункті 1, і негайно надає цю інформацію AIFM за запитом.

- 3. Пункти 1 і 2 не застосовуються до персональних операцій, які:

- (a) здійснюються в межах виконання послуг із управління дискреційним портфелем, якщо стосовно операції немає попереднього зв'язку між керуючим портфелем і відповідною особою або іншою особою, за рахунок якої виконуються операції;

- (b) в UCITS або AIF, які підлягають контролю відповідно до законодавства Держави-члена, яка вимагає еквівалентного рівня ризику, що поширюється на їх активи, якщо відповідна особа і будь-яка інша особа, за рахунок якої здійснюються операції, не беруть участі в управлінні такого підприємства.

- 4. Для цілей пункту 1, персональна операція також включає операцію за фінансовим інструментом чи іншим активом, що здійснюється від імені або за рахунок:

- (a) відповідної особи;

- (b) будь-якої особи, з якою відповідна особа має сімейні відносини або з якою відповідна особа має тісні зв'язки;

- (c) особи, чиї відносини з відповідною особою є такими, що відповідна особа має пряму або непряму матеріальну зацікавленість у результатах економічної діяльності, за винятком виплати або комісії за виконання угоди.

⁽¹⁾ OJ L 96, 12.04.2003, стор. 16.

*Стаття 64***Звітність про операції за портфелем**

1. AIFM своєчасно виконує для кожної операції за портфелем, пов'язаної з AIF під їх управлінням, запис інформації, яка є достатньою для відновлення деталей замовлення і виконаної операції або угоди.

2. Що стосується операцій за портфелем на місці виконання, звітність, вказана в пункті 1, має містити таку інформацію:

- (a) назва або інше визначення AIF і осіб, що діють від імені AIF;
- (b) актив;
- (c) у відповідних випадках, кількість;
- (d) тип замовлення або операції;
- (e) ціна;
- (f) для замовлень – дата і точний час передачі замовлення, а також ім'я або інше визначення особи, якій було передано замовлення, або для операцій – дата і точний час вирішення про розгляд і виконання операції;
- (g) у відповідних випадках, ім'я особи, що передає замовлення або виконує операцію;
- (h) у відповідних випадках, причини анулювання замовлення;
- (i) для виконаних операцій – контрагент і визначення місця виконання.

3. Що стосується операцій за портфелем AIF поза місцем виконання, звітність, вказана в пункті 1, має містити таку інформацію:

- (a) назва або інше визначення AIF;
- (b) правова та інша документація, яка лежить в основі операції за портфелем, у тому числі, окрім іншого, виконана угода;
- (c) ціна.

4. Для цілей пунктів 2 і 3, місце виконання включає фірму, яка систематично здійснює внутрішнє виконання, вказану в пункті (7) статті 4 (1) Директиви 2004/39/ЄС, регульований ринок, зазначений у пункті (14) статті 4(1) цієї Директиви, багатосторонню торгову систему, зазначену в пункті (15) статті 4(1) цієї Директиви, маркет-мейкера, зазначеного в пункті (8) статті 4(1) цієї Директиви або іншого постачальника ліквідності чи організації, що в третій країні виконує аналогічну функцію до функцій, що виконуються будь-ким із перелічених вище.

*Стаття 65***Звітність про підписку і викуп заявок**

1. AIFM вживають всіх можливих заходів для забезпечення того, щоб отримані AIF підписки і, у відповідних випадках, заявки викупу було внесено до звітності негайно після отримання будь-якої такої заявки.

2. Така звітність містить таку інформацію:

- (a) відповідний AIF;
- (b) особа, що надає або передає заявку;
- (c) особа, яка отримує заявку;
- (d) дата і час заявки;
- (e) умови і засоби оплати;
- (f) тип заявки;
- (g) дата виконання заявки;
- (h) кількість часток або акцій, або еквівалентна вартість підписки або викупу;
- (i) ціна підписки або, у відповідних випадках, викупу кожної частки або акції або, у відповідних випадках, сума вкладеного і сплаченого капіталу;
- (j) загальна вартість підписки або викупу часток або акцій;
- (k) загальна вартість замовлення, включаючи плату за підписку або чисту суму після виплати викупів.

Інформація за пунктами (i), (j) і (k) вноситься до звітності одразу після доступу до неї.

*Стаття 66***Вимоги до ведення звітності**

1. AIFM забезпечують, що всі необхідні звіти, зазначені в Статтях 64 і 65, зберігаються протягом не менше п'яти років.

Однак компетентні органи можуть вимагати від AIFM забезпечення того, щоб будь-який або всі такі звіти зберігались протягом тривалішого періоду, враховуючи характер діяльності за активом або портфелем, якщо необхідно забезпечити органам здійснення своїх наглядових функцій відповідно до Директиви 2011/61/ЄС.

2. Після припинення дії дозволу AIFM, звіти повинні зберігатися не менше тривалішого п'ятирічного періоду, зазначеного в пункті 1. Компетентні органи можуть вимагати зберігання протягом тривалішого періоду часу.

Якщо AIFM передає свої обов'язки щодо AIF іншому AIFM, він повинен гарантувати, що звіти, зазначені в пункті 1, будуть доступними такому AIFM.

3. Звіти зберігаються на носії, який дозволяє зберігати інформацію у спосіб, доступний для подальшого використання компетентними органами, і в такій формі і в такий спосіб, щоб:

- (a) компетентні органи могли легко отримати доступ до них і відновити кожен ключовий етап обробки кожної операції за портфелем;
- (b) можна було легко встановити виправлення або інші зміни, а також зміст звітів до внесення таких виправлень або змін;
- (c) будь-які інші маніпуляції або зміни є неможливими.

ЧАСТИНА 7

Оцінка

(Стаття 19 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 67

Правила і процедури оцінки активів AIF

1. Стосовно кожного AIF під їх управлінням AIFM встановлюють, впроваджують, підтримують і проводять огляд письмових правил і процедур, які забезпечують раціональний, прозорий, всебічний і належним чином задокументований процес оцінки. Політика і процедура оцінки охоплюють усі істотні аспекти процесу оцінки і процедури оцінки, а також методи контролю відповідного AIF.

Без порушення вимог національного законодавства і правил і установчих документів AIF, AIFM забезпечує застосування методів справедливої, належної і прозорої оцінки AIF під його управлінням. Правила оцінки визначають, а процедури залучають методи оцінки, які використовуються для кожного виду активів, у яких AIF може інвестувати відповідно до чинного національного законодавства, правил і установчих документів AIF. AIFM не може інвестувати в окремих тип активу вперше, за винятком, якщо для такого конкретного типу активу було встановлено відповідну методологію або методи.

Правила і процедури, що встановлюють методики оцінки, включають параметри, моделі і критерії вибору джерел ціноутворення і ринкових даних. Вони передбачають, що ціни отримуються з незалежних джерел, якщо це можливо і доцільно. Процес вибору конкретної методології включає оцінку існуючих відповідних методів з урахуванням їх чутливості до змін

параметрів і способів визначення конкретними стратегіями відносної вартості активів у портфелі.

2. Правила оцінки встановлюють зобов'язання, функції і обов'язки всіх сторін, що беруть участь у процесі оцінки, в тому числі управлінців вищого рівня AIFM. Процедури повинні відображати організаційну структуру, наведену в правилах оцінки.

Правила та процедури оцінки стосуються, принаймні, зазначеного нижче:

- (a) компетентність і незалежність персоналу, який ефективно здійснює оцінку активів;
- (b) особливі інвестиційні стратегії AIF і активи, в які AIF може інвестувати;
- (c) методи контролю вибору параметрів, джерел і методологій оцінки;
- (d) канали ескалації для визначення відмінностей у вартості активів;
- (e) оцінка будь-яких коригувань, пов'язаних із розміром і ліквідністю позицій, або із змінами ринкових умов, за наявності;
- (f) відповідний час для закриття продажу для проведення оцінки;
- (g) відповідна частота оцінки активів.

3. Якщо призначається зовнішній оцінювач, правила і процедури оцінки визначають спосіб обміну інформацією між AIFM і зовнішнім оцінювачем, щоб гарантувати надання всієї необхідної інформації, яка вимагається для виконання оцінки.

Правила і процедури оцінки гарантують, що AIFM проводить початкову і періодичну експертизу третіх осіб, призначених для виконання послуг з оцінки.

4. Якщо оцінка проводиться самим AIFM, політика включає опис гарантій функціонального самостійного виконання оцінки відповідно до пункту (b) статті 19(4) Директиви 2011/61/ЄС. Такі гарантії містять заходи щодо запобігання або стримання будь-якої особи від завдання неналежного впливу на спосіб, яким особа здійснює оцінку.

*Стаття 68***Використання моделей для оцінки вартості активів**

1. Якщо для оцінки активів AIF використовується модель, вона і її основні риси повинні бути роз'яснені і виправдані в правилах та процедурах оцінки. Причина вибору моделі, основні дані, допущення, використані в моделі, обґрунтування для їх використання, а також обмеження оцінки на основі моделі має бути відповідним чином задокументовано.

2. Правила і процедури оцінки гарантують, що перед використанням модель перевіряє особа з достатнім досвідом, яку не було залучено у процес створення цієї моделі. Процес перевірки належним чином документується.

3. Модель підлягає попередньому затвердженню управлінням вищого рівня AIFM. Якщо модель використовується AIFM, який виконує функцію оцінки самостійно, затвердження управлінням вищого рівня не порушує право компетентного органу вимагати, відповідно до статті 19(9) Директиви 2011/61/ЄС, перевірку моделі зовнішнім оцінювачем або аудитором.

*Стаття 69***Послідовне застосування правил і процедур оцінки**

1. AIFM забезпечує послідовне застосування правил і процедур, а також визначених методів оцінки.

2. Правила і процедури, а також визначені методи оцінки застосовуються до всіх активів AIF з урахуванням інвестиційної стратегії, типу активу і, за необхідності, наявності різних зовнішніх оцінювачів.

3. Якщо не вимагається оновлення, правила і процедури застосовуються послідовно протягом певного часу, а джерела і правила оцінки залишаються послідовними.

4. Процедури та визначені методи оцінки застосовуються послідовно в усіх AIF під управлінням одного AIFM, із урахуванням інвестиційних стратегій і типів активів, що належать AIF і, у відповідних випадках, наявності різних зовнішніх оцінювачів.

*Стаття 70***Періодичний перегляд правил і процедур оцінки**

1. Політика оцінки передбачає періодичний перегляд правил та процедур, у тому числі методів оцінки. Перегляд проводиться не менше одного разу на рік і до прийняття AIF

нової інвестиційної стратегії або нового типу активу, не вказаного в актуальній політиці оцінки.

2. Правила і процедури оцінки окреслюють, яким чином можна здійснити зміну політики оцінки, включаючи методологію, і за яких обставин це було б доречно. Рекомендації щодо змін правил і процедур надаються управлінням вищого рівня, які розглядають і затверджують зміни.

3. Функція управління ризиками, зазначена в статті 38, переглядає і, за необхідності, забезпечує належну підтримку щодо правил і процедур, прийнятих для оцінки активів.

*Стаття 71***Огляд окремих значень активів**

1. AIFM забезпечує справедливу і належну оцінку всіх активів, утримуваних AIF. AIFM документує за типами активів спосіб оцінки доцільності і дійсності окремих значень. AIFM повинен завжди бути в змозі продемонструвати, що портфелі AIF під його управлінням пройшли належну оцінку.

2. Правила і процедури оцінки вказують процес перегляду окремих значень активів, якщо існує суттєвий ризик невідповідності оцінки, наприклад, у таких випадках:

(a) оцінка заснована на цінах, доступних лише від одного джерела контрагента або брокера;

(b) оцінка заснована на неліквідних біржових цінах;

(c) оцінка залежить від сторін, пов'язаних із AIFM;

(d) оцінка залежить від інших осіб, які можуть мати фінансову зацікавленість у діяльності AIF;

(e) оцінка заснована на цінах, наданих контрагентом, який створив документ, зокрема, якщо ініціатор також фінансує позицію AIF за документом;

(f) оцінка залежить від одного або декількох осіб AIFM.

3. Правила і процедури оцінки описують процес перегляду, включаючи достатні і відповідні перевірки і методи контролю обґрунтованості окремих значень. Обґрунтованість оцінюється з точки зору існування належного ступеню об'єктивності. Такі перевірки і методи контролю включають, принаймні:

- (a) перевірку значень шляхом порівняння серед ціноутворення із джерел контрагентів протягом тривалого часу;
- (b) затвердження значень шляхом порівняння цін реалізації з недавньою балансовою вартістю;
- (c) врахування репутації, послідовності і якості джерел оцінки;
- (d) порівняння зі значеннями, отриманими третьою стороною;
- (e) вивчення і документування винятків;
- (f) виділення і дослідження будь-яких відмінностей, які виявляються незвичайними або розрізняються за критеріями перевірки, встановленими для такого типу активу;
- (g) перевірку застарілих цін і прогнозованих параметрів;
- (h) порівняння з цінами будь-яких пов'язаних активів або їх хеджування;
- (i) огляд даних, що використовуються при ціноутворенні на основі моделі, зокрема, тих, до яких ціна за моделлю проявляє значну чутливість.

4. Правила і процедури оцінки включають відповідні заходи врегулювання щодо усунення розбіжностей або інших проблем при оцінці активів.

Стаття 72

Розрахунок вартості чистих активів на частку або акцію

1. AIFM гарантує, що для кожного AIF під його управлінням вартість чистих активів на частку або акцію розраховується у кожному випадку випуску чи підписки, або викупу чи анулювання часток або акцій, але не рідше одного разу на рік.
2. AIFM забезпечує повне документальне оформлення процедур і методології розрахунку вартості чистих активів на частку або акцію. Процедури і методи розрахунку та їх застосування підлягають регулярній перевірці з боку AIFM, а в документацію мають вноситися відповідні зміни.
3. AIFM забезпечує наявність процедур виправлення в разі неправильного розрахунку вартості чистих активів.
4. AIFM гарантує, що кількість часток або акцій випуску проходить регулярну перевірку, принаймні так часто, як розраховується ціна частки або акції.

Стаття 73

Професійні гарантії

1. Зовнішні оцінювачі на запит надають професійні гарантії, щоб продемонструвати свою здатність виконувати функцію оцінки. Професійні гарантії оформлюються зовнішніми оцінювачами в письмовій формі.
2. Професійні гарантії повинні містити докази кваліфікації зовнішнього оцінювача і здатності виконувати належну і незалежну оцінку, в тому числі, принаймні, засвідчення:
 - (a) достатньої кількості персоналу і технічних ресурсів;
 - (b) відповідних процедур, що гарантують належну і незалежну оцінку;
 - (c) достатнього знання і розуміння інвестиційної стратегії AIF і активів, які зовнішній оцінювач уповноважений оцінювати;
 - (d) досить хорошої репутації і достатнього досвіду оцінювання.

3. Якщо зовнішній оцінювач підлягає обов'язковій професійній реєстрації компетентного органу або іншої організації держави, в якій він веде діяльність, то професійна гарантія повинна містити найменування цього органу або організації, включаючи відповідну контактну інформацію. Професійна гарантія чітко вказує правові або нормативні положення або правила професійної поведінки, які застосовуються до зовнішнього оцінювача.

Стаття 74

Періодичність оцінки активів AIF відкритого типу

1. Оцінка фінансових інструментів, що належать AIF відкритого типу, проводиться кожного разу, коли розраховується вартість чистих активів на частку або акцію відповідно до статті 72(1).
2. Оцінка інших активів AIF відкритого типу проводиться не рідше одного разу на рік, і щоразу, коли є докази того, що остання визначена вартість більше не є належною або правильною.

ЧАСТИНА 8

Делегування функцій AIFM

(Стаття 20(1), (2), (4) і (5) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 75

Загальні принципи

При делегуванні завдання із виконання однієї або кількох функцій від їх імені, AIFM повинні відповідати, зокрема, таким загальним принципам:

- (a) структура делегування не допускає відступу від обов'язків або відповідальності AIFM;
- (b) зобов'язання AIFM щодо AIF і його інвесторів у результаті делегування не змінюються;
- (c) немає шкоди умовам, яким має відповідати AIFM для того, щоб мати право і здійснювати діяльність згідно з Директивою 2011/61/ЄС;
- (d) делегування оформлюється у вигляді письмової угоди, укладеної між AIFM і делегатом;
- (e) AIFM гарантує, що делегат виконує делеговані функції ефективно і відповідно до чинного законодавства і нормативних вимог, і встановлює методи і процедури постійного перегляду послуг, що надаються делегатом. AIFM вживає відповідних заходів, якщо виявиться, що делегат не може виконувати свої функції ефективно та відповідно до чинного законодавства і нормативних вимог;
- (f) AIFM ефективно контролює делеговані функції та управляє ризиками, пов'язаними з делегуванням. Для цього AIFM у будь-який час забезпечений необхідним досвідом і ресурсами для контролю делегованих функцій. AIFM вказує в угоді своє право на інформацію, перевірку, дозвіл та доступ, а також права інструктажу і моніторингу делегата. AIFM також забезпечує належний контроль делегатом виконання делегованих функцій і належного управління ризиками, пов'язаними з делегуванням;
- (g) AIFM гарантує, що безперервність і якість делегованих функцій або делегованих завдань із виконання функцій також зберігаються у разі припинення делегування шляхом передачі делегованих функцій або делегованого завдання із виконання функцій третій особі, або при їх самостійному виконанні;
- (h) відповідні права і обов'язки AIFM і делегата чітко визначено і викладено в угоді. Зокрема, за угодою AIFM забезпечує свої права інструктажу і розірвання, права на інформацію, а також право на перевірки та доступ до записів і приміщень. Угода передбачає, що субделегування може бути здійснено лише за згодою AIFM;
- (i) стосовно управління портфелем, делегування виконується відповідно до інвестиційної політики AIF. Делегату надаються інструкції AIFM про те, як реалізовувати інвестиційну політику, і AIFM здійснює постійний контроль виконання політики делегатом;
- (j) AIFM гарантує, що делегат розкриває в AIFM будь-які події, які можуть мати істотний вплив на здатність делегата виконувати делеговані функції ефективно і відповідно до чинного законодавства і нормативних вимог;
- (k) AIFM гарантує, що делегат захищає будь-яку конфіденційну інформацію, яка стосується AIFM, AIF, які мають вплив від делегування і інвесторів цього AIF;
- (l) AIFM гарантує, що делегат розробляє, впроваджує і підтримує план дій для аварійного відновлення та періодичного тестування резервних коштів, враховуючи типи делегованих функцій.

Стаття 76

Об'єктивні причини делегування

1. AIFM надає компетентним органам докладний опис, пояснення і докази об'єктивних причин делегування. При оцінці того, чи заснована вся структура делегування на об'єктивних причинах за змістом статті 20(1)(a) Директиви 2011/61/ЄС, слід враховувати такі критерії:

- (a) оптимізація функцій і процесів діяльності;
- (b) економія витрат;
- (c) досвід делегата в управлінні або у конкретних ринках чи інвестиціях;
- (d) доступ делегата до глобальних торгових можливостей.

2. На запит компетентних органів, AIFM надає додаткові роз'яснення та документи, які підтверджують, що вся структура делегування заснована на об'єктивних причинах.

Стаття 77

Характеристики делегата

1. Делегат повинен мати достатні ресурси і використовувати достатню кількість персоналу з навичками, знаннями та досвідом, необхідними для належного виконання завдань, покладених на нього, і мати відповідну організаційну структуру, що підтримує виконання делегованих завдань.

2. Особи, які ефективно ведуть діяльність, делеговану AIFM, повинні мати достатній досвід, відповідні теоретичні знання і відповідний практичний досвід у відповідних функціях. Їх професійна підготовка і характер функцій, які вони виконували в минулому, повинні бути придатними для виконання діяльності.

3. Особи, які ефективно виконують діяльність делегата, не вважаються такими, що мають досить хорошу репутацію, якщо у них є негативні записи стосовно оцінки хорошої репутації і належного виконання делегованих завдань, або якщо є інша відповідна інформація, яка впливає на їх хорошу репутацію. Такі негативні записи можуть містити, окрім іншого, дані про кримінальні злочини, судові розгляди або адміністративні санкції, які мають значення для виконання делегованих завдань. Особливу увагу слід приділяти будь-яким правопорушенням, пов'язаним із фінансовою діяльністю, в тому числі, окрім іншого, зобов'язання, пов'язані із запобіганням відмивання грошей, нечесних дій, шахрайства або фінансових злочинів, банкрутства або неспроможності. Інша відповідна інформація включає такі дані, як, наприклад, те, що людина не заслуговує на довіру або не є чесною.

Якщо делегат щодо своїх професійних послуг керується нормами Союзу, фактори, згадані в першому підпункті, вважаються виконаними, коли відповідний наглядовий орган розглянув критерій «хорошої репутації» в межах процедури авторизації, якщо немає доказів про інше.

Стаття 78

Делегування управління портфелем або ризиками

1. Ця стаття застосовується у разі виникнення підозр щодо делегування управління портфелем або управління ризиками.

2. Такі організації вважаються уповноваженими або зареєстрованими для управління активами і підлягають контролю відповідно до пункту (с) статті 20(1) Директиви 2011/61/ЄС:

- (а) керуючі компанії, уповноважені відповідно до Директиви 2009/65/ЄС;
- (б) інвестиційні фірми, уповноважені відповідно до Директиви 2004/39/ЄС здійснювати управління портфелем;
- (с) кредитні установи, уповноважені відповідно до Директиви 2006/48/ЄС, і які мають дозвіл здійснювати управління портфелем відповідно до Директиви 2004/39/ЄС;
- (д) зовнішні AIFM, уповноважені відповідно до Директиви 2011/61/ЄС;
- (е) організації третіх країн, уповноважені або зареєстровані для управління активами, і які ефективно контролюються компетентним органом у цих країнах.

3. Якщо делегування передається організації третьої країни, такі умови мають виконуватися відповідно до пункту (д) статті 20(1) Директиви 2011/61/ЄС:

- (а) письмову угоду має бути укладено між компетентними органами Держави-члена походження AIFM і наглядовими органами підприємства, якому передано делегування;
- (б) щодо підприємства, якому передається делегування, угода, вказана в пункті (а), дозволяє компетентним органам:
 - (і) за запитом отримати необхідну інформацію, що вимагається для виконання наглядових завдань, передбачених Директивою 2011/61/ЄС;
 - (іі) отримати доступ до документів, які мають значення для виконання наглядових функцій, які зберігаються в третій країні;
 - (ііі) проводити інспекції на місці на території підприємства, якому було делеговано функції. Практичні процедури інспекцій на місцях повинні бути докладно описані в письмовій угоді;
 - (іv) якнайшвидше отримувати інформацію від наглядового органу третьої країни для цілей вивчення очевидних порушень вимог Директиви 2011/61/ЄС та заходів її здійснення;
 - (v) співпрацювати у виконанні відповідного національного та міжнародного права, що застосовується до наглядового органу третьої країни і компетентних органів ЄС у разі порушення вимог Директиви 2011/61/ЄС, заходів її здійснення та відповідного національного законодавства.

Стаття 79

Ефективний контроль

Делегування вважається таким, що запобігає ефективному контролю AIFM, якщо:

- (а) AIFM, його аудитори та компетентні органи не мають ефективного доступу до даних, пов'язаних із делегованими функціями, і приміщень підприємства делегата, або компетентні органи не можуть здійснювати такі права доступу;
- (б) делегат не співпрацює з компетентними органами AIFM стосовно делегованих функцій;
- (с) AIFM на запит компетентних органів не надає всієї інформації, необхідної для забезпечення органам можливості здійснювати контроль за дотриманням відповідності делегованих функцій вимогам Директиви 2011/61/ЄС та реалізації заходів.

*Стаття 80***Конфлікти інтересів**

1. Відповідно до пункту (b) Статті 20(2) Директиви 2011/61/ЄС, критерії оцінки того, чи конфліктує делегування з інтересами AIFM або інвесторів AIF, мають включати принаймні:

- (a) якщо AIFM і делегат є членами однієї групи або мають будь-які інші договірні відносини, ступінь, із яким делегат управляє AIFM або може впливати на його діяльність;
- (b) якщо делегат і інвестор відповідного AIF є членами однієї групи або мають будь-які інші договірні відносини, ступінь, із яким інвестор управляє делегатом або може впливати на його діяльність;
- (c) ймовірність того, що делегат виносить фінансову вигоду або уникає фінансових втрат, за рахунок AIF або його інвесторів;
- (d) ймовірність того, що делегат зацікавлений у результаті послуг або діяльності, що виконується AIFM або AIF;
- (e) ймовірність того, що делегат має фінансовий або інший стимул, який більше сприяє інтересам іншого клієнта, ніж інтересам AIF або інвесторів AIF;
- (f) ймовірність того, що делегат отримує або буде отримувати від особи, яка не є AIFM, заохочення щодо діяльності з колективного управління портфелем, які надаються AIFM та AIF під його управлінням, у вигляді грошових коштів, товарів або послуг, окрім стандартної комісії або оплати за таку послугу.

2. Функція управління портфелем ризиків може вважатися функціонально і ієрархічно відокремленою від інших потенційно суперечливих завдань, лише якщо виконуються такі умови:

- (a) особи, які виконують завдання управління портфелем не беруть участь у виконанні потенційно суперечливих завдань, таких як контролюючі завдання;
- (b) особи, які виконують завдання управління ризиками, не беруть участь у виконанні потенційно суперечливих завдань, таких як операційні завдання;
- (c) особи, які виконують функції управління ризиками, не контролюються тими, хто відповідає за виконання операційних завдань;

(d) поділ забезпечується по всій ієрархічній структурі делегата до його керівного органу і переглядається керівним органом і, за наявності, наглядовою функцією делегата.

3. Потенційні конфлікти інтересів вважаються належним чином встановленими, керованими, контрольованими і повідомленими інвесторам AIF, лише якщо:

- (a) AIFM гарантує, що делегат вживає розумних заходів для виявлення, управління та контролю потенційних конфліктів інтересів, які можуть виникнути між ним і AIFM, AIF або інвесторами AIF. AIFM гарантує, що делегат залучає процедури, які відповідають тим, що вимагаються Статтями 31–34;
- (b) AIFM гарантує, що делегат розкриває потенційні конфлікти інтересів, а також процедури та заходи, які має бути прийнято ним для управління такими конфліктами інтересів AIFM, який розкриває їх AIF і інвесторам AIF відповідно до статті 36.

*Стаття 81***Згода і повідомлення про передоручення**

1. Передоручення вступає в силу, коли AIFM надає свою згоду на це в письмовій формі.

Загальна згода, що надається AIFM заздалегідь, не вважається згодою відповідно до пункту (a) статті 20(4) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Відповідно до пункту (b) статті 20(4) Директиви 2011/61/ЄС, повідомлення повинне містити відомості про делегата, назву компетентного органу, який уповноважує або реєструє субделегата, делегованих функцій, AIF, які підлягають передорученню, копію письмової згоди AIFM і прогнозовану дату вступу в силу передоручення.

*Стаття 82***Організація «поштова скринька» і AIFM, який не може більше вважатись управлінцем AIF**

1. AIFM вважається організацією «поштова скринька» і не може більше вважатись управлінцем AIF, принаймні в одній із таких ситуацій:

- (a) AIFM більше не має необхідного досвіду і ресурсів для ефективного контролю делегованих завдань та управління ризиками, пов'язаними з делегуванням;

(b) AIFM більше не має права приймати рішення з ключових галузей, які підпадають під відповідальність управлінців вищого рівня, або більше не має права виконувати керівні функції управління, зокрема, у зв'язку із здійсненням загальної інвестиційної політики та інвестиційних стратегій;

(c) AIFM втрачає свої договірні права на запит, перевірку, доступ або інструктаж його делегатів, або здійснення таких прав стає неможливим;

(d) AIFM делегує виконання функцій з управління інвестиціями таким чином, що він значно перевищує функції управління інвестиціями, які виконує сам AIFM. При оцінці ступеня делегування, компетентні органи оцінюють усю структуру делегування, враховуючи не лише активи під управлінням у межах делегації, але і такі якісні критерії:

(i) типи активів AIF або AIFM, який діє від імені інвестованого AIF, а також важливість делегованих активів під управлінням для профілю ризику і купу AIF;

(ii) важливість делегованих активів для досягнення інвестиційних цілей AIF;

(iii) географічне і галузеве поширення інвестицій AIF;

(iv) профіль ризику AIF;

(v) тип інвестиційних стратегій, які здійснюють AIF або AIFM, що діє від імені AIF;

(vi) типи делегованих завдань щодо тих, які зберігаються; і

(vii) характеристика делегатів і їх субделегатів, географічна сфера діяльності та їх корпоративна структура, в тому числі, чи покладене делегування на організацію, що належить до однієї корпоративної групи, як AIFM.

2. Комісія здійснює контроль у світлі ринкових тенденцій застосування цієї статті. Після двох років Комісія розглядає ситуацію, і, за необхідності, вживає відповідних заходів для точнішого визначення умов, за яких вважається, що AIFM делегував свої функції такою мірою, якою він перетворюється на «поштову скриньку» і не може більше вважатись управлінцем AIF.

3. ЕСМА може надавати керівні принципи для забезпечення послідовної оцінки структури делегування по всьому Союзу.

РОЗДІЛ IV

ДЕПОЗИТАРІЙ

ЧАСТИНА I

Деталі письмової угоди

(Стаття 21(2) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 83

Деталі угоди

1. Угода, за якою призначається депозитарій відповідно до статті 21(2) Директиви 2011/61/ЄС, укладається між депозитарієм, з одного боку, і AIFM і, залежно від обставин, або AIF, з іншого боку, і має включати, щонайменше, такі елементи:

(a) опис послуг, що надаються депозитарієм, і процедур, які має бути прийнято для кожного виду активів, у які AIF може інвестувати і які згодом передаються депозитарію;

(b) опис того, яким чином виконується зберігання і наглядова функція залежно від типів активів і географічних регіонів, у яких AIF планує інвестувати. Що стосується обов'язків зберігання, такий опис включає переліки і процедури за країнами для додання і, залежно від обставин, або видалення країни з такого переліку. Вони повинні відповідати інформації, що міститься у правилах, установчих документах і документах про пропозицію цінних паперів AIF, що стосуються активів, у які AIF може інвестувати;

(c) заява, що відповідальність депозитарію не залежить від будь-якого делегування його функцій зберігання, якщо він не звільнив себе від відповідальності відповідно до статті 21(13) або (14) Директиви 2011/61/ЄС;

(d) строк дії та умови зміни і розірвання угоди, включаючи ситуації, які можуть призвести до припинення дії угоди, і деталі щодо процедури припинення та, у відповідних випадках, порядок, за яким депозитарій надає всю відповідну інформацію своєму наступнику;

(e) зобов'язання про нерозголошення конфіденційної інформації, які застосовуються до сторін згідно з відповідними законами і правилами. Ці зобов'язання не впливають на здатність компетентних органів мати доступ до відповідних документів та відомостей;

(f) засоби і процедури, за допомогою яких депозитарій передає AIFM або AIF всю відповідну інформацію, необхідну для виконання своїх обов'язків, у тому числі про здійснення будь-яких прав, пов'язаних із активами, а також для того, щоб дозволити AIFM і AIF своєчасно і точно переглядати звітність рахунків AIF;

- (g) засоби і процедури, за допомогою яких AIFM або AIF передає всю необхідну інформацію або забезпечує депозитарію доступ до всієї інформації, необхідної для виконання його обов'язків, в тому числі процедур, які гарантують, що депозитарій буде отримувати інформацію від інших осіб, що призначаються AIF або AIFM;
- (h) інформацію про те, чи може депозитарій або третя сторона, якій делеговано функції зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, повторно використовувати доручені йому активи і, за наявності, умови, що стосуються будь-якого такого повторного використання;
- (i) процедури, яких необхідно дотримуватися при розгляді поправок до правил, установчих документів або документів про пропозицію цінних паперів AIF, із докладним описом ситуацій, у яких депозитарій повинен бути проінформований, або коли необхідна попередня згода депозитарію для введення поправки;
- (j) вся необхідна інформація, якою мають обмінюватись AIF, AIFM, третя сторона, яка діє від імені AIF або AIFM, з одного боку, і депозитарій, з іншого боку, стосовно продажу, підписки, викупу, видачі, скасування і зворотної купівлі часток або акцій AIF;
- (k) вся необхідна інформація, якою мають обмінюватись AIF, AIFM, третя сторона, яка діє від імені AIF або AIFM і депозитарій, стосовно виконання нагляду і контролю функцій депозитарію;
- (l) якщо сторони угоди передбачають призначення третіх осіб для виконання частини своїх обов'язків, зобов'язання регулярно надавати детальну інформацію про будь-яку призначену третю сторону і, на запит, інформацію про критерії, які використовуються для визначення третьої сторони, а також етапи, передбачені для контролю за діяльністю, що здійснюється обраною третьою стороною;
- (m) інформація про завдання і обов'язки сторін угоди щодо зобов'язань із запобігання відмиванню грошей і фінансуванню тероризму;
- (n) інформація про всі грошові рахунки, відкриті на ім'я AIF або AIFM, який діє від імені AIF, і процедури, що забезпечують поінформованість депозитарію
- про відкриття будь-якого нового рахунку на ім'я AIF або AIFM, який діє від імені AIF;
- (o) подробиці стосовно процедури ескалації депозитарію, включаючи визначення осіб, які повинні зв'язатися з AIF і, залежно від обставин, або AIFM від імені депозитарію, коли він запускає таку процедуру;
- (p) зобов'язання депозитарію повідомити AIFM, коли йому стає відомо, що поділ активів припинено, або його недостатньо для забезпечення захисту від банкрутства третьої особи, якій делеговано функцію безпечного зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС у конкретній юрисдикції;
- (q) процедури, що забезпечують можливість депозитарію, щодо його обов'язків, вивчати діяльність AIFM і, залежно від обставин, або AIF, і оцінювати якість інформації, що передається шляхом отримання доступу до звітності AIF і, залежно від обставин, або AIFM, або шляхом відвідування на місці;
- (r) процедури, що забезпечують можливість AIFM і, залежно від обставин, або AIF аналізувати ефективність депозитарію щодо його договірних зобов'язань.
2. Деталі заходів і процедур, викладених у пунктах (a) – (r), описано в угоді про призначення депозитарію або будь-якій подальшій поправці до угоди.
3. Угода про призначення депозитарію або подальші поправки до угоди, зазначені в пункті 2, здійснюються в письмовій формі.
4. Сторони можуть домовитися передавати всю або частину інформації, яка проходить між ними, в електронному вигляді за умови, що забезпечується належний запис такої інформації.
5. Якщо інше не передбачено національним законодавством, не повинно бути жодного зобов'язання укладати спеціальну письмову угоду для кожного AIF; AIFM і депозитарію надається можливість укладення рамкової угоди з перерахуванням AIF під управлінням цього AIFM, до яких застосовується угода.
6. Національне законодавство, яке застосовується до угоди про призначення депозитарію і будь-якої наступної угоди, має бути визначено.

ЧАСТИНА 2**Загальні критерії оцінки пруденційного регулювання і нагляду, які можна застосовувати до депозитаріїв у третіх країнах**

(Стаття 21(6)(b) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 84**Критерії оцінки пруденційного регулювання і нагляду, які можна застосовувати до депозитаріїв в третій країні**

Для цілей пункту (b) статті 21(6) Директиви 2011/61/ЄС, ефективність пруденційного регулювання і нагляду, що застосовується до депозитарію в третій країні, якщо вони мають той же ефект, що передбачений законодавством Союзу і його ефективним застосуванням, має оцінюватися за такими критеріями:

- (a) депозитарій підлягає авторизації і постійному контролю з боку державних компетентних органів з достатніми ресурсами для виконання своїх завдань;
- (b) законодавство третьої країни є основою критеріїв авторизації депозитарію, які мають той же ефект, що і передбачені для доступу до діяльності кредитних установ або інвестиційних фірм у Союзі;
- (c) вимоги до капіталу, що накладаються на депозитарія в третій країні, мають той же ефект, як і ті, що застосовуються в Союзі, залежно від того, чи має депозитарій такий самий характер, як кредитна установа або інвестиційна фірма Союзу;
- (d) робочі умови, застосовні до депозитаріїв у третій країні, мають такий самий ефект, як і передбачені для кредитних установ та інвестиційних фірм у Союзі залежно від характеру депозитарію;
- (e) вимоги, що стосуються виконання конкретних обов'язків у якості депозитарію AIF, встановлені законодавством третьої країни, мають той самий ефект, як передбачені статтею 21 (7) – (15) Директиви 2011/61/ЄС та заходами її здійснення і відповідним національним законодавством;
- (f) законодавство третьої країни передбачає застосування значних попереджувальних примусових заходів у разі порушення депозитарієм вимог і умов, зазначених у пунктах (a) – (e).

ЧАСТИНА 3**Функції депозитарію, обов'язки належної обачності і зобов'язання поділу**

(статті 21(7)-(9) та 21(11)(c) та (d)(iii) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 85**Контроль грошових коштів – загальні вимоги**

1. Якщо у організації підтримується або відкритий грошовий рахунок, вказаний у статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС від

імені AIF, від імені AIFM, який діє від імені AIF, або від імені депозитарію, який діє від імені AIF, AIFM забезпечує депозитарію, після початку виконання його обов'язків, постійне отримання відповідної інформації, необхідної для виконання його зобов'язань.

2. Для отримання доступу до всієї інформації про грошові рахунки AIF і чіткого уявлення про всі грошові потоки AIF, депозитарій повинен, принаймні:

- (a) після його призначення, бути поінформованим про всі існуючі грошові рахунки, відкриті від імені AIF, або від імені AIFM, який діє від імені AIF;
- (b) бути поінформованим про відкриття будь-якого нового грошового рахунку AIF або AIFM, що діє від імені AIF;
- (c) отримувати всю інформацію, пов'язану з грошовими рахунками, відкритими на ім'я третьої сторони, безпосередньо від таких третіх осіб.

Стаття 86**Контроль грошових потоків AIF**

Депозитарій забезпечує ефективний та належний контроль за грошовими потоками AIF і, зокрема, він повинен принаймні:

- (a) забезпечити, щоб усі грошові кошти AIF було перенесено на рахунки, відкриті в установах, зазначених у пунктах (a), (b) і (c) статті 18(1) Директиви 2006/73/ЄС на відповідних ринках, де грошові рахунки є необхідними для виконання операцій AIF, і які є предметом пруденційного регулювання і нагляду, що має той самий ефект, що і законодавство Союзу, який виконується ефективно та відповідно до принципів, викладених у статті 16 Директиви 2006/73/ЄС;
- (b) здійснювати ефективні і належні процедури для узгодження всіх рухів грошових потоків і виконувати вивірки щоденно або, у разі нечастих грошових рухів, при появі таких рухів грошових потоків;
- (c) впроваджувати відповідні процедури визначення в кінці робочого дня значних грошових потоків і, зокрема, тих, які можуть бути несумісні з операціями AIF;
- (d) проводити періодичні перевірки доцільності таких процедур, у тому числі шляхом повного огляду процесу звірки, принаймні один раз на рік, і гарантуючи, що грошові рахунки, відкриті на ім'я AIF, на ім'я AIFM, який діє від імені AIF, або на ім'я депозитарію, який діє від імені AIF, включено в процес звірки;

(е) постійно контролювати підсумки звірок і заходів, вжитих у результаті будь-яких невідповідностей, виявлених у процесі звірки, і своєчасно повідомляти AIFM, якщо невідповідність не було усунуто, а також компетентні органи, якщо ситуацію не може бути з'ясовано і, залежно від обставин, або виправлено;

(ф) перевірити відповідність власних записів позицій за грошовими коштами із записами AIFM. AIFM забезпечує відправлення всіх вказівок та інформації, пов'язаної з грошовим рахунком, відкритим із третьою стороною, депозитарію таким чином, щоб депозитарій міг виконувати свою власну процедуру звірки.

Стаття 87

Обов'язки стосовно підписки

AIFM гарантує, що депозитарій отримує інформацію про платежі, зроблені від імені інвесторів, при підписці на частки або акції з AIF на кінець кожного робочого дня, якщо AIFM, AIF або особа, яка діє від його імені, є, наприклад, трансфер-агентом, який отримує такі платежі або заявки від інвестора. AIFM гарантує, що депозитарій отримує всю іншу відповідну інформацію, необхідну для забезпечення відповідності платежів, які згодом вносяться на грошові рахунки, відкриті на ім'я AIF або на ім'я AIFM, який діє від імені AIF, або на ім'я депозитарію положенням статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 88

Фінансові інструменти, які підлягають відповідальному зберіганню

1. Фінансові інструменти, що належать AIF або AIFM, який діє від імені AIF, які не може бути фізично доставлено депозитарію, повинні бути включені в сферу дії обов'язків зберігання депозитарію, якщо виконуються всі такі вимоги:

(а) вони є оборотними цінними паперами, включаючи похідні, як зазначено в останньому абзаці статті 51(3) Директиви 2009/65/ЄС та статті 10 Директиви Комісії 2007/16/ЄС ⁽¹⁾, інструментами грошового ринку або частками підприємств колективного інвестування;

(б) вони можуть реєструватися або прямо чи опосередковано зберігатися на рахунку на ім'я депозитарію.

2. Фінансові інструменти, які, відповідно до чинного національного законодавства, лише безпосередньо зареєстровані від імені AIF самим емітентом або його агентом, таким як реєстратор або трансфер-агент, не можуть зберігатися.

⁽¹⁾ OJ L 79, 20.03.2007, стор. 11.

3. Фінансові інструменти, що належать AIF або AIFM, який діє від імені AIF, які може бути фізично доставлено депозитарію, повинні завжди включатися в сферу дії обов'язків зберігання депозитарію.

Стаття 89

Обов'язки щодо зберігання активів

1. З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (а) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС щодо фінансових інструментів, які будуть зберігатися, депозитарій забезпечує, принаймні, таке:

(а) фінансові інструменти належним чином зареєстровано відповідно до статті 21(8)(а)(іі) Директиви 2011/61/ЄС;

(б) записи і окремі рахунки ведуться таким чином, який забезпечує їх точність, і, зокрема, записи відповідності фінансовим інструментам та грошовим коштам AIF;

(с) вивірки проводяться на регулярній основі між внутрішніми рахунками і записами депозитарію і будь-якої третьої особи, якій делеговано функцію зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС;

(д) належний нагляд здійснюється стосовно фінансових інструментів, які зберігаються, з метою забезпечення високого рівня захисту інвесторів;

(е) всі відповідні ризики зберігання по ланцюгу зберігання проходять оцінку і контроль, а AIFM інформується про будь-який встановлений істотний ризик;

(ф) вводяться належні організаційні механізми, які мінімізують ризик втрати або зменшення фінансових інструментів або прав у зв'язку з цими фінансовими інструментами в результаті шахрайства, неналежного адміністрування, неправильної реєстрації або недбалості;

(г) право власності на AIF або право власності AIFM, який діє від імені AIF, на активи перевіряється.

2. У разі, якщо депозитарій делегував свої функції зберігання третій особі відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, він повинен виконувати вимоги підпунктів (б) – (е) пункту 1 цієї статті. Він також повинен гарантувати, що третя сторона відповідає вимогам підпунктів (б) – (г) пункту 1 цієї статті, і зобов'язанням розподілу, викладеним у статті 99.

3. Обов'язки депозитарію із зберігання, вказані в пунктах 1 і 2, застосовуються для огляду базових активів, що належать фінансовій і, залежно від обставин, правовій структурі, що прямо або опосередковано контролюється AIF або AIFM, який діє від імені AIF.

Вимога, вказана в першому абзаці, не застосовується до засобів фондів або структур «Мастер-Фідер», де основні фонди мають депозитарій, який зберігає активи цих фондів.

Стаття 90

Обов'язки зберігання щодо перевірки власності і обліку

1. AIFM надає депозитарію, після початку виконання його обов'язків і на постійній основі, всю відповідну інформацію, яка вимагається депозитарієм для виконання своїх зобов'язань відповідно до пункту (b) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, а також забезпечує депозитарію всю необхідну інформацію від третіх осіб.

2. З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (b) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій, принаймні:

(a) має своєчасний доступ до всієї відповідної інформації, необхідної для виконання своїх обов'язків із перевірки власності і обліку, включаючи відповідну інформацію, яку буде надано депозитарію третіми особами;

(b) володіє достатньою і достовірною інформацією для здійснення права власності AIF або права власності AIFM, який діє від імені AIF, на активи;

(c) веде облік активів, на які, за його переконанням, AIF або AIFM, який діє від імені AIF, має право власності. Для виконання цього зобов'язання, депозитарій має:

(i) вносити до своїх записів, від імені AIF, активи, в тому числі їх відповідну умовну вартість, на які, за його переконанням, AIF або AIFM, який діє від імені AIF, має право власності;

(ii) бути в змозі в будь-який час виконати всебічну і актуальну інвентаризацію активів AIF, у тому числі їх відповідної умовної вартості.

Для цілей підпункту (c)(ii) пункту 2, депозитарій гарантує, що процедури виконуються так, щоб зареєстровані активи не могло бути передоручено, передано, замінено або доставлено без депозитарію або його делегата, який отримав інформацію про такі операції, і депозитарій повинен мати своєчасний доступ

до документального підтвердження кожної операції і позиції від відповідної третьої сторони. AIFM гарантує, що відповідна третя сторона своєчасно принаймні один раз на рік надає депозитарію свідоцтва або інші документальні свідчення про кожному продажі або купівлі активів або корпоративній дії, що призводить до випуску фінансових інструментів.

3. В будь-якому разі, депозитарій гарантує, що AIFM має і реалізує відповідні процедури перевірки того, що активи, придбані AIF під його управлінням, відповідним чином зареєстровано на ім'я AIF або на ім'я AIFM, який діє від імені AIF, і перевірки узгодженості між позиціями в записях AIFM і активами, на які, за його переконанням, AIF або AIFM, що діє від імені AIF, має право власності. AIFM забезпечує відправлення всіх вказівок та інформації, пов'язаної з активами AIF, депозитарію таким чином, щоб депозитарій міг виконувати свою власну процедуру перевірки або звірки.

4. Депозитарій встановлює і запроваджує процедуру врегулювання ситуацій виявлення відхилень, у тому числі повідомлення AIFM і компетентних органів, якщо ситуацію не може бути з'ясовано і, залежно від обставин, або виправлено.

5. Обов'язки депозитарію із зберігання, вказані в пунктах 1–4, застосовуються для огляду базових активів, що належать фінансовій і, залежно від обставин, правовій структурі, встановленій AIF або AIFM, який діє від імені AIF, з метою інвестування в базові активи, що прямо або опосередковано контролюються AIF або AIFM, який діє від імені AIF.

Вимога, вказана в першому абзаці, не застосовується до засобів фондів або структур «Мастер-Фідер», де основні фонди мають депозитарій, який забезпечує перевірку права власності та функції ведення обліку для активів цього фонду.

Стаття 91

Зобов'язання звітності для прайм-брокерів

1. При призначенні прайм-брокера, AIFM гарантує, що з моменту такого призначення укладається угода, відповідно до якої прайм-брокеру необхідно надати доступ за допомогою довговічних засобів передачі інформації депозитарію, зокрема, до заяви, яка містить таку інформацію:

(a) значення пунктів, вказаних у пункті 3 на кінець кожного робочого дня;

(b) відомості про будь-які інші питання, необхідні для забезпечення депозитарію AIF останньої актуальної і точної інформації про вартість активів, зберігання яких було делеговано відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Заява відповідно до пункту 1 повинна бути доступною депозитарію AIF не пізніше кінця наступного робочого дня, до якого вона належить.

3. Елементи, зазначені в підпункті (а) пункту 1, включають:

(а) загальну вартість активів, утримуваних прайм-брокером AIF, якщо функції безпечного зберігання делеговано відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС. Вартість кожного з таких пунктів:

- (i) кредити готівкою, надані AIF, і нараховані відсотки;
- (ii) цінні папери, повторно доставлені AIF за відкритими короткими позиціями, укладені від імені AIF;
- (iii) поточний розрахунок сум, що підлягають сплаті AIF за будь-якими ф'ючерсними угодами;
- (iv) грошові надходження від коротких продажів, утримувані прайм-брокером щодо коротких позицій, укладених від імені AIF;
- (v) грошові маржі, утримувані прайм-брокером за відкритими ф'ючерсними угодами, укладеними від імені AIF. Це зобов'язання додається до зобов'язань за Статтями 87 і 88;
- (vi) переоцінка позицій із закриття будь-якої операції з позабіржовими похідними інструментами, введена від імені AIF;
- (vii) загальні забезпечені зобов'язання AIF для прайм-брокера; і

(viii) всі інші активи, що належать AIF;

(b) вартість інших активів, зазначених у пункті (b) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, в якості забезпечення прем'єр-брокера щодо забезпечених угод, укладених у межах угоди прайм-брокера;

(c) вартість активів, якщо прайм-брокер здійснював право користування активами AIF;

(d) перелік усіх установ, у яких прайм-брокер тримає або може тримати готівкові кошти AIF на рахунку, відкритому на ім'я AIF або на ім'я AIFM, який діє від імені AIF, відповідно до статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 92

Наглядові обов'язки – загальні вимоги

1. При його призначенні, депозитарій проводить оцінку ризиків, пов'язаних із характером, масштабами і складністю стратегії AIF і організації AIFM з метою розробки процедур нагляду, які є придатними для AIF, і активів, у які він інвестує, і які потім реалізуються і застосовуються. Такі процедури повинні регулярно оновлюватися.

2. При виконанні своїх наглядових обов'язків відповідно до статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій здійснює *ex-post* контроль і перевірку процесів і процедур, які знаходяться під відповідальністю AIFM, AIF або призначеної третьої сторони. За будь-яких обставин, депозитарій забезпечує наявність відповідної процедури перевірки і звірки, яка реалізується, застосовується і регулярно переглядається. AIFM забезпечує відправлення всіх вказівок, пов'язаних із активами AIF, депозитарію таким чином, щоб депозитарій міг виконувати свою власну процедуру перевірки або звірки.

3. Депозитарій встановлює чітку і всебічну процедуру врегулювання ситуацій, коли при виконанні наглядових обов'язків виявляються потенційні порушення, відомості про які повинні надаватися компетентним органам AIFM за запитом.

4. AIFM надає депозитарію, після початку виконання його обов'язків і на постійній основі, всю відповідну інформацію, яка вимагається депозитарієм для виконання своїх зобов'язань відповідно до статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, включаючи всю необхідну для депозитарію інформацію від третіх осіб. AIFM, зокрема, гарантує, що депозитарій може мати доступ до записів і здійснювати відвідування приміщень AIFM і будь-якого постачальника послуг, призначеного AIF або AIFM, як, наприклад, адміністратори або зовнішні оцінювачі і, залежно від обставин, або до розгляду звітів і заяв зовнішніх довідок, засвідчених кваліфікованими незалежними аудиторами або іншими експертами з метою забезпечення належності та відповідності процедур на місці.

Стаття 93

Обов'язки щодо підписки і викупу

З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (а) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій повинен виконувати такі вимоги:

(1) Депозитарій гарантує, що AIF, AIFM або призначена особа встановили, впровадили та підтримують відповідну і послідовну процедуру:

- (i) звірки вимог підписки з надходженнями від підписки і кількості часток або акцій, випущених за надходженнями від підписки, отриманими AIF;

- (ii) звірки заявок викупу з виплаченими відшкодуваннями і кількості часток або акцій, анульованих за відшкодуваннями, виплаченими AIF;
- (iii) регулярно перевіряти доцільність процедури звірки.

Для цілей пунктів (i), (ii) і (iii), депозитарій, зокрема, проводить регулярні перевірки звірок загальної кількості часток або акцій на рахунках AIF і загальної кількості розміщених акцій або часток, які з'являються в реєстрі AIF.

- (2) Депозитарій забезпечує і регулярно перевіряє відповідність процедур, що стосуються продажу, випуску, викупу, погашення і анулювання акцій чи часток AIF, чинному національному законодавству і правилам або установчим документам AIF, і гарантує ефективне виконання таких процедур.
- (3) Періодичність перевірок депозитарію має бути узгоджено з періодичністю підписки і викупу.

Стаття 94

Обов'язки щодо оцінки акцій/часток

- 1. З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (b) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій має:
 - (a) на постійній основі перевіряти встановлення і застосування належних і послідовних процедур оцінки активів AIF відповідно до статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та заходів її здійснення, а також правил та установчих документів AIF; і
 - (b) забезпечувати ефективне виконання і періодичний перегляд правил і процедур оцінки.
- 2. Процедури депозитарію здійснюються з періодичністю, що відповідає періодичності політики оцінки AIF, як це визначено в статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та заходів її здійснення.
- 3. Якщо депозитарій вважає, що розрахунок вартості акцій або часток AIF не виконано відповідно до чинного законодавства, правил AIF або статті 19 Директиви 2011/61/ЄС, він повідомляє про це AIFM і, залежно від обставин, або AIF, і вживає своєчасних заходів в інтересах інвесторів AIF.
- 4. Якщо призначається зовнішній оцінювач, депозитарій повинен перевірити, що призначення зовнішнього оцінювача відповідає статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та заходів її здійснення.

Стаття 95

Обов'язки, що стосуються здійснення розпоряджень AIFM

З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (c) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій має, принаймні:

- (a) встановити і впровадити відповідні процедури перевірки того, що AIF і AIFM дотримуються чинного законодавства і норм, а також правил і установчих документів AIF. Зокрема, депозитарій здійснює контроль за дотриманням AIF інвестиційних обмежень і лімітів левериджу, встановлених у документах про пропозицію цінних паперів AIF. Ці процедури повинні відповідати характеру, масштабам і складності AIF;
- (b) встановлювати і впроваджувати процедуру врегулювання, якщо AIF порушив одне з обмежень або лімітів, зазначених у пункті (a).

Стаття 96

Обов'язки щодо своєчасного врегулювання угод

- 1. З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (d) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій встановлює процедуру виявлення будь-якої ситуації, при якій розгляд операцій за участю активів AIF або AIFM, який діє від імені AIF, не повідомляється AIF у звичайні строки, а також повідомляє про це AIFM і, якщо ситуацію не виправлено, за можливості, вимагає відшкодування фінансових інструментів від контрагента.
- 2. Якщо операції не проводяться на регульованому ринку, проводиться оцінка звичайних строків з урахуванням умов угод (договорів позабіржових похідних інструментів або інвестицій в об'єкти нерухомості або приватних компаній).

Стаття 97

Обов'язки, пов'язані з розподілом доходів AIF

- 1. З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (e) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій зобов'язаний:
 - (a) гарантувати, що розрахунок чистого прибутку після заявляння AIFM застосовується відповідно до правил, установчих документів AIF та чинного національного законодавства;
 - (b) забезпечити прийняття відповідних заходів, якщо аудитори AIF мають резерви, відображені в річній бухгалтерській звітності. AIF або AIFM, який діє від імені AIF, надає депозитарію всю інформацію про резерви, відображені у фінансовій звітності; і

(с) перевіряє повноту і точність виплати дивідендів, коли вони оголошуються AIFM, і, у відповідних випадках, нарахованих відсотків.

2. Якщо депозитарій вважає, що розрахунок доходу не виконано відповідно до чинного законодавства, правил, установчих документів AIF, він повідомляє про це AIFM і, залежно від обставин, або AIF, і вживає своєчасних коригувальних заходів в інтересах інвесторів AIF.

Стаття 98

Належна обачність

1. З метою виконання зобов'язань, зазначених у пункті (с) статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій встановлює і застосовує відповідну задокументовану методику належної експертизи для вибору і постійного контролю делегата. Ця процедура регулярно переглядається, не рідше одного разу на рік, і надається за запитом компетентних органів.

2. При виборі і призначенні третьої особи, якій делегується функція зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій повинен діяти із належною компетентністю, увагою та обачністю для гарантії достатнього рівня захисту зберігання фінансових інструментів третьою стороною. Він зобов'язаний, принаймні:

(а) оцінювати нормативно-правову базу, в тому числі ризики держави, ризик зберігання та приведення у виконання угод третьої сторони. Така оцінка повинна, зокрема, дозволяти депозитарію визначати потенційну неспроможність третьої сторони стосовно активів і прав AIF. Якщо депозитарію стає відомо про те, що розподіл активів не є достатнім для забезпечення захисту від банкрутства через законодавство країни, в якій знаходиться третя сторона, він повинен негайно повідомити про це AIFM;

(б) оцінювати доцільність практики, процедур і засобів внутрішнього контролю для забезпечення відповідності фінансових інструментів AIF або AIFM, який діє від імені AIF, високому рівню обачності та захисту;

(с) оцінювати відповідність фінансової стійкості і репутації третьої сторони делегованим завданням. Така оцінка базується на інформації, наданій потенційною третьою особою, а також інших даних і інформації, за наявності;

(д) гарантувати, що третя сторона має операційні і технічні можливості для виконання делегованих завдань із задовільним ступенем захисту і безпеки.

3. Депозитарій діє із належною компетентністю, увагою та обачністю при проведенні періодичного огляду та постійного контролю для гарантії того,

що третя сторона продовжує відповідати критеріям, передбаченим у пункті 1 цієї статті, і умовам, викладеним у пункті (d) статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС. Для цього депозитарій зобов'язаний, принаймні:

(а) контролювати роботу третьої сторони і її відповідність стандартам депозитарію;

(б) гарантувати, що третя сторона має високий рівень компетентності, уваги та обачності при виконанні завдань зберігання і, зокрема, що вона ефективно розділяє фінансові інструменти відповідно до вимог статті 99;

(с) переглядати ризики зберігання, пов'язані з рішенням довірити активи третій стороні, і своєчасно повідомляти AIF або AIFM про будь-які зміни цих ризиків. Така оцінка базується на інформації, наданій третьою стороною, а також інших даних і інформації, за наявності; Під час ринкових криз або при виявленні ризику, частоту та обсяг огляду має бути збільшено. Якщо депозитарію стає відомо про те, що розподіл активів вже не є достатнім для забезпечення захисту від банкрутства через законодавство країни, в якій знаходиться третя сторона, він повинен негайно повідомити про це AIFM.

4. У випадках, коли третя сторона надалі делегує будь-які з делегованих їй функцій, умови і критерії, викладені у пункті 1, 2 і 3, застосовуються *mutatis mutandis*.

5. Депозитарій здійснює контроль за дотриманням статті 21(4) Директиви 2011/61/ЄС.

6. Депозитарій розробляє аварійні плани дій для кожного ринку, в якому він призначає третю особу відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС для виконання обов'язків зберігання. Такий аварійний план включає визначення альтернативного постачальника, за наявності.

7. Депозитарій вживає заходів, включаючи припинення дії угоди, в найкращих інтересах AIF і її інвесторів, якщо делегат більше не відповідає вимогам.

Стаття 99

Зобов'язання розподілу

1. Якщо функції зберігання повністю або частково делегуються третій стороні, депозитарій повинен гарантувати, що третя сторона, якій делеговано функцію зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, діє відповідно до зобов'язання розподілу, вказаного в пункті (iii) статті 21(11)(d) Директиви 2011/61/ЄС, підтвердивши, що третя сторона:

(а) зберігає записи та звіти, необхідні для того, щоб у будь-який час і без затримок відрізнити активи AIF клієнтів депозитарію від власних активів, активів інших клієнтів, власних активів депозитарію і активів, призначених для клієнтів депозитарію, які не є AIF;

(b) веде облік і звітність таким чином, який забезпечує їх точність, і, зокрема, їх відповідність активам, що зберігаються для клієнтів депозитарію;

(c) на регулярній основі проводить вивірки між внутрішніми звітами і записами, та звітами і записами третьої сторони, якій делеговано функцію зберігання відповідно до третього абзацу статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС;

(d) вводить належні організаційні механізми, які мінімізують ризик втрати або зменшення фінансових інструментів або прав у зв'язку з цими фінансовими інструментами в результаті неналежного використання фінансових інструментів, шахрайства, неналежного адміністрування, неправильної реєстрації або недбалості;

(e) Якщо третя сторона є організацією, вказаною в пунктах (а), (b) і (c) статті 18(1) Директиви 2006/73/ЄС, яка підлягає ефективному пруденційному регулюванню і нагляду з таким самим ефектом, як і закон Союзу, і ефективно дотримується, депозитарій вживає необхідних заходів для забезпечення того, щоб грошові кошти AIF, що зберігаються на рахунку або рахунках, відповідали статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Якщо депозитарій делегував свої функції зберігання третій особі відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, контроль за дотриманням третьою стороною своїх зобов'язань розподілу повинен гарантувати, що фінансові інструменти, які належать його клієнтам, захищені від будь-якої неспроможності такої третьої сторони. Якщо, відповідно до чинного законодавства, в тому числі, зокрема, закону стосовно майна або неспроможності, вимоги, викладені в пункті 1, не є достатніми для досягнення цієї мети, депозитарій проводить оцінку додаткових заходів, яких необхідно вжити для мінімізації ризику втрати і підтримки належного рівня захисту.

3. Пункти 1 і 2 застосовуються *mutatis mutandis*, якщо третя сторона, якій делегуються функції зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, вирішила делегувати всі або частину функцій зберігання іншій третій стороні згідно із третім абзацом статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС.

ЧАСТИНА 4

Втрата фінансових інструментів, звільнення від відповідальності і об'єктивні причини

(Стаття 21(12) і (13) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 100

Втрата фінансового інструменту під зберіганням

1. Втрата фінансового інструменту під зберіганням за змістом статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС вважається такою, що сталася, якщо, щодо фінансового інструменту, який зберігається депозитарієм або третьою стороною, якій було делеговано зберігання фінансових інструментів, при виконанні будь-якої з таких умов:

(a) заявлене право власності AIF виявляється недійсним, оскільки воно переставало існувати або не існувало взагалі;

(b) AIF остаточно позбавлений права власності на фінансовий інструмент;

(c) AIF остаточно не може прямо або опосередковано розпоряджатися фінансовим інструментом.

2. Встановлення AIFM втрати фінансового інструменту підлягає процесу документації, доступної компетентним органам. Після встановлення втрати, про це слід негайно повідомити інвесторів за допомогою довговічних засобів передачі інформації.

3. Фінансовий інструмент під зберіганням не вважається втраченим у розумінні статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС, якщо AIF остаточно позбавляється права власності на певний інструмент, але цей інструмент було замінено або конвертовано в інший фінансовий інструмент або інструменти.

4. У разі неплатоспроможності третьої особи, якій було делеговано зберігання фінансових інструментів, втрату фінансового інструменту під зберіганням має бути встановлено AIFM одразу після остаточного встановлення однієї з умов, перелічених у пункті 1.

Має бути із впевненістю встановлено виконання будь-якої з умов, викладених у пункті 1, не пізніше завершення розгляду справ про неспроможність. AIFM і депозитарій уважно контролюють справи про неспроможність для визначення остаточної втрати всіх або деяких фінансових інструментів, довірених третій стороні, якій делеговано зберігання фінансових інструментів.

5. Втрата фінансового інструменту під зберіганням встановлюється незалежно від того, чи були умови, перелічені в пункті 1, результатом шахрайства, недбалості або іншої умисної або ненавмисної діяльності.

*Стаття 101***Звільнення від відповідальності за статтею 21(12)****Директиви 2011/61/ЄС**

1. Відповідальність депозитарію відповідно до другого абзацу статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС не набирає чинності за умови, що депозитарій може довести виконання всіх таких умов:

- (a) подія, яка призвела до втрати, не є результатом будь-якої дії або бездіяльності депозитарію або третьої особи, якій делеговано зберігання фінансових інструментів відповідно до пункту (a) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС;
- (b) депозитарій не міг запобігти виникненню події, яка призвела до втрати, незважаючи на вжиття всіх заходів обережності, притаманних сумлінному депозитарію, як це відображено в загальній галузевій практиці;
- (c) незважаючи на сувору і всебічну належну обачність, депозитарій не зміг запобігти втраті.

Ця умова може вважатися виконаною, якщо депозитарій забезпечує, що депозитарій і третя сторона, якій делеговано зберігання фінансових інструментів відповідно до пункту (a) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, виконали всі зазначені нижче дії:

- (i) встановили, впровадили, застосували і підтримують структури і процедури, а також провели експертизу страхування, які є належними і відповідними характеру і складності активів AIF, для своєчасного виявлення і постійного контролю зовнішніх подій, які можуть призвести до втрати фінансового інструменту під зберіганням;
- (ii) постійно проводили оцінку того, чи представляє будь-яка із подій, визначених у пункті (i) значний ризик втрати фінансового інструменту під зберіганням;
- (iii) повідомили AIFM про виявлені істотні ризики і вжили відповідних заходів, за наявності, для запобігання або зменшення втрати фінансових інструментів під зберіганням, якщо було виявлено фактичні або потенційні зовнішні події, які, ймовірно, становлять значний ризик втрати фінансового інструменту під зберіганням.

2. Вимоги, зазначені в підпунктах (a) і (b) пункту 1, можуть вважатися виконаними у таких випадках:

- (a) природні явища, що знаходяться поза людським контролем або впливом;
- (b) прийняття будь-якого закону, декрету, регламенту, рішення або розпорядження будь-якого уряду або державного органу, в тому числі будь-якого суду або трибуналу, який впливає на фінансові інструменти під зберіганням;
- (c) війна, масові заворушення або інші значні потрясіння.

3. Вимоги, зазначені в підпунктах (a) і (b) пункту 1, не вважаються виконаними в таких випадках, як помилка обліку, операційний збій, шахрайство, незастосування вимог до розподілу на рівні депозитарію або третьої сторони, якій делеговано зберігання фінансових інструментів відповідно до пункту (a) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС.

4. Ця стаття застосовується *mutatis mutandis* до делегата, якщо депозитарій за договором передав свою відповідальність згідно зі статтею 21(13) і (14) Директиви 2011/61/ЄС.

*Стаття 102***Об'єктивні причини звільнення депозитарію від відповідальності**

1. Об'єктивні причини виконання звільнення відповідно до статті 21(13) Директиви 2011/61/ЄС:

- (a) обмежуються точними і конкретними обставинами, які характеризують цю діяльність;
- (b) відповідають політиці і рішенням депозитарію.

2. Об'єктивні причини встановлюються щоразу, коли депозитарій має намір звільнитися від відповідальності.

3. Депозитарій вважається таким, що має об'єктивні причини звільнення від відповідальності відповідно до статті 21(13) Директиви 2011/61/ЄС, якщо депозитарій може довести, що у нього не було іншого вибору, окрім як делегувати свої обов'язки зберігання третій стороні. Зокрема, це випадок, коли:

- (a) законодавство третьої країни вимагає зберігання певних фінансових інструментів місцевим підприємством, і існують місцеві підприємства, які задовольняють критерії делегування, викладені в статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС; або
- (b) AIFM наполягає на збереженні інвестицій у тій чи іншій юрисдикції, незважаючи на попередження з боку депозитарію про підвищений ризик.

РОЗДІЛ V

**ВИМОГИ ПРОЗОРОСТІ, ЛЕВЕРИДЖ, ПРАВИЛА
СТОСОВНО ТРЕТІХ КРАЇН І ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ
ПРО МОЖЛИВІ НАСЛІДКИ ДІЯЛЬНОСТІ AIFM**

ЧАСТИНА I

**Річний звіт, розкриття інформації інвесторам і звітність у
компетентні органи**

(Стаття 22(2)(а) – (е) і статті 23(4) та 24(1)
Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 103

Загальні принципи річної звітності

Всю інформацію, що міститься в річному звіті, у тому числі дані, зазначені у цьому розділі, має бути представлено таким чином, який забезпечує істотну доречність, достовірність, порівнянність і чіткість інформації. Річна звітність містить інформацію, необхідну інвесторам щодо конкретних структур AIF.

Стаття 104

**Зміст і формат балансу або звітності про активи і
зобов'язання і звіт про прибутки і збитки**

1. Баланс або звітність про активи і пасиви містить, принаймні, такі елементи і основні позиції відповідно до пункту (а) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС:

(а) «активи», що складаються з ресурсів, під контролем AIF у результаті минулих подій, і від яких очікуються надходження майбутніх економічних вигод до AIF. Активи поділяються за такими позиціями:

(i) «інвестиції», в тому числі, окрім іншого, боргові і пайові цінні папери, нерухомість і майно, а також похідні інструменти;

(ii) «грошові кошти та їх еквіваленти», в тому числі, окрім іншого, готівка в касі, безстрокові депозити і короткострокові фінансові інвестиції з відкладеним оподаткуванням;

(iii) «дебіторська заборгованість», в тому числі, окрім іншого, дебіторська заборгованість щодо дивідендів і відсотків, продані інвестиції, суми до сплати від брокерів і «попередні платежі», в тому числі, окрім іншого, суми, виплачені авансом щодо витрат AIF;

(b) «зобов'язання», що включають поточні зобов'язання AIF, які випливають із минулих подій, врегулювання яких, ймовірно, призведе до відтоку ресурсів з AIF, які втілюють у собі економічні вигоди. Зобов'язання поділяються за такими позиціями:

(i) «кредиторська заборгованість», у тому числі, окрім іншого, суми, що підлягають сплаті у зв'язку з придбанням інвестицій або викупом часток або акцій AIF і суми до сплати брокерам і «нараховані витрати», в тому числі, окрім іншого, комісії за управління, консультаційні збори, заохочувальні премії, відсотки та інші витрати, понесені в ході діяльності AIF;

(ii) «запозичення», в тому числі, окрім іншого, суми, що сплачуються банкам та іншим контрагентам;

(iii) «інші зобов'язання», в тому числі, окрім іншого, суми до сплати контрагентам для забезпечення повернення цінних паперів у позиції, доходів і дивідендів майбутніх періодів і розподілу заборгованості;

(c) «чисті активи», що представляють залишкову частку в активах AIF після вирахування всіх його зобов'язань.

2. Звіт про прибутки і збитки містить, принаймні, такі елементи і основні позиції:

(а) «прибуток», що являє собою будь-яке збільшення економічних вигод протягом звітного періоду у формі вхідних грошових потоків, збільшення активів або зменшення зобов'язань, які призводять до збільшення чистих активів, за винятком тих, які стосуються вкладів від інвесторів. Прибуток поділяється за такими позиціями:

(i) «інвестиційний прибуток», який можна далі поділити таким чином:

— «прибуток у вигляді дивідендів», що відноситься до дивідендів за інвестиціями у капітал, на які має право AIF,

— «процентний дохід», що відноситься до відсотків за борговими інвестиціями та грошових коштів, на які має право AIF,

— «прибуток від оренди», пов'язаний із рентним прибутком від інвестицій у нерухомість, на які має право AIF;

(ii) «реалізований прибуток від інвестицій», що являє собою прибуток від реалізації інвестицій;

(iii) «нереалізований прибуток від інвестицій», що являє собою прибуток від переоцінки інвестицій; і

(iv) «інші доходи», в тому числі, окрім іншого, комісійні доходи від цінних паперів у позиції і з різних джерел.

(b) «збитки», що являють собою будь-яке зниження економічних вигод протягом звітного періоду у формі вихідних грошових потоків, зменшення активів або збільшення зобов'язань, які призводять до зниження чистих активів, за винятком тих, які стосуються виплат від інвесторів. Збитки поділяються за такими позиціями:

— «інвестиційно-консалтингова комісія або комісія за управління», що являє собою договірні збори, що виплачуються консультанту або AIFM,

— «інші витрати», в тому числі, окрім іншого, адміністративні збори, оплата послуг спеціалістів, депозитарні збори і відсотки. Окремі елементи, якщо вони є суттєвими, повинні бути вказані окремо,

— «реалізований збиток від інвестицій», що являє собою збиток від реалізації інвестицій,

— «нереалізований збиток від інвестицій», що являє собою збиток від переоцінки інвестицій;

(c) «чистий прибуток або збиток», що являє собою перевищення доходів над витратами або витрат над доходами, у відповідних випадках.

3. Схема, характеристики і термінологія позицій відповідають стандартам бухгалтерського обліку, які можуть застосовуватися, або правилам, прийнятим AIF, і повинні відповідати чинному законодавству держави, в якій засновано AIF. Такі позиції може бути змінено або розширено для забезпечення дотримання зазначеного вище.

4. Додаткові позиції, заголовки та проміжні показники має бути представлено, коли таке представлення є доречним для розуміння фінансового становища AIF у балансі або звіті про активи та зобов'язання або фінансової діяльності AIF у змісті і форматі звіту про прибутки і збитки. У відповідних випадках, додаткову інформацію має бути розміщено у примітках до фінансової звітності. Метою приміток є надання опису або розбивки статей, представлених у первинних звітах, та інформації про позиції, які не відповідають вимогам внесення до таких звітів.

5. Кожен суттєвий клас подібних позицій представляють окремо. Необхідно розкрити окремі елементи, якщо вони є суттєвими. Суттєвість оцінюється відповідно до вимог прийнятих нормативних документів бухгалтерського обліку.

6. Подання та класифікація статей у балансі або звіті про активи та зобов'язання зберігаються від одного звітного або балансового періоду до іншого, якщо не є очевидним, що інше подання або класифікація будуть доцільнішими, так як при зміні інвестиційної стратегії,

яка призводить до встановлення інших торгових структур, або внаслідок необхідності змін представлення облікового стандарту.

7. Що стосується змісту і формату звіту про прибутки і збитки, зазначеного в Додатку IV, всі статті доходів і витрат визнаються у певний період звіту про прибутки і збитки, якщо бухгалтерський стандарт, прийнятий AIF, не вимагає іншого.

Стаття 105

Звіт про діяльність за фінансовий рік

1. Звіт про діяльність за фінансовий рік включає, принаймні:

(a) огляд інвестиційної діяльності протягом року або періоду, а також огляд портфеля AIF станом на кінець року або кінець періоду;

(b) огляд ефективності AIF протягом року або періоду;

(c) істотні зміни, зазначені нижче у відомостях, що містяться у статті 23 Директиви 2011/61/ЄС, які не представлено у фінансовій звітності.

2. Звіт включає справедливий і збалансований огляд діяльності та ефективності AIF, і містить також опис основних ризиків та інвестиційної або економічної невизначеності, з якою може зіткнутися AIF.

3. Настільки, наскільки це необхідно для розуміння інвестиційної діяльності AIF або її ефективності, аналіз повинен включати як фінансові, так і нефінансові ключові показники продуктивності, що стосуються цього AIF. Інформація, представлена у звіті, повинна відповідати національним правилам держави, в якій засновано AIF.

4. Інформація, що міститься у звіті про діяльність за фінансовий рік, є складовою частиною звіту директорів та інвестиційних управлінців тією мірою, якою його зазвичай подають разом із фінансовою звітністю AIF.

Стаття 106

Суттєві зміни

1. Будь-які зміни інформації вважаються суттєвими за змістом пункту (d) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС, якщо існує значна ймовірність того, що розумний інвестор, дізнавшись таку інформацію, перегляне свої інвестиції в AIF, у тому числі і тому, що така інформація може вплинути на здатність інвестора здійснювати свої права щодо своїх інвестицій, або іншим чином завдати шкоди інтересам одного або декількох інвесторів у AIF.

2. З метою виконання зобов'язань, передбачених у пункті (d) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM проводять оцінку змін інформації, зазначеної у статті 23 Директиви 2011/61/ЄС протягом фінансового року відповідно до пункту 1 цієї статті.

3. Інформацію розкривають відповідно до вимог стандартів бухгалтерського обліку та правил бухгалтерського обліку, прийнятих AIF разом із описом будь-якого потенційного або передбачуваного впливу на AIF і, залежно від обставин, або інвесторів AIF. Розкриття додаткової інформації проводиться, якщо дотримання певних вимог стандартів бухгалтерського обліку та правил бухгалтерського обліку може бути недостатньо для розуміння інвесторами впливу змін.

4. Якщо інформацію, яку має бути розкрито відповідно до пункту 1, не вказано у стандартах бухгалтерського обліку, які можна застосувати до AIF, або в його правилах бухгалтерського обліку, опис суттєвих змін надається разом із будь-яким потенційним або очікуваним впливом на AIF і, залежно від обставин, або інвесторів AIF.

Стаття 107

Розкриття винагород

1. Якщо надається інформація, яка вимагається пунктом (e) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС, слід зазначити, чи відноситься загальна сума винагороди до будь-чого з наведеного нижче:

- (a) загальна сума винагороди всього персоналу AIFM, із зазначенням кількості бенефіціарів;
- (b) загальна сума винагороди тих співробітників AIFM, які повністю або частково беруть участь у діяльності AIF, із зазначенням кількості бенефіціарів;
- (c) частка від загальної винагороди персоналу AIFM, що відноситься до AIF, із зазначенням кількості бенефіціарів.

2. У відповідних випадках, загальна сума винагороди за фінансовий рік також містить дані про нараховані відсотки, сплачені AIF.

3. Якщо інформація розкривається на рівні AIFM, слід передбачити розподіл або розбивку за кожним AIF, відповідно до наявності або легкого доступу до інформації. У межах цього розкриття, необхідно включити опис передбаченого розподілу або розбивки.

4. AIFM надають загальну інформацію, що стосується фінансових і нефінансових критеріїв правил та практики винагороди відповідним категоріям персоналу, що дозволяє

інвесторам оцінити створені стимули. Відповідно до принципів, викладених у Додатку II до Директиви 2011/61/ЄС, AIFM розголошують принаймні інформацію, необхідну для забезпечення розуміння профілю ризику AIF і заходів, яких він приймає, щоб уникнути конфліктів інтересів або управляти ними.

Стаття 108

Періодичне розкриття інформації інвесторам

1. Інформацію, зазначена у статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, має бути представлено в ясній і зрозумілій формі.

2. При розкритті частки активів AIF, які підлягають спеціальним заходам, що впливають із їх неліквідного характеру відповідно до статті 23(4)(a) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM повинен:

- (a) провести огляд будь-яких спеціальних заходів на місці, включаючи те, чи належать вони до кишень, прибутків або інших подібних механізмів, методів оцінки, що застосовуються до активів, які є предметом таких механізмів, і як комісії за управління і заохочувальні премії застосовуються до цих активів;
- (b) розкривати цю інформацію в межах періодичної звітності AIF інвесторам, відповідно до вимог правил або установчих документів AIF, або під час надання проспекту і документа про пропозицію цінних паперів і – як мінімум – під час надання річного звіту відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Частка активів AIF, до яких застосовуються спеціальні механізми, як це визначено у статті 1(5), розраховується як чиста вартість цих активів, що підлягають спеціальному механізму, поділена на вартість чистих активів зацікавленого AIF.

3. Для будь-яких нових механізмів управління ліквідністю AIF, відповідно до пункту (b) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM мають:

- (a) для кожного AIF під їх управлінням, який не є AIF закритого типу без левериджу, повідомляти інвестора про внесення змін до систем і процедур управління ліквідністю, вказаних у статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС, які є суттєвими відповідно до статті 106(1);
- (b) негайно повідомляти інвестора про активізацію гейтів, кишень або аналогічних спеціальних механізмів, або про прийняття рішення про призупинення викупу;

(с) забезпечити огляд змін механізмів щодо ліквідності, незважаючи на те, чи є такі механізми спеціальними. У відповідних випадках включаються умови, за якими дозволяється викуп, та обставини, що визначають, коли управлінське рішення повинно бути включене. Також повинні бути включені будь-які обмеження голосування або інші, які реалізуються, тривалість будь-якої заборони продажу або будь-якого положення, що стосується умов «першого в черзі» або «пропорційної частки» за гейтами і призупиненнями.

4. Розкриття профілю ризику AIF відповідно до пункту (с) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС має включати:

(а) заходи для оцінки схильності портфеля AIF до найбільш значущих ризиків, яким AIF піддається або може піддаватись;

(б) якщо ліміти ризику, встановлені AIFM, перевищено або може бути перевищено, і якщо ці ліміти ризику перевищено, опис обставин і житті коригуючі заходи.

Інформація розкривається в межах періодичної звітності AIF інвесторам, відповідно до вимог правил або установчих документів AIF, або під час надання проспекту і документа про пропозицію цінних паперів і – як мінімум – під час надання річного звіту відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

5. Системи управління ризиками, що використовуються AIFM відповідно до пункту (с) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, містять основні характеристики систем управління ризиками, що використовуються AIFM для управління ризиками, впливу яких піддається або може піддаватися кожен AIF. У разі зміни, розкриття має включати інформацію, що стосується зміни і її передбачуваного впливу на AIF і його інвесторів.

Інформація розкривається в межах періодичної звітності AIF інвесторам, відповідно до вимог правил або установчих документів AIF, або під час надання проспекту і документа про пропозицію цінних паперів і – як мінімум – під час надання річного звіту або оприлюднення відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 109

Регулярне розкриття інформації інвесторам

1. Інформацію, зазначена у статті 23(5) Директиви 2011/61/ЄС, має бути представлено в ясній і зрозумілій формі.

2. Інформація про зміни до максимального рівня леввериджу, розрахованого відповідно до валового методу і методу зобов'язання,

а також будь-яке право повторного використання забезпечення або будь-яких гарантій відповідно до механізмів леввериджу, повинна надаватися своєчасно і включати:

(а) початковий і переглянутий максимальний рівень позикових коштів, розрахованих відповідно до статей 7 та 8, у результаті чого рівень леввериджу розраховується як відповідні ризики, розділені на чисту вартість активів AIF;

(б) характер прав, наданих для повторного використання забезпечення;

(с) характер наданих гарантій; і

(д) відомості про зміни будь-яких постачальників послуг, які належать до одного з наведених вище пунктів.

3. Інформація про загальну суму позикових коштів, розраховану відповідно до валового методу і методу зобов'язань, які використовуються AIF, розкривається в межах періодичної звітності AIF інвесторам, відповідно до вимог правил або установчих документів AIF, або під час надання проспекту і документа про пропозицію цінних паперів і – як мінімум – під час надання річного звіту відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 110

Звітність у компетентні органи

1. З метою виконання вимог другого абзацу статті 24(1) і пункту (д) статті 3(3) Директиви 2011/61/ЄС, AIFM надає таку інформацію у звітності до компетентних органів:

(а) основні інструменти, з якими виконується торгова діяльність, у тому числі розбивка фінансових інструментів та інших активів, включаючи інвестиційні стратегії AIF та їх географічну і галузеву інвестиційну спрямованість;

(б) ринки, членом яких він є або на яких він провадить активну торгову діяльність;

(с) диверсифікація портфеля AIF, у тому числі, окрім іншого, його основні ризики і найважливіші концентрації.

Інформація надається якомога швидше і не пізніше, ніж через один місяць після закінчення строку, зазначеного в пункті 3. Якщо AIF є фондом фондів, цей строк може бути продовжено AIFM на 15 днів.

2. Для кожного AIF ЄС, якими вони управляють, і для кожного з AIF, які вони виводять на ринок Союзу, AIFM надають компетентним органам Держави-члена їх походження інформацію відповідно до статті 24(2) Директиви 2011/61/ЄС:

(a) частка активів AIF, які підлягають спеціальним механізмам, як це визначено в статті 1(5) цього Регламенту, що впливає з неліквідного характеру згідно із пунктом (a) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС;

(b) будь-які нові механізми управління ліквідністю AIF;

(c) системи управління ризиками, що використовуються AIFM для управління ринковим ризиком, ризиком ліквідності, ризиком контрагента та іншими ризиками, зокрема, операційним ризиком;

(d) поточний профіль ризику AIF, включаючи:

(i) профіль ринкового ризику інвестицій AIF, включаючи очікувану прибутковість і волатильність AIF у нормальних ринкових умовах;

(ii) профіль ліквідності інвестицій AIF, включаючи профіль ліквідності активів AIF, строки погашення і умови фінансування з боку контрагентів AIF;

(e) інформацію про основні категорії активів, у які інвестовано AIF, включаючи відповідну коротку ринкову вартість і тривалу ринкову вартість, обіг і продуктивність протягом звітного періоду; і

(f) результати періодичних стрес-тестів при нормальних і виняткових обставинах, виконаних відповідно до пункту (b) статті 15(3) і другого абзацу статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС.

3. Інформація, зазначена в пунктах 1 і 2, надається таким чином:

(a) кожні півроку AIFM, які управляють портфелями AIF, чії активи під управлінням розраховуються відповідно до статті 2, у цілому перевищують поріг у 100 мільйонів євро або 500 мільйонів євро, як викладено в пунктах (a) і (b) відповідно в статті 3(2) Директиви 2011/61/ЄС, але

не перевищують 1 млрд євро для кожного з AIF ЄС, якими вони управляють, і для кожного з AIF, які вони виставляють на ринок у Союзі;

(b) щоквартально AIFM, які управляють портфелями AIF, чії активи під управлінням розраховуються відповідно до статті 2, в цілому перевищують 1 млрд євро, для кожного з AIF ЄС, якими вони управляють, і для кожного з AIF, які вони виставляють на ринок у Союзі;

(c) щоквартально AIFM, які підлягають вимогам, зазначеним у підпункті (a) цього пункту, для кожного AIF, чії активи під управлінням, у тому числі будь-які активи, придбані за рахунок використання позикових коштів, у цілому перевищують 500 млн євро, щодо такого AIF;

(d) щорічно AIFM щодо кожного AIF без левериджу під їх управлінням, який, відповідно до його основної інвестиційної політики, інвестує в компанії та емітентів, акції яких не котируються на біржі, з метою отримання контролю.

4. Незважаючи на положення пункту 3, компетентний орган Держави-члена походження AIFM може вважати доцільним і необхідним для здійснення своїх функцій вимагати частішого надання всієї інформації або її частини.

5. AIFM, які управляють одним або декількома AIF, які вони оцінили як такі, що використовують леверидж на суттєвій основі відповідно до статті 111 цього Регламенту, надають інформацію, яка вимагається згідно зі статтею 24(4) Директиви 2011/61/ЄС, у той же час, що вимагається пунктом 2 цієї статті.

6. AIFM надають інформацію, зазначену в пунктах 1, 2 і 5 відповідно до шаблону прогнозової звітності, як зазначено в Додатку IV.

7. Відповідно до пункту (a) статті 42(1) Директиви 2011/61/ЄС, для AIFM, які не входять до ЄС, будь-яке посилання на компетентні органи Держави-члена означає стандартний компетентний орган Держави-члена.

Стаття 111

Використання левериджу на «суттєвій основі»

1. Леверидж вважається таким, який використовується на суттєвій основі для цілей статті 24(4) Директиви 2011/61/ЄС, якщо вплив на AIF, за розрахунками відповідно до методу зобов'язань за статтею 8 цього Регламенту, у три рази перевищує вартість чистих активів.

2. Якщо вимоги, зазначені в пункті 1 цієї статті, виконано, AIFM надають інформацію, відповідно до статті 24(4) Директиви 2011/61/ЄС, компетентним органам Держави-члена їх походження згідно із принципами, викладеними в статті 110(3) цього Регламенту.

ЧАСТИНА 2

Управління AIFM AIF з високим рівнем позикових коштів

(Стаття 25(3) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 112

Обмеження управління AIF

1. Принципи, викладені в цій статті, застосовуються для уточнення обставин, при яких компетентні органи здійснюють своє повноваження накладати обмеження левериджу або інші обмеження на AIFM.

2. При оцінці інформації, отриманої відповідно до статей 7(3), 15(4), 24(4) або 24(5) Директиви 2011/61/ЄС, компетентний орган враховує ступінь, із яким використання позикових коштів AIFM або його взаємодія з групою AIFM або іншими фінансовими установами може сприяти наростанню системного ризику у фінансовій системі або ризиків, що призводять до неупорядкованості ринків.

3. У своїй оцінці компетентні органи враховують, принаймні, такі аспекти:

(a) обставини, при яких можливість ризиків AIF або кількох AIF, включаючи ризики в результаті фінансових або інвестиційних позицій, укладених AIFM самостійно або від імені AIF, може являти собою важливе джерело ринкових, ліквідних або партнерських ризиків для фінансової установи;

(b) обставини, при яких діяльність AIFM або його взаємодія з, наприклад, групою AIFM або іншими фінансовими установами, зокрема, стосовно видів активів, у які інвестує AIF, і методів, які використовують AIFM за рахунок левериджу, сприяє або може сприяти спадній спіралі цін фінансових інструментів або інших активів, таким чином, що ставить під загрозу життєздатність таких фінансових інструментів або інших активів;

(c) такі критерії, як тип AIF, інвестиційна стратегія AIFM щодо певного AIF, ринкові умови, в яких працюють AIFM і AIF і будь-які можливі проциклічні ефекти, які можуть виникнути в результаті введення компетентними органами лімітів або інших обмежень на використання левериджу певним AIFM;

(d) такі критерії, як розмір AIF або кількох AIF, і будь-який пов'язаний вплив у конкретному секторі ринку, концентрація ризиків на конкретних ринках, у які інвестує AIF або кілька AIF, будь-який ризик ланцюгової реакції на інші ринки від ринку, в якому було виявлено ризики, проблеми ліквідності на конкретних ринках у даний момент часу, масштаб не збігання активів/пасивів у тій чи іншій інвестиційній стратегії AIFM, або нерегулярні рухи цін на активи, в які може інвестувати AIF.

ЧАСТИНА 3

Особливі правила щодо третіх країн

(Статті 34(1), 35(2) 36(1), статті 37(7)(d), 40(2)(a) і стаття 42(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 113

Загальні вимоги

1. Механізми співпраці охоплюють усі можливі ситуації і дійових осіб, передбачених у Главі VII Директиви 2011/61/ЄС, враховуючи розташування AIFM, розташування AIF і діяльність AIFM.

2. Механізми співпраці має бути укладено в письмовій формі.

3. Механізми співпраці встановлюють конкретні умови консультацій, співпраці і обміну інформацією для нагляду і правозастосування між компетентними органами ЄС і контролюючими органами третіх країн.

4. Механізми співпраці включають конкретне положення, що передбачає передачу інформації, отриманої компетентним органом Союзу від наглядового органу третьої країни іншими компетентними органами Союзу, ESMA або ESRB відповідно до вимог Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 114

Механізми, інструменти та процедури

1. Механізми співпраці встановлюють механізми, інструменти та процедури, потрібні для забезпечення компетентним органам Союзу доступ до всієї інформації, необхідної для виконання ними своїх обов'язків відповідно до Директиви 2011/61/ЄС.

2. Механізми співпраці встановлюють механізми, інструменти та процедури, потрібні для забезпечення інспекцій на місцях, які будуть проводитися в разі потреби для виконання обов'язків компетентного органу Союзу відповідно до Директиви 2011/61/ЄС. Інспекції на місці здійснюються безпосередньо компетентним органом Союзу або компетентним органом третьої країни за сприяння компетентного органу Союзу.

3. Механізми співпраці встановлюють механізми, інструменти та процедури, необхідні компетентному органу третьої країни для сприяння компетентним органам Союзу за необхідності забезпечувати дотримання законодавства Союзу і національного імплементуючого законодавства, порушеного суб'єктом, заснованим у третій країні, відповідно до національного і міжнародного законодавства, яке застосовується до цього органу.

Стаття 115

Захист даних

Механізми співпраці гарантують, що передача даних третім країнам і їх аналіз здійснюється виключно відповідно до статті 52 Директиви 2011/61/ЄС.

ЧАСТИНА 4

Обмін інформацією, пов'язаною з потенційними системними наслідками діяльності AIFM

(Стаття 53(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 116

Обмін інформацією, пов'язаною з потенційними системними наслідками діяльності AIFM

Для цілей статті 53 Директиви 2011/61/ЄС, компетентні органи Держав-членів, відповідальні за затвердження або нагляд за AIFM за цією Директивою, обмінюються з компетентними органами інших Держав-членів, а також із ESMA і ESRB, принаймні, такими даними:

- (a) інформація, отримана відповідно до статті 110, якщо така інформація може бути актуальною для моніторингу і реагування на потенційні наслідки діяльності

окремих AIFM або декількох AIFM одночасно для стабільності системних відповідних фінансових установ і упорядкованого функціонування ринків, на яких ведуть діяльність AIFM;

- (b) інформація, отримана від органів третіх країн, якщо вона необхідна для моніторингу системних ризиків;
- (c) аналіз інформації, вказаної в пунктах (a) і (b), і оцінка будь-якої ситуації, при якій діяльність одного або кількох контрольованих AIFM або одного або кількох AIF під їх управлінням вважається такою, що сприяє наростанню системних ризиків у фінансовій системі, ризику неупорядкованості ринків або ризиків для довгострокового росту економіки;
- (d) заходи, що вживаються, коли діяльність одного або декількох контрольованих AIFM або одного або декількох AIF під їх управлінням представляє системний ризик або ставить під загрозу впорядковане функціонування ринків, на яких вони ведуть діяльність.

ЧАСТИНА VI

КІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 117

Набрання чинності

Цей Регламент набирає чинності на двадцятий день після його публікації в «Офіційному віснику Європейського Союзу».

Його положення застосовуються з 22 липня 2013 р.

Цей Регламент є обов'язковим до виконання у повному обсязі та застосовується безпосередньо у всіх Державах-членах.

Укладено в м. Брюссель, 19 грудня 2012 р.

Від імені Комісії

Президент

Жозе Мануел БАРРОЗУ

ДОДАТОК I

Методи збільшення ступеня ризику AIF

1. Незабезпечені грошові запозичення: Якщо інвестуються грошові запозичення, вони мають схильність збільшувати ризики AIF на загальну суму цих запозичень. Таким чином, мінімальний ризик завжди є сумою запозичення. Він може бути вищим, якщо вартість інвестування із запозиченнями перевищує запозичені суми. Для уникнення подвійного зарахування, грошові запозичення, які використовуються для фінансування впливу, не включаються до розрахунку. Якщо грошові запозичення не інвестуються, а залишаються у грошовій формі або у формі грошового еквіваленту, як це визначено в статті 7(a), вони не будуть збільшувати ризики AIF.
2. Забезпечені грошові запозичення: Забезпечені грошові запозичення схожі на незабезпечені грошові запозичення, але кредит може бути забезпечений пулом активів або окремим активом. Якщо грошові запозичення не інвестуються, а залишаються у грошовій формі або у формі грошового еквіваленту, як це визначено в статті 7(a), вони не будуть збільшувати ризики AIF.
3. Конвертовані запозичення: Конвертовані запозичення – це придбаний борг, який може, за певних обставин, дозволити власнику або емітенту конвертувати цей борг у інший актив. Схильність до ризику AIF є ринковою вартістю таких позикових коштів.
4. Процентні свопи: Процентний своп являє собою угоду про обмін процентних ставок на грошові потоки, що розраховується на умовній основній сумі, через певні проміжки часу (дати виплати) протягом строку дії угоди. Платіжне зобов'язання кожної зі сторін обчислюється із використанням іншої процентної ставки на основі умовних ризиків.
5. Контракти на різницю: Контракт на різницю (CFD) являє собою угоду між двома сторонами – інвестором і постачальником CFD – на виплату іншій стороні зміни в ціні базового активу. Залежно від того, яким чином рухається ціна, одна сторона сплачує іншій різницю від часу узгодження договору до моменту часу, коли його строк закінчується. Схильність до ризику – це ринкова вартість базового активу. Той же принцип застосовується до ставок фінансового спреда.
6. Ф'ючерсні контракти: Ф'ючерсний контракт являє собою угоду на купівлю або продаж певної кількості цінних паперів, валюти, товарів, індексу або іншого активу в певному майбутньому і за заздалегідь узгодженою ціною. Схильність до ризику – це ринкова вартість еквівалентного базового активу.
7. Свопи на сукупний дохід: Своп на сукупний дохід являє собою угоду, в якій одна сторона (платник сукупного доходу) передає загальні економічні показники орієнтовного зобов'язання іншій стороні (приймач сукупного доходу). Загальні економічні показники включають доходи від відсотків і зборів, прибутки або збитки від коливань ринку і кредитних втрат. Схильність до ризику AIF є ринковою вартістю еквівалентних базових активів, які стосуються економічної ефективності свопу.
8. Форвардні угоди: Форвардна угода являє собою спеціальну, двосторонню угоду про обмін активу або грошових потоків у певну майбутню дату розрахунків за форвардною ціною, узгодженою на дату укладення угоди. Одна сторона форварду є покупцем (довга), який погоджується заплатити форвардну ціну на дату розрахунку; інша – продавець (коротка), який погоджується отримати форвардну ціну. Укладання форвардної угоди, як правило, не вимагає виплати зборів. Схильність до ризику AIF – це ринкова вартість еквівалентного базового активу. Її може бути замінено умовною вартістю угоди, якщо вона є нижчою.
9. Опціони: Опціон являє собою угоду, яка надає покупцеві, який платить збір (премію), право – але не зобов'язання – купувати або продавати певну кількість базового активу за узгодженою ціною (страйкова ціна або ціна виконання опціону) або до закінчення строку дії угоди (закінчення строку дії). Опціон кол являє собою опціон на купівлю, а опціон пут – опціон на продаж. Межі ризиків фонду будуть, з одного боку, потенційною необмеженою схильністю до ризику, а з іншого боку – схильністю, яка обмежується найвищою сплаченою премією або ринковою вартістю цього опціону. Ризики між цими двома межами визначаються як дельта (дельта опціонів вимірює чутливість ціни опціону виключно до зміни ціни базового активу) – скоригований еквівалент базової позиції. Такий же підхід застосовується для вбудованих похідних інструментів, наприклад, у структурованих продуктах. Структура повинна бути розбита на складові частини, а вплив шарів ризиків похідного інструмента слід належним чином зафіксувати.

10. Угоди РЕПО: Угода РЕПО зазвичай укладається, коли АІФ «продає» цінні папери контрагенту зворотного РЕПО і погоджується викупити їх за узгодженою ціною в майбутньому. АІФ понесе фінансові втрати від участі в такій угоді і, таким чином, їй необхідно буде реінвестувати грошові надходження (фактичне грошове забезпечення), щоб отриманий прибуток перевищив понесені фінансові втрати. Реінвестування «грошового забезпечення» означає, що зростаючий ринковий ризик буде нести АІФ і, отже, його необхідно брати до уваги при розрахунку глобального ризику. Економічні ризики та вигоди, пов'язані з «проданими» цінними паперами, залишаються у АІФ. Крім того, угода РЕПО буде майже завжди призводити до левериджу внаслідок реінвестування грошового забезпечення. У разі, якщо безготівкове забезпечення приймається як частина угоди, і таке забезпечення додатково використовується як частина іншого РЕПО або фондового кредитного договору, повну ринкову вартість забезпечення має бути включено до розрахунку глобального ризику. Схильність до ризику АІФ збільшується внаслідок реінвестованої частини грошового забезпечення.
11. Зворотне РЕПО: Ця угода зазвичай укладається, коли АІФ «купує» цінні папери у контрагента РЕПО і погоджується продати їх за узгодженою ціною в майбутньому. Зазвичай АІФ бере участь у цих операціях для отримання доходу типу грошового ринку з низьким рівнем ризику, а «придбані» цінні папери виступають у якості забезпечення. Тому не виникає жодного глобального ризику; і АІФ не бере на себе ризики і вигоди, пов'язані з «придбаними» цінними паперами, тобто зростаючих ринкових ризиків немає. Однак, «придбані» цінні папери можливо використовувати в подальшому в якості частини угоди РЕПО або операції позики цінних паперів, як описано вище, і в цьому разі повна ринкова вартість цінних паперів включається у вартість глобального ризику. Економічні ризики та вигоди придбаних цінних паперів залишаються у контрагента і, отже, це не збільшує схильність до ризику АІФ.
12. Механізми застави цінних паперів: АІФ, який бере участь у операції застави цінних паперів, заставляє цінний папір контрагенту, який запозичує цінний папір (який зазвичай запозичує цінний папір для покриття операції фізичного короткого продажу) за узгоджену плату. Позичальник цінного паперу буде надавати АІФ готівкове або безготівкове запозичення. Лише якщо грошове запозичення реінвестується в інструменти, не визначені в статті 7 пункту (а), створюються глобальні ризики. Якщо безготівкове запозичення додатково використовується в якості частини РЕПО або іншої операції застави цінних паперів, повна ринкова вартість цінних паперів включається до глобального обсягу ризиків, як описано вище. Ризики створюються тією мірою, якою реінвестується грошове запозичення.
13. Механізми запозичення цінних паперів: АІФ, який бере участь у запозиченні цінних паперів, запозичує цінний папір у контрагента, який надає цінний папір у запозичення за узгоджену плату. Потім, АІФ продає цінний папір на ринку. В цей час АІФ позбувається цього цінного паперу. Обсяг, у якому реінвестуються грошові кошти від продажу, також збільшує ризики АІФ. Схильність до ризику – це ринкова вартість відсутніх цінних паперів; додатковий ризик створюється тією мірою, якою реінвестуються отримані грошові кошти.
14. Свопи кредитного дефолту: Своп кредитного дефолту (CDS) – це угода кредитного деривативу, яка надає покупцю захист, як правило, повне відшкодування, якщо базова організація зазнає дефолту або стикається з кредитною подією. У свою чергу, продавець CDS отримує від покупця регулярний внесок, який називається спред. Для захисту продавця, ризики – це вища ринкова вартість базових еталонних активів або умовної вартості свопу кредитного дефолту. Для захисту покупця, ризик – це ринкова вартість базового еталонного активу.

ДОДАТОК II

Методи конверсії для похідних інструментів

1. Зазначені методи конверсії застосовуються до переліку нижче, який не обмежується наведеними в ньому стандартними похідними інструментами:

(a) Ф'ючерси

- Ф'ючерс облігацій: Кількість угод * умовний розмір угоди * ринкова ціна облігації з найдешевшою доставкою
- Відсотковий ф'ючерс: Кількість угод * умовний розмір угоди
- Валютний ф'ючерс: Кількість угод * умовний розмір угоди
- Ф'ючерс на акції: Кількість угод * умовний розмір угоди * ринкова ціна базової акції
- Ф'ючерс на індекси: Кількість угод * умовний розмір угоди * рівень індексу

(b) Ванільні опціони (куплені/продані пути і коли)

- Опціон на традиційні облігації: Умовна вартість угоди * ринкова ціна базової облігації * дельта
- Опціон на традиційні акції: Кількість угод * умовний розмір угоди * ринкова ціна базової акції * дельта
- Опціон на традиційну відсоткову ставку: Умовна вартість угоди * дельта
- Ванільний валютний опціон: Умовна вартість валютної частини угоди * дельта
- Ванільний опціон за індексом: Кількість угод * умовний розмір угоди * рівень індексу * дельта
- Ванільні опціони на ф'ючерси: Кількість угод * умовний розмір угоди * ринкова ціна базового активу * дельта
- Ванільні свопціони: Базова вартість конверсії зобов'язання за свопом * дельта
- Гарантії та права: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базового інструменту * дельта

(c) Свопи

- Свопи з традиційною фіксованою/плаваючою процентною ставкою та свопи інфляції: умовна вартість угоди
- Валютні свопи: Умовна вартість валютної частини
- Процентний своп у різних валютах: Умовна вартість валютної частини
- Своп на базовий сукупний дохід: Базова ринкова вартість базового активу(ів)
- Своп на небазовий сукупний дохід: Накопичувальна базова ринкова вартість обох частин TRS
- Одноійменний кредитно-дефолтний своп:

Захист продавця – Вища ринкова вартість базових еталонних активів або умовна вартість Кредитного дефолтного свопу.

Захист покупця – Ринкова вартість базових еталонних активів

- Контракти на різницю: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базового еталонного інструменту

(d) Форварди

- Валютний форвард: умовна вартість валютної частини
- Форвардна процентна угода: номінальна вартість

(e) Вплив левериджу на індекси з вбудованим левериджем

Похідний інструмент, який забезпечує вплив левериджу на основний індекс або індекси, які включають вплив левериджу до їх портфелю, має застосовувати стандартний підхід зобов'язань, що застосовуються до відповідних активів.

2. Зазначені методи конверсії застосовуються до переліку нижче, що не обмежується наведеними в ньому фінансовими інструментами, які включають похідні інструменти:

- Конвертовані облігації: Кількість еталонних акцій * ринкова вартість базових еталонних акцій * дельта
- Кредитні ноти: Ринкова вартість базових еталонних активів
- Частково оплачені цінні папери: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базових еталонних інструментів
- Гарантії та права: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базових еталонних інструментів * дельта

3. Перелік прикладів нестандартних похідних інструментів із відповідною застосованою методологією зобов'язань:

- Варіаційні свопи: Варіаційні свопи – це угоди, які дозволяють інвесторам отримати вплив на варіацію (збалансована волатильність) базового активу та, зокрема, на волатильність реалізованої в майбутньому (або в минулому) торгівлі порівняно з поточною прогнозованою волатильністю. Згідно з ринковою практикою, страйкове і варіаційне значення виражені в розумінні волатильності. Для варіаційного значення застосовуються:

$$\text{варіаційне значення} \frac{1}{4} \quad \frac{\text{вега значення}}{2 \cdot \text{страйк}}$$

Вега значення забезпечує теоретичне визначення прибутку або збитку в результаті зміни волатильності на 1 %.

Оскільки реалізована волатильність не може бути менше нуля, довга позиція за своєю природою має встановлену максимальну втрату. Максимальна втрата за коротким своєм часто обмежується включенням капіталізації волатильності. Однак, без капіталізації потенційні втрати за коротким своєм необмежені.

Метод конверсії, який буде застосовуватися для відповідної угоди в момент часу t :

Варіаційне значення * (поточне) варіаційне t (без капіталізації волатильності)

Варіаційне значення * мін [(поточне) варіаційне t капіталізація волатильності²] (із капіталізацією волатильності)

де: (поточна) варіація – це функція збалансованої здійсненої і прогнозованої волатильності, а саме:

$$\delta \text{поточне} \text{В} \text{варіаційне} \frac{1}{4} \quad \frac{t}{T} U \text{здійснена волатильність} \delta 0, t \text{B}^2 \quad p \frac{T-t}{T} U \text{прогнозована волатильність} \delta t, T \text{B}^2$$

- Свопи волатильності

За аналогією з варіаційними свопами, до свопів волатильності застосовується така формула конверсії:

- Вега значення * (поточна) волатильність t (без капіталізації волатильності)

- Вега значення * мін [(поточна) волатильність t ; капіталізація волатильності] (з капіталізацією волатильності), де (поточна) волатильність t – це функція здійсненої і прогнозованої волатильності.

4. Бар'єрні (активація/деактивація) опціони

$$\text{Кількість угод} * \text{умовний розмір угоди} * \text{ринкова ціна базової акції} * \text{дельта}$$

ДОДАТОК III

Правила тривалості взаємозаліку

1. Відсотковий дериватив конвертується в еквівалентну позицію за базовими активами згідно із таким методом:

Еквівалентна позиція за базовими активами кожного відсоткового деривативу розраховується як його тривалість, розділена на цільову тривалість AIF і помножена на еквівалентну позицію за базовими активами:

$$\text{Еквівалентна позиція за базовими активами} \frac{1}{4} = \frac{\text{тривалість}_{\text{FDI}}}{\text{тривалість}_{\text{цільова}}} \cdot \text{CV}_{\text{дериватив}}$$

де:

- $\text{тривалість}_{\text{FDI}}$ — це тривалість (чутливість ринкової вартості похідного фінансового інструменту до руху відсоткової ставки) відсоткового похідного інструменту,
 - $\text{тривалість}_{\text{цільова}}$ відповідає інвестиційній стратегії, направленим позиціям і очікуваному в будь-який час рівню ризику, регулюється іншим чином. Вона також відповідає тривалості портфеля при нормальних ринкових умовах,
 - $\text{CV}_{\text{дериватив}}$ — це конвертована вартість позиції за деривативом, як це визначено в Додатку II.
2. Еквівалентні позиції за базовими активами, розраховані відповідно до пункту 1, проходять взаємозалік таким чином:
- (a) Кожному відсотковому похідному інструменту виділяється відповідний діапазон погашення за такою схемою погашення:
Діапазони погашення
 - 1. 0-2 роки
 - 2. 2-7 років
 - 3. 7-15 років
 - 4. > 15 років
 - (b) Довгі та короткі позиції, еквівалентні позиції за базовими активами, проходять взаємозалік у межах кожного діапазону погашення. Вартість першої, яка проходить взаємозалік із останньою — це взаємозалічена сума для визначеного діапазону погашення.
 - (c) Починаючи з найкоротшого діапазону погашення, взаємозалічені суми між двома суміжними діапазонами погашення розраховуються шляхом взаємозаліку вартості залишеної довгої (або короткої) позиції, яка не пройшла взаємозалік, у діапазоні погашення (i) з вартістю залишеної довгої (або короткої) позиції, яка не пройшла взаємозалік, у діапазоні зрілості (i + 1).
 - (d) Починаючи з найкоротшого діапазону погашення, взаємозалічені суми між двома віддаленими діапазонами, розділеними іншим, розраховуються шляхом взаємозаліку вартості залишеної довгої (або короткої) позиції, яка не пройшла взаємозалік, у діапазоні погашення (i) з вартістю залишеної довгої (або короткої) позиції, яка не пройшла взаємозалік, у діапазоні зрілості (i + 2).
 - (e) Взаємозалічена сума розраховується між іншими залишеними довгими та короткими позиціями, які не пройшли взаємозалік, двох найбільш віддалених діапазонів погашення.
3. AIF розраховує свої ризики як суму абсолютних значень:
- 0 % від взаємозаліченої суми для кожного діапазону погашення,
 - 40 % від взаємозалічених сум між двома суміжними діапазонами погашення (i) та (i + 1),
 - 75 % від взаємозалічених сум між двома віддаленими діапазонами погашення, розділеними іншим, що означає діапазони погашення (i) та (i + 2),
 - 100 % від взаємозалічених сум між двома найбільш віддаленими діапазонами погашення, та
 - 100 % від залишених позицій, які не пройшли взаємозалік,

ДОДАТОК IV

Шаблони звітності: AIFM
 (Статті 3(3)(d) і 24 Директиви 2011/61/ЄС)
Специфічна інформація про AIFM, яка вноситься до звітності
 (Статті 3(3)(d) і 24(1) Директиви 2011/61/ЄС)

		Найважливіший ринок/інструмент	Другий за важливістю ринок/інструмент	Третій за важливістю ринок/інструмент	Четвертий за важливістю ринок/інструмент	П'ятий за важливістю ринок/інструмент
1	Основні ринки, на яких він здійснює торгову діяльність від імені AIF під його управлінням					
2	Основні інструменти, з якими він здійснює торгову діяльність від імені AIF під його управлінням					
3	Вартість активів під управлінням усіх AIF під управлінням, розрахована за статтею 2	У базовій валюті (якщо вона одна для всіх AIF)		В євро		
	Вкажіть офіційне найменування, місцезнаходження та юрисдикцію ринків					

Детальний перелік усіх AIF, якими управляє AIFM
 надається за запитом на кінець кожного кварталу
 (стаття 24(3) Директиви 2011/61/ЄС)

Найменування AIF	Ідентифікаційний код фонду						Дата створення	Тип AIF (фонд хеджування, фонд прямих інвестицій, фонд нерухомості, фонд фондів, Інший (*))	NAV	AIF ЄС: Так/Ні

(*) Якщо Інший, вкажіть стратегію, яка найкраще описує тип AIF.

Грошові величини має бути представлено в базовій валюті AIF.

Шаблони звітності: AIF

(Статті 3(3)(d) і 24 Директиви 2011/61/ЄС)

Інформація про AIF, яку необхідно надати

(Статті 3(3)(d) і 24(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Тип даних			Надані дані	
Ідентифікація AIF				
1	Найменування AIF		AIF ЄС: так/ні	
2	Управлінець фонду (Юридична назва і стандартний код, за наявності)		AIFM ЄС: так/ні	
3	Ідентифікаційні коди фонду, за наявності			
4	Дата заснування AIF			
5	Місцезнаходження AIF			
6	Ідентифікація прайм-брокера(-ів) AIF (Юридична назва і стандартний код, за наявності)			
7	Базова валюта AIF відповідно до ISO 4217 і активів під управлінням, розрахована згідно із статтею 2		Валюта	Всього AuM
8	Юрисдикції трьох основних джерел фінансування (за винятком часток або акцій AIF, куплених інвесторами)			
9	Переважаючий тип AIF (оберіть один)		Фонд хеджування, фонд прямих інвестицій, фонд нерухомості, фонд фондів або інший Ні	
10	Розподіл інвестиційних стратегій (Вкажіть розподіл інвестиційних стратегій AIF залежно від переважного типу AIF, вказаного в пункті 1. Додаткову інформацію про те, як заповнити цей пункт, див. у керівних вказівках.)			

Тип даних		Дата звіту	
		Вкажіть стратегію, яка найкраще описує стратегію AIF	Акції в NAV (%)
а) Стратегії фонду хеджування <i>(Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд хеджування» як основний тип AIF у пункті 1.)</i>			
Вкажіть стратегії фонду хеджування, які найкраще описують стратегії AIF Акції: Зміщення в бік довгих позицій за акціями Довгі/короткі акції Ринкові нейтральні акції Акції: Зміщення в бік коротких позицій Відносна вартість: Відносна вартість арбітражу за інструментами з фіксованою прибутковістю Відносна вартість арбітражу за конвертованими облігаціями Подія, що призвела до стратегії торгівлі волатильністю Подія, що призвела до проблемних цінних паперів/реструктуризації Подія, що призвела до арбітражу за ризиком/злиттями Особливі ситуації з акціями Довгий/короткий кредит Макрокредитування на основі кредитного активу Ф'ючерси/СТА під управлінням Основні Ф'ючерси/СТА під управлінням Декілька кількісних стратегій фонду хеджування Інші стратегія фонду хеджування			
б) Стратегії фонду прямих інвестицій <i>(Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд прямих інвестицій» є якості основного типу AIF у пункті 1.)</i>			
Вкажіть стратегії фонду прямих інвестицій, які найкраще описують стратегії AIF Венчурний капітал Капітал росту Капітал проміжного фінансування Фонд прямих інвестицій із кількома стратегіями Інша стратегія фонду прямих інвестицій			

Тип даних	Дата звіту	
с) Стратегії фонду нерухомості <i>(Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд нерухомості» як основний тип AIF у пункті 1.)</i>		
Вкажіть стратегії фонду нерухомості, які найкраще описують стратегії AIF Житлова нерухомість Комерційна нерухомість Промислова нерухомість Фонд нерухомості з кількома стратегіями Інша стратегія фонду нерухомості		
д) Стратегії фонду фондів <i>(Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд фондів» як основний тип AIF у пункті 1.)</i>		
Вкажіть стратегії «фонду фондів», які найкраще описують стратегії AIF Фонд фондів хеджування Фонд фонду прямих інвестицій Інший фонд фондів		
е) Інші стратегії <i>(Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Інший» як основний тип AIF у пункті 1.)</i>		
Вкажіть «інші» стратегії, які найкраще описують стратегії AIF Товарний фонд Пайовий фонд Фонд фіксованого доходу Фонд інфраструктури Інший фонд		

Тип даних			Надані дані		
Основні ризики і найважливіша концентрація					
11	Основні інструменти, з якими AIF виконує торгову діяльність				
		Тип інструменту/код інструменту	Вартість (розрахована відповідно до статті 3 AIFMD)	Довга/коротка позиція	
	Найважливіший інструмент				
	Другий за важливістю інструмент				
	Третій за важливістю інструмент				
	Четвертий за важливістю інструмент				
	П’ятий за важливістю інструмент				
12	Географічна спрямованість				
	Здійсніть географічний розподіл інвестицій, які має AIF у відсотках від загальної вартості чистих активів AIF			% NAV	
	Африка				
	Азіатсько-Тихоокеанський регіон (окрім Близького Сходу)				
	Європа (ЄЕЗ)				
	Європа (не ЄЕЗ)				
	Близький Схід				
	Північна Америка Південна				
	Америка				
	Наднаціональний регіон/декілька регіонів				

Тип даних						Дата звіту	
13	10 основних ризиків AIF на звітну дату (найцінніший в абсолютному вираженні):						
		Тип активу/зобов’язання	Назва/опис активу/зобов’язання	Вартість (розрахована відповідно до статті 3)	% від валової ринкової вартості	Довга/коротка позиція	Контрагент (за наявності)
	1-ий						
	2-ий						
	3-ий						
	4-ий						
	5-ий						
	6-ий						
	7-ий						
	8-ий						
	9-ий						
	10-ий						
14	5 найважливіших концентрацій портфеля:						
		Тип активу/зобов’язання	Назва/опис ринку	Вартість сукупного ризику (розрахована відповідно до статті 3)	% від валової ринкової вартості	Довга/коротка позиція	Контрагент (за наявності)
	1-ий						
	2-ий						
	3-ий						
	4-ий						
	5-ий						

Тип даних		Дата звіту	
15	Типова угода/розмір позиції <i>(Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд прямих інвестицій» як основний тип AIF у пункті 1.)</i>	<i>[Оберіть один]</i> Дуже малий Малий Нижній середній ринок Верхній середній ринок Висока загальна вартість акцій Дуже висока загальна вартість акцій	
16	Основні ринки, на яких AIF здійснює торгову діяльність		
	<i>Вкажіть назву та ідентифікатор (напр., MIC-код), за наявності, ринку з найбільшим ризиком</i>		
	<i>Вкажіть назву та ідентифікатор (напр., MIC-код), за наявності, ринку з другим за розміром ризиком</i>		
	<i>Вкажіть назву та ідентифікатор (напр., MIC-код), за наявності, ринку з третім за розміром ризиком</i>		
17	Концентрація інвестора		
	Вкажіть приблизний відсоток часток AIF у фактичній власності п'яти бенефіціарних власників, які мають найбільшу частку в AIF (у відсотках від розміщених часток/акцій AIF; огляд бенефіціарів власників, за наявності або можливості)		
	Розподіл концентрації інвесторів за статусом інвесторів (приблизний, якщо немає точної інформації):	%	
	— Професійні клієнти (як визначено в Директиві 2004/39/ЄС (MiFID): — Індивідуальні інвестори:		

Грошові величини має бути представлено в базовій валюті AIF.

Інформація про AIF, яку необхідно надавати компетентним органам
(Стаття 24(2) Директиви 2011/61/ЄС)

	Тип даних	Надані дані	
Ідентифікація AIF			
1	Найменування AIF	AIF ЄС: так/ні	
2	Управлінець фонду	AIFM ЄС: так/ні	
1	Найменування AIF		
2	Управлінець фонду		
3	Ідентифікаційні коди фонду, за наявності		
4	Дата заснування AIF		
5	Базова валюта AIF відповідно до ISO 4217 і активів під управлінням, розрахована згідно із статтею 2	Валюта	Всього AuM
6	Ідентифікація прайм-брокера(-ів) AIF		
7	Юрисдикції трьох основних джерел фінансування		
Інструменти торгової діяльності і індивідуальні ризики			
8	Індивідуальні ризики, з якими він здійснює торгову діяльність, і основні категорії активів, у які інвестував AIF, станом на звітну дату:		
	а) Цінні папери		
	Грошові кошти та їх еквіваленти	<i>Вартість довгої позиції</i>	<i>Вартість короткої позиції</i>
	<i>З яких:</i>	<i>Депозитні сертифікати</i>	
		<i>Комерційні векселі</i>	
		<i>Інші депозити</i>	
		<i>Інші грошові кошти та їх еквіваленти (за винятком державних цінних паперів)</i>	
	Акції, які котируються на біржі		
	<i>З яких:</i>	<i>Випущені фінансовими установами</i>	
		<i>Інші акції, які котируються на біржі</i>	
	Акції, які не котируються на біржі		
	Корпоративні облігації, не випущені фінансовими установами		
	<i>З яких:</i>	<i>Інвестиційного класу</i>	

Тип даних		Дата звіту	
	Не інвестиційного класу		
Корпоративні облігації, випущені фінансовими установами			
З яких:	Інвестиційного класу		
	Не інвестиційного класу		
Суверенні облігації			
З яких:	Облігації ЄС із строком до погашення 0–1 рік		
	Облігації ЄС із строком до погашення 1+ років		
	Облігації не-G10 із строком до погашення 0–1 року		
	Облігації не-G10 із строком до погашення 1+ років		
Конвертовані облігації, не випущені фінансовими установами			
З яких:	Інвестиційного класу		
	Не інвестиційного класу		
Конвертовані облігації, випущені фінансовими установами			
З яких:	Інвестиційного класу		
	Не інвестиційного класу		

Тип даних		Дата звіту	
Позики			
З яких:	Позики левериджу		
	Інші позики		
Структуровані/сек'юритизовані продукти			
З яких:	ABS		
	RMBS		
	CMBS		
	Агентство MBS		
	ABCP		
	CDO/CLO		
	Структуровані сертифікати		
	ETP		
	Інші		
б) Похідні інструменти		Вартість довгої позиції	Вартість короткої позиції
Похідні інструменти на акції			
З яких:	Що відносяться до фінансових установ		
	Інші похідні інструменти на акції		

Тип даних		Дата звіту	
Похідні інструменти з фіксованим доходом			
CDS			
З яких:	Одноименний фінансовий CDS		
	Одноименний суверенний CDS		
	Одноименний інший CDS		
	CDS за індексом		
	Рідкий (включаючи транші невиконання кредиту)		
		Валова вартість	
Валюта (для інвестиційних цілей)			
Відсоткові деривативи			
		Вартість довгої позиції	Вартість короткої позиції
Товарні деривативи			
З яких:	Енергетичні		
	З яких:		
	– Сира нафта		
	– Природний газ		
	– Електроенергія		
	Дорогоцінні метали		
	З яких: Золото		
	Інші товари		
	З яких:		
	– Промислові метали		
	– Худоба		

Тип даних		Дата звіту	
	– Сільськогосподарська продукція		
Інші деривативи			
с) Фізичні (нерухомість/матеріальні) активи		Вартість довгої позиції	
Фізичні: Нерухомість			
З яких:	Житлова нерухомість		
	Комерційна нерухомість		
Фізичні: Товари			
Фізичні: Деревина			
Фізичні: Витвори мистецтва і колекційні предмети			
Фізичні: Транспортні засоби			
Фізичні: Інші			
d) Підприємств колективного інвестування		Вартість довгої позиції	
Інвестиції в CIU під керівництвом/управлінням AIFM			
З яких:	Фонди грошового ринку і управління готівкою СШ		
	ETF		
	Інші CIU		
Інвестиції в CIU не під керівництвом/управлінням AIFM			
З яких:	Фонди грошового ринку і управління готівкою СШ		
	ETF		

	Тип даних		Дата звіту	
		Інші CIU		
	е) Інвестиції в інші класи активів		<i>Вартість довгої позиції</i>	<i>Вартість короткої позиції</i>
	Всього інших			
9	Величина обігу в кожному класі активів протягом звітних місяців			
	а) Цінні папери		<i>Ринкова вартість</i>	
	Грошові кошти та їх еквіваленти			
	Акції, які котируються на біржі			
	Акції, які не котируються на біржі			
	Корпоративні облигації, не випущені фінансовими установами			
	<i>З яких:</i>	<i>Інвестиційного класу</i>		
		<i>Неінвестиційного класу</i>		
	Корпоративні облигації, випущені фінансовими установами			
	Суверенні облигації			
	<i>З яких:</i>	<i>Державні облигації Країн-членів ЄС</i>		
		<i>Державні облигації не Країн-членів ЄС</i>		
	Конвертовані облигації			
	Позики			
	Структуровані/сек'юритизовані продукти			

	Тип даних		Дата звіту	
			Номінальна вартість	Ринкова вартість
	б) Похідні інструменти			
	Похідні інструменти на акції			
	Похідні інструменти з фіксованим доходом			
	CDS			
	Іноземна валюта (для інвестиційних цілей)			
	Відсоткові деривативи			
	Товарні деривативи			
	Інші деривативи			
	с) Фізичні (нерухомість/матеріальні) активи		Ринкова вартість	
	Фізичні: Товари			
	Фізичні: Нерухомість			
	Фізичні: Деревина			
	Фізичні: Витвори мистецтва і колекційні предмети			
	Фізичні: Транспортні засоби			
	Фізичні: Інші			
	д) Підприємства колективного інвестування			
	е) Інші класи активів			
	Валюта ризиків			

	Тип даних		Дата звіту	
			Вартість довгої позиції	Вартість короткої позиції
10	Загальна вартість ризиків за довгими та короткими позиціями (до валютного хеджування) за такими валютними групами:			
	AUD (австралійський долар)			
	CAD (канадський долар)			
	CHF (швейцарський франк)			
	EUR (євро)			
	GBP (фунт стерлінгів)			
	HKD (гонконгський долар)			
	JPY (японська єна)			
	USD (долар США)			
	Інша			
11	Типова угода/розмір позиції (Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд прямих інвестицій» як основний тип AIF вище)		<i>[Оберіть один]</i> Дуже мала (< 5 млн євро) Мала (5 млн євро до < 25 млн євро) Низька/середня ринкова (25 млн євро до < 150 млн євро) Висока середня ринкова (150 млн євро до < 500 млн євро) Велика капіталізація (500 млн євро до 1 млрд євро) Дуже велика капіталізація (1 млрд євро і більше)	

	Тип	Дата звіту		
12	Домінуючий вплив (див. стаття 1 Директиви Ради 83/349/ЄЕС (ОJ L 193, 18.07.1983, стор. 1)) (Цей пункт заповнюється, якщо ви обрали «Фонд прямих інвестицій» як основний тип AIF; заповніть для кожної компанії, на яку AIF має домінуючий вплив (залиште порожнім, якщо немає), як це визначено у статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС)	Назва	% Прав голосу	Тип операції
Профіль ризику AIF				
	1. Ринковий профіль ризику			
13	Очікувана річна прибутковість інвестицій/IRR у нормальних ринкових умовах (у %)			
	Дельта чистого капіталу			
	Чистий DV01:			
	Чистий CS01:			
	2. Профіль ризику контрагента			
14	Торгові та клірингові механізми			
	а) Прогнозований % (за ринковою вартістю) цінних паперів, що обертаються: (Залиште порожнім, якщо немає цінних паперів, що обертаються)		%	
	За регульованою валютою			
	OTC			
	б) Прогнозований % (за ринковою вартістю) похідних інструментів, що обертаються: (Залиште порожнім, якщо немає похідних інструментів, що обертаються)		%	
	За регульованою валютою			
	OTC			

	Тип	Дата звіту	
	с) Прогнозований % (за ринковою вартістю) виконаних операцій із похідними інструментами: (Залиште порожнім, якщо немає похідних інструментів, що обертаються)	%	
	За ССР		
	Двосторонній		
	д) Прогнозований % (за ринковою вартістю) виконаних угод РЕПО: (Залиште порожнім, якщо немає угод РЕПО)	%	
	За ССР		
	Двосторонній		
	Тристоронній		
15	Вартість запозичення та іншої кредитної підтримки, яку AIF надав усім контрагентам		
	а) Вартість запозичення, наданого у вигляді грошових коштів та їх еквівалентів		
	б) Вартість запозичення, наданого у вигляді інших цінних паперів (за винятком грошових коштів та їх еквівалентів)		
	с) Вартість іншого наданого запозичення і кредитної підтримки (в тому числі номінальна сума акредитивів і аналогічна кредитна підтримка третьої сторони)		
16	Із суми запозичення та іншої кредитної підтримки, яку фонд цього звіту надав контрагентам: який відсоток було повторно закладено контрагентами?		
17	П'ять основних ризиків контрагентів (за винятком ССР)		
	а) Вкажіть п'ять головних контрагентів, через яких AIF має найбільший кредитний ризик контрагента за переоціненими позиціями, який вимірюється як % від NAV AIF	Назва	Загальний ризик
	Контрагент 1		

Тип даних		Дата звіту	
Контрагент 2			
Контрагент 3			
Контрагент 4			
Контрагент 5			
б) Вкажіть п'ять головних контрагентів, які мають найбільший кредитний ризик контрагента за переоціненими позиціями, який вимірюється як відсоток від NAV AIF.		<i>Назва</i>	<i>Загальний ризик</i>
Контрагент 1			
Контрагент 2			
Контрагент 3			
Контрагент 4			
Контрагент 5			
18	Прямий кліринг через центральних клірингових контрагентів (ССР)		
а) Протягом звітного періоду, чи виконав AIF кліринг будь-яких угод безпосередньо через ССР?		Так Ні (якщо ні, пропустіть решту цього пункту і переходьте до пункту 21)	
б) Якщо відповідь «так», у 18 (а) вкажіть трьох основних центральних клірингових контрагентів (ССР) з точки зору чистого кредитного ризику		<i>Назва</i>	<i>Утримана вартість</i>
ССР 1 (не заповнюйте, якщо немає)			
ССР 2 (не заповнюйте, якщо немає)			
ССР 3 (не заповнюйте, якщо немає)			
3. Профіль ліквідності			
Портфель профілю ліквідності			

	Тип даних						Дата звіту	
19	Профіль ліквідності інвестора Частка портфеля, що може ліквідуватися протягом:							
	1 дня чи менше	2-7 днів	8-30 днів	31-90 днів	91-180 днів	181-365 днів	більше 365 днів	
20	Вартість незакладених грошових коштів							
	Профіль ліквідності інвестора							
21	Профіль ліквідності інвестора Частка власного капіталу інвесторів, яку може бути погашено протягом (у % від NAV AIF)							
	1 день чи менше	2-7 днів	8-30 днів	31-90 днів	91-180 днів	181-365 днів	більше 365 днів	
22	Викупи інвесторів							
	а) Чи надає AIF інвесторам право зняття/викупу в звичайному режимі?						Так	Ні
	б) Яка періодичність викупів інвестора (якщо кілька класів акцій або часток, вкажіть найбільший клас акцій за NAV)						<i>[Оберіть один]</i> Щодня Щотижня Кожні два тижні Щомісяця Щоквартально Раз у півроку Щорічно Інше Н.д.	
	с) Який строк повідомлення, що вимагається інвесторами для погашення у днях (строк повідомлення за звітом активу, якщо є кілька класів або акцій або часток)							

	Тип даних	Дата звіту	
	d) Який період «заборони продажу» має інвестор у днях (строк повідомлення за звітом активу, якщо є кілька класів або акцій або часток)		
23	Спеціальні механізми та преференційне ставлення		
	а) Станом на звітну дату, який відсоток від NAV AIF є предметом таких механізмів:	% NAV	
	Кишені		
	Гейти		
	Призупинення угоди		
	Інші механізми управління неліквідними активами (вказіть)	[Тип]	[%]
	b) Вкажіть відсоток чистої вартості активів AIF, що наразі підлягає спеціальним механізмам, що впливають із їх неліквідної природи відповідно до статті 23(4) (a) AIFMD, у тому числі в пункті 25(a).		
	Спеціальні механізми як % NAV		
	c) Чи є інвестори, які отримують преференційне ставлення або право на преференційне ставлення (наприклад, за допомогою додаткового листа) і, отже, підлягають розкриттю інвесторам AIF відповідно до статті 23(1)(j) AIFMD?	(Так або ні)	
	d) Якщо в пункті c) зазначено «так», вкажіть усі відповідні засоби преференційного ставлення:		
	Щодо різного розкриття/звітності інвесторам		
	Щодо різних умов ліквідності інвестора		
	Щодо різних умов виплат інвесторам		
	Преференційне ставлення, окрім зазначеного вище		

	Тип даних						Дата звіту	
24	Зробіть розподіл власності на частки AIF групи інвесторів (у % від NAV активів AIF; огляд бенефіціарів власників, за наявності або можливості)							
25	Фінансування ліквідності							
	а) Вкажіть загальну суму запозичень і грошового фінансування AIF (включаючи всі виписані і не виписані, вчинені і не вчинені кредитні лінії, а також будь-яке довгострокове фінансування)							
	б) Розподіліть суму, вказану в пункті а) за періодами, зазначеними нижче, залежно від найдовшого періоду, за яким кредитор за договором зобов’язався надати таке фінансування:							
	1 день чи менше	2-7 днів	8-30 днів	31-90 днів	91-180 днів	181-365 днів	більше 365 днів	
	4. Запозичення і схильність до ризику							
26	Вартість запозичень коштів або цінних паперів, представлена як:							
	Незабезпечене грошове запозичення:							
	Забезпечене грошове запозичення – через прайм-брокера:							
	Забезпечене грошове запозичення – через (зворотне) РЕПО:							
	Забезпечене грошове запозичення – через іншого:							
27	Вартість запозичення у складі фінансових інструментів							
	Біржові деривативи: Загальний ризик за винятком встановленої межі							
	Позабіржові похідні інструменти: Загальний ризик за винятком встановленої межі							

	Тип даних	Дата звіту	
28	Вартість цінних паперів, запозичених для коротких позицій		
29	Загальний ризик фінансових і, залежно від обставин, або правових структур під контролем AIF, як визначено в Декларативній частині 78 AIFMD		
	Фінансова і, залежно від обставин, або правова структура		
	Фінансова і, залежно від обставин, або правова структура		
	Фінансова і, залежно від обставин, або правова структура		
	...		
30	Лeverидж AIF		
	a) розрахований за валовим методом		
	b) розрахований за методом зобов'язання		
	5. Операційні та інші аспекти ризику		
31	Загальна кількість відкритих позицій		
32	Статистика профілю ризику		
	a) Загальний інвестиційний прибуток або IRR AIF за звітний період (у %, за винятком комісій за управління і заохочувальних премій)		
	Перший місяць звітного періоду		
	Другий місяць звітного періоду		
	...		
	...		
	Останній місяць звітного періоду		
	b) Чистий інвестиційний прибуток або IRR AIF за звітний період (у %, за винятком комісій за управління і заохочувальних премій)		
	Перший місяць звітного періоду		

Тип даних		Дата звіту	
Другий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			
с) Зміна вартості чистих активів AIF за звітний період (у %, в тому числі вплив підписки і викупів)			
Перший місяць звітного періоду			
Другий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			
d) Підписки за звітний період			
Перший місяць звітного періоду			
Другий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			
е) Викупи за звітний період			
Перший місяць звітного періоду			
Другий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			

Грошові величини має бути представлено в базовій валюті AIF.

Результати стрес-тестів

Вкажіть **результати стрес-тестів**, проведених відповідно до пункту (b) статті 15(3) Директиви 2011/61/ЄС [ризик, пов'язаний з кожною інвестиційною позицією AIF, і їх загальний вплив на портфель AIF можна належним чином визначити, виміряти, управляти і контролювати на постійній основі, в тому числі шляхом використання відповідних процедур стрес-тестування:] (в розгорнутій формі)

--

Грошові величини має бути представлено в базовій валюті AIF.

Вкажіть **результати стрес-тестів**, проведених відповідно до другого абзацу статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС. [AIFM регулярно проводять стрес-тести за нормальних і виняткових умов ліквідності, які дозволяють оцінити і здійснювати належний моніторинг ризику ліквідності AIF.] (в розгорнутій формі)

--

Грошові величини має бути представлено в базовій валюті AIF.

Інформація про AIF, яку необхідно надавати компетентним органам

(Стаття 24(4) Директиви
2011/61/ЄС)

	Тип даних	Дата звіту	
1	Із суми запозичення та іншої кредитної підтримки, яку AIF цього звіту надав контрагентам: який відсоток було повторно закладено контрагентами?		
	Запозичення і схильність до ризику		
2	Вартість запозичень коштів або цінних паперів, представлена як:		
	Незабезпечене грошове запозичення:		
	Забезпечене грошове запозичення – через прайм-брокера:		
	Забезпечене грошове запозичення – через (зворотне) РЕПО:		
	Забезпечене грошове запозичення – через іншого:		
3	Вартість запозичення у складі фінансових інструментів		
	Біржові деривативи: Загальний ризик за винятком встановленої межі		

	Тип даних	Дата звіту	
	Позабіржові похідні інструменти: Загальний ризик за винятком встановленої межі		
4	П'ять найбільших джерел позикових коштів або цінних паперів (короткі позиції):		
	Найбільше:		
	Друге за розміром:		
	Третє за розміром:		
	Четверте за розміром:		
	П'яте за розміром:		
5	Вартість цінних паперів, запозичених для коротких позицій		
6	Загальний ризик фінансових і, залежно від обставин, або правових структур, під контролем AIF, як визначено в Декларативній частині 78 AIFMD		
	<i>Фінансова і, залежно від обставин, або правова структура</i>		
	<i>Фінансова і, залежно від обставин, або правова структура</i>		
	<i>Фінансова і, залежно від обставин, або правова структура</i>		
	...		
7	Леверидж AIF:		
	а) Валовий метод		
	б) Метод зобов'язання		

Грошові величини має бути представлено в базовій валюті AIF.